

תפ"ח 30108/09/19 - מדינת ישראל נגד פלוני

בית המשפט המחוזי בחיפה

תפ"ח 30108-09-19 מדינת ישראל נ' פלוני (עציר)

לפני הרכב כבוד השופטים:
יחיאל ליפשיץ [אב"ד]
גלית ציגלר,
שמואל מנדלבוים
המאשימה

מדינת ישראל באמצעות פרקליטות מחוז חיפה (פלילי) - עו"ד
ענבל ברנסון

נגד
הנאשם

פלוני
באמצעות בא כוחו - עו"ד פארס בריק (ס. ציבורית)

הכרעת דין

השופט שמואל מנדלבוים:

כללי

1. ביום 17.8.19 בשעות הצהריים, דקר הנאשם את אשתו א"י (להלן - "המנוחה"), דקירה אחת בסכין מטבח גדולה (להלן - "הדקירה"), וגרם למותה. אירוע הדקירה התרחש בבית המגורים של הנאשם והמנוחה בכפר ג'דידה מכר (להלן - "הבית").

2. הנאשם אינו מכחיש כי דקר את המנוחה וכי הדקירה היא שגרמה למותה. לב המחלוקת בתיק הינה שאלת היסוד הנפשי של הנאשם קרי, האם כטענת המאשימה, הנאשם - "לאחר הליך ממשי של שקילה וגיבוש החלטה להמית" - דקר את המנוחה מתוך רצון לגרום למותה, או שמא, כטענת הנאשם, אירוע הדקירה הינו תאונה והנאשם לא רצה כלל במותה של המנוחה.

3. להשלמת התמונה יצוין, כי בנוסף למעשה הדקירה טענה המאשימה כי הנאשם איים בסכין על הוריו ותקף את שכנו תוך גרימת חבלה ואילו הנאשם הכחיש ביצוע מעשים אלו.

4. אקדים ואציין, כי לעמדת, יש להרשיע את הנאשם ברצח לפי סעיף 300(א) לחוק העונשין התשל"ז-1977 (להלן - "החוק") בנוסחו לאחר תיקון 137 לחוק, כאשר היסוד הנפשי שהתקיים

עמוד 1

בנאשם הוא "כוונה". כמו כן אני סבור כי יש לזכות מחמת הספק את הנאשם מהעבירה שעניינה תקיפת שכנו ולהרשיעו בעבירת איומים על הוריו והכל כפי שיפורט להלן.

כתב האישום

5. כנגד הנאשם, יליד 1971, הוגש ביום 12.9.19 כתב אישום שייחס לו עבירות של רצח בנסיבות מחמירות, לפי סעיף 301א(א)(1) **לחוק**; איומים, לפי סעיף 192 **לחוק**; ותקיפה הגורמת חבלה של ממש, לפי סעיף 380 **לחוק**.
6. עפ"י הנטען בכתב האישום, במועד הרלבנטי, המנוחה ילידת שנת 1979 והנאשם היו נשואים זה לזה. עובר למותה, התגוררה המנוחה ביחד עם הנאשם וחמשת ילדיהם הקטינים, ביניהם ס. בנם הבכור יליד 5.1.04 (להלן: "ס."). וד. ילידת 27.2.06 (להלן: "ד."), בביתם שבכפר ג'דידה מכר (להלן: "**הבית**").
7. הנאשם נהג להחזיק במבטח שבביתו וכן על השידה בחדר השינה (להלן בהתאמה "**השידה**" ו- "**חדר השינה**"), סכינים בגדלים שונים.
8. בתקופה שקדמה לתאריך 17.8.19 פרצו סכסוכים בין הנאשם למנוחה, היחסים ביניהם הורעו והנאשם אף אמר למנוחה מספר פעמים שיתגרשו. כשבועיים קודם לתאריך 17.8.19, במועד שאינו ידוע במדויק למאשימה, בחדר השינה, התפתח ויכוח בין הנאשם למנוחה על רקע התנהגותו של הנאשם בבית, במהלכו סטר הנאשם למנוחה על ידה. ס' אשר שמע צעקות, נכנס לחדר השינה, אחז בנאשם והרגיעו.
9. בתאריך 17.8.19 על רקע הסכסוך בינו לבין המנוחה כמתואר לעיל, החליט הנאשם לגרום למותה של המנוחה (להלן: "**ההחלטה**"). בסביבות השעה 14:00 בחדר השינה, במהלך חילופי דברים בין הנאשם למנוחה גמר הנאשם בדעתו להוציא לפועל את ההחלטה. הנאשם אחז בסכין מטבח גדולה בעלת להב באורך של כ-25 ס"מ, ודקר באמצעותה את המנוחה דקירה עמוקה בבית החזה בכוונה לגרום למותה (להלן: "**הדקירה הקטלנית**").
10. לאחר הדקירה הקטלנית, הלכה המתלוננת מספר צעדים, צעקה לילדיה אשר ישנו באותה העת והתמוטטה במסדרון בסמוך לחדר האמבטיה בבית.
11. ס' וד' אשר התעוררו מהצעקות, הבחינו במנוחה שרועה על הרצפה ומדממת, הזעיקו את המשטרה וכן את סבם וסבתם, הוריו של הנאשם (להלן: "**הורי הנאשם**"). לשאלתו של ס' למה עשה זאת? ענה הנאשם: "**חלס, הרגתי אותה**".

12. מספר דקות לאחר האמור, הגיעו הורי הנאשם ואחותו אל הבית והבחינו במנוחה מוטלת על הרצפה. אז יצא הנאשם מחדר השינה כשהסכין בידו, איים באמצעותה על הוריו, בכך שהניפה לעברם וצעק עליהם שיעזבו את הבית, זאת עשה בכוונה להפחידם או להקניטם. בהמשך, יצא הנאשם מפתח הבית כשהסכין בידו והחל נאבק בס' אשר ניסה לקחת את הסכין מיידו.
13. בשלב זה, הגיע למקום מ.ת. (להלן: "מ") אשר מתגורר בשכנות לנאשם ושמע צעקות. מ' אשר הבחין בנאשם ובס', התקרב אל הנאשם וחיבק אותו כדי להוציא מיידו את הסכין. אז נגח הנאשם בפניו של מ' וגרם לו לחבלה בשפתו. בהמשך הצליחו מ' וס' להוציא את הסכין מידי הנאשם.
14. הנאשם נכנס אל הבית, שב ויצא כשבידיו סכינים, אותן זרק לעבר שכנים ובני משפחה אשר התאספו מחוץ לבית. אז נכנס אל הבית, נעל את הדלת והסתגר בו, עד אשר כוחות המשטרה הגיעו ונכנסו אל הבית.
15. מותה של המנוחה נגרם מדקירה בחזה שחדרה דרך הלב וגרמה לאובדן דם, סיתום הכפורת בשל הצטברות דם סביב הלב, כשל לב בשל החתכים בו ופגיעה נשימתית בשל הצטברות דם סביב הריאה בחלל הצדר. כן נגרמו למנוחה שני פצעי חתך שטחיים מאוד בגב כף יד ימין ובאצבע 2 משמאל אשר יכולים להתיישב עם פצעי הגנה.
16. לטענת המאשימה במעשיו המתוארים לעיל גרם הנאשם בכוונה למותה של המנוחה לאחר הליך ממשי של שקילה וגיבוש החלטה להמית; איים באמצעות סכין בפגיעה שלא כדין בהוריו בכוונה להפחידם או להקניטם ותקף שלא כדין את מ' - שכנו וגרם לחבלה של ממש.

תשובת הנאשם לכתב האישום

17. ביום 12.12.19 מסר הנאשם את תשובתו לכתב האישום ובה אישר כי הוא "אינו מכחיש את האירוע", דהיינו הנאשם אינו מכחיש כי המנוחה נדקרה על ידו וכי הדקירה היא שגרמה למותה, אולם הנאשם הכחיש מכל וכל כי דקר את המנוחה בכוונה וטען באמצעות בא כוחו כי "מדובר בתאונה ולא במעשה יזום מצידו של הנאשם".
18. הנאשם הכחיש כי היה מסוכסך עם המנוחה עובר לאירוע הדקירה וטען כי היחסים בינו ובין המנוחה היו תקינים וכי אם היו בינם ויכוחים הם היו סביב המצב הכלכלי של המשפחה, שכן הנאשם לא עבד והמשפחה סבלה ממשבר כלכלי קשה. עם זאת, הנאשם טען כי אין כל קשר בין המשבר הכלכלי או ויכוחים בינו ובין המנוחה לאירוע הדקירה שהיה לטענתו, אירוע ספונטני תאונתי.

19. לטענת הנאשם הוא נהג להחזיק בחדר השינה שלו סכינים בגדלים שונים והיה מתאמן בזריקת סכינים אל עבר שידת עץ שהייתה בחדר השינה כהגדרתו בכתב האישום.

20. לטענתו, ביום אירוע הדקירה צלצל הטלפון הנייד בחדר השינה והנאשם לקח את הטלפון הנייד וביקש לשבור אותו. המנוחה נכנסה לחדר השינה בזמן שהנאשם, ללא קשר למנוחה, החזיק בידו סכין כחלק מאימון זריקת הסכינים. בהמשך התפתח בינו לבין המנוחה עימות במהלכו שניהם תפסו כל אחד את אותו מכשיר נייד ותוך כדי הניסיונות של הנאשם והמנוחה למשוך את הטלפון הנייד זה מידו של זה, נדקרה המנוחה בטעות מהסכין שאחז הנאשם.

אציין כי בחקירותיו במשטרה ובעדותו בבית המשפט מסר הנאשם גירסה עקבית שונה, ולפיה הוא כבר שבר מכשיר נייד אחד והעימות בינו ובין המנוחה היה ביחס למכשיר נייד שני שאותו אחזה בידה המנוחה בעת שנכנסה לחדר השינה. בענין זה קיים ספק בעיני האם אכן מדובר בשינוי גירסה או שמא פרוטוקול הדיון בנקודה זו, אינו משקף במדויק את דברי הנאשם.

21. מכל מקום, הנאשם אישר כי לאחר אירוע הדקירה הוא היה בסערת רגשות, אך הוא הכחיש שפגע או ניסה לפגוע במישהו. כמו כן, אישר הנאשם כי כעס על בני משפחה ושכנים שלא תמכו בו ובבני משפחתו שעה שהיו ערים למצבו הכלכלי הקשה, אך טען כי התנהגותו "לא נבעה מתוך כוונה לפגוע או לאיים באיש, אלא הוא ביקש מהם לעזוב את המקום לאחר שכבר הוזעקה למקום עזרה מצד המשטרה וגם עזרה רפואית". בנוסף טען הנאשם שאינו זוכר כי אמר "חלס, הרגתי אותה".

תמצית יריעת המחלוקת

22. כעולה מכתב האישום ותשובת הנאשם, לב המחלוקת בתיק הינו בשאלת רצונו וכוונתו של הנאשם לגרום למותה של המנוחה, וממכלול הראיות והטענות שהציגה המאשימה עולה כי עמדתה, לפיה הנאשם גיבש, לאחר הליך ממשי של שקילה, החלטה להמית את המנוחה ובאירוע הדקירה הוציא את תכניתו אל הפועל, נסמכת על שלושה אדנים עובדיתיים: **האחד**, סכסוכים שהיו בין המנוחה לנאשם בתקופה שקדמה לאירוע הדקירה. **השני**, נסיבות אירוע הדקירה עצמו. **השלישי**, התנהגות ואמרות הנאשם לאחר אירוע הדקירה. הנאשם מכחיש, הן חלק מהותי מהעובדות הנטענות על ידי המאשימה והן את המסקנות העובדתיות או המשפטיות שמבקשת המאשימה להסיק מאותן עובדות.

בחינת הראיות שהוצגו

23. להלן אבחן את הראיות שהובאו ביחס לכל אחד מאדני טיעוני המאשימה ואקבע את המסקנות העולות מהראיות שהוצגו. בטרם אעשה כן, ובשים לב לכך שחלק מהותי מהראיות שהוצגו היו עדויות שנדרש להעריך את מהימנותן, אקדים מספר משפטים בנושא הערכת מהימנות העדויות.

24. כבר נקבע לא אחת, כי: **"מהימנות ומשקל ראייתי נתונים לשיקול דעתה של הערכאה הדיונית על פי התרשמותה... ועל רקע מכלול הראיות שנפרסו לפניה..."** (ע"פ 804/95 גרינברג נ' מדינת ישראל מט(4) 200, 206-207 (1995)).

25. באשר לכלים בהם יעזר בית המשפט בבואו להעריך את מהימנות העדויות שנשמעו בפניו, הורה המחוקק כי: **"ערכה של עדות שבעל-פה ומהימנותם של עדים הם ענין של בית המשפט להחליט בו על פי התנהגותם של העדים, נסיבות הענין ואותות האמת המתגלים במשך המשפט"** (סעיף 53 לפקודת הראיות [נוסח חדש] תשל"א-1971), ובפסיקה נקבע כי על בית המשפט לשלב בין **"בחינה פנימית"** ובין **"בחינה חיצונית"** של העדות הנשמעת בפניו (י.קדמי **"על הראיות"** חלק רביעי עמ' 1833 (תש"ע-2009) (להלן: **"קדמי"**)).

26. בשלב ה**"בחינה הפנימית"** יבחן בית המשפט את העדות על פי התרשמותו הבלתי אמצעית מהתנהגות העדים, תגובותיהם במהלך העדות ו**"סימני האמת"** אשר עלו מעדותם וכן יבחן את הגיונה הפנימי של העדות ביחס לניסיון החיים ו**"שכל ישר"**, והתאמת כל חלקי העדות זה לזה וזאת בהתעלם מעדויות ו/או ראיות נגדיות העומדות כנגד העדות.

27. ואולם, בית המשפט העליון הזהיר מפני התבססות יתר על תחושותיו והתרשמותו של בית המשפט מהעדויות שנשמעה בפניו. כך נקבע בע"פ 1442/06 מדינת ישראל נ' פלוני (01.09.2008), פסקה 22, **"מקובל עליי כי על בית המשפט לנקוט זהירות רבה בקביעת ממצאי מהימנות. קביעת ממצאי מהימנות אינה עניין ל"תחושות" גרידא, אלא היא צריכה להיות פרי מכלול של שיקולים, כהגיונה הפנימי של העדות, עמידתה במבחן יתר הראיות בתיק, הקוהרנטיות הפנימית שלה, סימני האמת העולים מן העדות וההתרשמות מאופן מסירתה."**

כך גם בדנ"פ 3750/94 פלוני נ' מדינת ישראל פ"ד מח(4) 621,625 ביחס לדרך התרשמותו של בית המשפט מהעדויות הנשמעות בפניו נקבע, כי: **"יוער כאן, כי השימוש בתיבה "התרשמות" עלול להטעות: אין הכוונה רק לתחושות ולהשערות, אלא, לא פחות מכך, להערכה הבנויה על מיון שיטתי של הנתונים, כדי להציב זה לצד זה את הנתונים התומכים באמינות ובאמיתות מול אלה השוללים אותם."**

28. לפיכך, נדרש בית המשפט לבחון את העדות גם ב**"בחינה חיצונית"** דהיינו, עימות העדות אל מול עדויות אחרות או ראיות נגדיות ובחינת השלכתן והשפעתן של עדויות וראיות אלו על מהימנות העדות העומדת לבחינה.

29. על בסיס העקרונות לעיל אפנה לניתוח הראיות ובמסגרת זו אפרט גם את הערכתי ביחס לכל אחת מהעדויות שנשמעו.

היחסים בין הנאשם למנוחה לפני אירוע הדקירה

30. בנוגע ליחסי הנאשם והמנוחה לפני אירוע הדקירה נשמעו מספר עדויות כדלקמן.

עדות ס. (בנו של הנאשם (להלן: "ס.")). (כבן 16). העיד ונחקר בפנינו במשך שתי ישיבות ועל פי החלטתנו מיום 22.12.19, בזמן עדותו הנאשם לא נכח באולם בית המשפט וצפה בעדות בוידאו קונפרנס. **אקדים ואציין, כי מהנימוקים שיפורטו להלן מצאתי את עדותו של ס' ככנה ומהימנה.**

31. ס. ישן במועד אירוע הדקירה עצמו לאחר שהיה ער בלילה שקדם לאירוע (עמ' 42 לפרוט' מיום 22.12.19 ש' 12-13). הוא התעורר כשאמו קראה לו ולעיניו נגלה המחזה הנורא של אמו שוכבת דקורה ועל פי עדותו **"מרגע שהתעוררנו הלכנו לראות אותה, דם יצא מהגוף שלה"** (שם, עמ' 22 ש' 17).

32. על אף גילו הצעיר, ס. הוא שהתקשר למשטרה והזמין אמבולנס (עפ"י עדותו הוא התבלבל וחשב שהוא מתקשר למד"א (שם, עמ' 32 ש' 31)). הוא נאלץ לסייע בהשתלטות על אביו, הנאשם, אשר נופף בסכין לאחר האירוע ובנוסף הוא נדרש לסייע לאחיותיו לצאת מהבית לאחר שהנאשם נעל את דלת הכניסה (תמליל עדות האחות ג'ז. מיום 21.8.19 (להלן - **"תמליל ג'ז."**)) (ת/49/א) עמ' 6 שורה 32-33; תמליל עדות האחות ג'ב. מיום 21.8.19 (להלן: **"תמליל ג'ב."**)) (ת/48/א') עמ' 13 ש' 28-29).

33. דומה כי אין צורך בראיות בכדי לקבוע כי ס. נושא וישא בליבו ובנפשו את האירועים הטראומטיים שנאלץ לעבור, וניכר היה בעדותו הקושי לשוב ולשחזר את פרטי האירוע, והעד אף אמר בתחילת עדותו כי **"הוא קצת מבולבל ולחוץ"** (שם, עמ' 16 ש' 25).

34. הקושי של ס. במתן העדות מתעצם בתיק שלפנינו שבו הנאשם הינו אביו, וניכר היה בעד שהוא חושש כי עדותו תפגע באביו, והוא אף ניסה לגונן על אביו. כך העיד ס. ביחס לנאשם כי **"אני רוצה לראות אותו אני מתגעגע אליו"**. וכשנשאל: **"הוא לא כועס על אבא שלו?"** השיב: **"לא הוא לא היה... זו לא הייתה הכוונה שלו..."** ואף צוין בפר' כי **"העד מתרגש מאוד"**. (שם, עמ' 38 ש' 18-31) (הערה: בשל תרגום דברי העד ע"י מתורגמן, בפר' רשומים דברי העד תחת שמו של המתורגמן מר עיסאווי).

35. ובכל זאת, ולמרות כל הקשיים לעיל, ס. העיד אמנם באופן מבוייש והוא נראה מכונס בעצמו, אך עדותו הייתה שוטפת ומפורטת ולא מצאתי בעדותו מגמתיות כנגד הנאשם או להיפך - רצון להימנע ממסירת פרטים העלולים להזיק להגנת הנאשם. זאת ועוד, ס. ככלל, חזר באופן עקבי על דבריו הן בעדותו הראשית והן בחקירתו הנגדית וגם לא הוצגו בפניו סתירות מהותיות לעדותו במשטרה ובנוסף עדותו תאמה את עדותם של אחיותיו ושל עדים נוספים. מכל הטעמים הללו, אני מייחס מהימנות גבוהה

לעדוּתוֹ.

36. באשר ליחסי הנאשם והמנוחה העיד ס. כי הם היו טובים אך היו מקרים שהם התווכחו ורבו (שם, עמ' 27, ש' 28 ואילך). באופן מיוחד הוא ציין אירוע משמעותי של ויכוח/מריבה שאירע שבועיים לפני אירוע הדקירה (להלן-"**אירוע המריבה**"), במהלכו הנאשם הכה את המנוחה ולדבריו: "**מאחר ואמא שלי לעבוד אבא שלי לא רצה שהיא תעבוד והיא בגלל שאמרה לו כל הזמן אני רוצה לעבוד והוא לא רוצה, הוא התעצבן, הוא העיף לה סטירה והם רצו להתגרש**" (שם, עמ' 28, ש' 8-10). העד הבהיר כי היו מספר מריבות בנושא עבודתה של המנוחה, ואף אישר כי הרקע למריבה היה חששו של הנאשם כי תפגע קצבת הביטוח הלאומי ששולמה לו ולמנוחה (שם, עמ' 34, ש' 26-28) אם כי לאחר מכן קשר ס. את המריבה לשבירת הכוסות על ידי הנאשם, ולכך נתייחס בהמשך (שם, עמ' 39, ש' 6 ואילך).

ס. אישר כי הוא שמע בעצמו את הוויכוחים והוא אף נדרש להתערב במריבה ביניהם

(שם, עמ' 28, ש' 15-16, עמ' 31, ש' 18 ואילך). לדבריו: "**הלכתי לאבא שלי, שאלתי אותו, הוא אמר לי שהוא נתן לה סטירה והם רצו להתגרש, המשפחה של אבא שלי הגיעו ועשינו סולחה**" (שם, עמ' 22-23). כמו כן, הוא פירט כי ניסה לשכנע את אביו לאפשר למנוחה לצאת לעבודה, אך אביו סירב (שם, עמ' 31, ש' 18-19).

37. ס. העיד עוד כי למעט אירוע המריבה, לא היו אירועי אלימות אחרים בין הנאשם והמנוחה (שם, עמ' 28 ש' 5-6) ולאחר אירוע המריבה היחסים היו תקינים. בהקשר זה העיד ס. כי בלילה לפני אירוע הדקירה, כל המשפחה ישבה ביחד ולדבריו "**ישבנו אכלנו ביחד, צחקנו והתבדחנו יחד**" (עמ' 33, ש' 18-19), וכי "**...לילה לפני הם ישנו ביחד**" (עמ' 27, ש' 29).

38. **עדות אבי הנאשם - ס"י** (להלן- "**ס' הסבא**"). תיאורו של ס. ביחס לאירוע המריבה נתמך גם בעדות ס' הסבא אשר ניסה תחילה לטעון כאילו מערכת היחסים בין הנאשם והמנוחה הייתה תקינה לחלוטין ולדבריו: "**אני אגיד לך, היה יחסים ביניהם כאילו מלך ומלכה, אותו דבר. אני הלכתי ביקרתי אותם, הייתי מבקר אותם הרבה פעמים. הייתי יושב בחוץ, האישה עושה כוס תה ואני שותה את זה בחוץ, מילה אחת לא שמעתי מהם שהם התנגדו אחד לשני מילה אחת**" (פר' מיום 26.12.19 עמ' 44 ש' 3-7).

39. אלא שבצד אמירה זו ס' הסבא אישר כי שבועיים לפני אירוע הדקירה הייתה מריבה בין הנאשם והמנוחה, וכשהוא הגיע לביתם המנוחה פנתה אליו ולדבריו "**באותו יום אמרה לי שהוא גירש אותי, אמרתי לה אם הוא היה עצבני אז הגירוש הזה לא נתפס**" (שם, עמ' 44, ש' 14-15). עפ"י עדותו, לאור דבריו למנוחה היא "לקחה אוויר", "**יעני היא נרגעה**" ושמחה (עמ' 44 ש' 32-33, עמ' 48 ש' 17-20).

40. באשר להתנהגות הנאשם באירוע המריבה, ס' הסבא ניסה לטעון תחילה כי בשיחה בין המנוחה לס' הסבא שהתקיימה בנוכחות הנאשם **"הוא שתק, לא דיבר כלום"** (עמ' 45, ש' 4-5), אך כש"רוען זכרונו", הוא אישר כי לאחר שיחתו עם המנוחה הוא פנה לנאשם **"... ואז הוא עמד במקום והתחיל לצעוק אל תתערבו, אל תתערבו, אני כעסתי צעק עלי ככה ואז הלכתי מהמקום, נורא כעסתי עליו, וא' נשארה בבית"** (שם, עמ' 45, ש' 12-14). לטענת העד, לא היה צורך שישאר בבית הנאשם והמנוחה כי **"אני ראיתי שהם מדברים אחד עם השני, לא היה לי צורך שאני אשאר שם"** (שם, עמ' 45, ש' 27).

41. עוד העיד ס' הסבא כי **"... לפני המקרה ביומיים הייתי אני ואח שלי אצלם, שתינו תה, המצב הוא היה רגיל, רגיל"** (שם, עמ' 49, ש' 14-15).

42. **אציין כי מצאתי גם את עדותו של ס' הסבא כמהימנה.** ניכר היה כי העד שריו במצוקה קשה בשל הארוע הנורא שבעקבותיו כל חמשת ילדי הנאשם והמנוחה עברו להתגורר בביתו וכי הוא ואשתו מגדלים אותם (שם, עמ' 52 ש' 31-32), קושי המתעצם בשל העובדה שהנאשם הוא בנו (וראו שם, עמ' 54 ש' 14-15, שם ציין כב' השופט ליפשיץ כי **"השעה 11:11 דקות. האבא של הנאשם עזב. בדרך החוצה הם בכו, התנשקו, חיבקו אחד את השני"**).

למרות האמור, ס' הסבא לא ניסה להתחמק ממסירת פרטים גם אם אלו לרעת הנאשם, כגון הצעקות שצעק עליו הנאשם בארוע המריבה, או עדותו אליה נתייחס להלן ביחס להתנהגות הנאשם לאחר אירוע הדקירה, במסגרתה הוא העיד **"ראיתי כאילו שהוא רוצה לתת לי בסכין"** (עמ' 42, ש' 33). עדותו הייתה ספונטנית, שוטפת ותאמה עדויות אחרות ולפיכך מצאתי אותה כמהימנה.

43. **עדות הבת ג'ז. (להלן-"ג'ז.")-(בת 7 במועד אירוע הדקירה)-העדה נחקרה ביום 21.8.19 4)** ימים לאחר אירוע הדקירה) בפני חוקרת הילדים איזיס כעביה (להלן-"כעביה"), אשר הגישה איסור העדה עדכני של ג'ז. מיום 10.2.2020 (ת/50), בהתאם לסעיף 2(א) **לחוק לתיקון דיני ראיות (הגנת ילדים)** התשט"ו-1955 (להלן-"**החוק להגנת ילדים**"). לאחר עדותה של כעביה בבית המשפט, נערכה בדיקה מחודשת של איסור ההעדה, אך לא חל שינוי ואיסור ההעדה נותר על כנו (ת/51). בהתאם להוראות סעיף 9(א) **לחוק להגנת ילדים** הוגשו לבית המשפט טופס סיכום חקירת ילדים, תמליל החקירה+דיסק חקירה וכן הערכת מהימנות (ת/49-ת/49ג').

בעדותה של ג'ז. ניתן תיאור דומה של אירוע המריבה (תמליל ג'ז. עמ' 11 ש' 25 ואילך) ולפיו היתה מריבה בין הנאשם למנוחה שעניינה "אישורי מחלה", שהנאשם לא מצא בתיקו ולבסוף נמצאו ע"י המנוחה בארון. לדברי ג'ז. היא שמעה בעצמה ש"**אבא אמר לאמא את גרושה**" (שם, עמ' 12, ש' 4-6). עם זאת, הכחישה כי אי פעם קרה שמישהו הרביץ למנוחה בבית, או כי היו מריבות נוספות בין הוריה.

44. נקודה מהותית בעדותה, התייחסה לכך שאביה אמר למנוחה כי היא "בוגדת" וכך נרשמו הדברים

בתמליל:

"ח: האם שמעת פעם שמישהו אמר לאמא שלך שהיא בוגדת?"

נ : כן, אבא שלי אמר לאמא שאת בוגדת כמו אבא שלך.

ח: את שמעת?

נ : כן.

ח: מתי אבא שלך אמר לאמא שאת בוגדת כמו אבא שלך

נ: בגלל סיפור "אישורי המחלה" כשסבא הגיע, אמר לה את בוגדת כמו אבא שלך, שסבא הגיע, הוא ישב איתו ואמר".(שם, עמ' 12 ש'13 ואילך)

45. להשלמת התמונה, יצוין כי גם ג'ז. אישרה את דבר הצעקות שצעק הנאשם על הסבא ועל כך שהסבא נעלב ועזב את המקום (שם, עמ' 12, ש' 21-22).

46. אקדים ואציין, כי הנאשם בחקירותיו הכחיש את דבריה של ג'ז., אך אינני מקבל את דבריו ואילו גירסתה של ג'ז. מהימנה בעיני. צפיתי בהקלטת עדותה בפני כעביה והתרשמתי כי עדותה נמסרה באופן ספונטני ושוטף, לאחר שעלה בידי כעביה ליצור עימה אווירה נינוחה, שבאה לידי ביטוי בין היתר בכך שג'ז. הרגישה חופשית מספיק "לעשות פרצופים" למצלמה במספר הזדמנויות בחקירה.

כן מקובלת עלי קביעת כעביה לפיה לא ניתן להצביע על מגמת הפללה בדבריה של ג'ז. כך הדגישה ג'ז. כי למעט באירוע המתואר לעיל, הנאשם והמנוחה לא רבו וכי הנאשם לא אמר למנוחה פעם נוספת כי היא "בוגדת" וכן הכחישה כי מישהו הרביץ למנוחה אי פעם בבית (תמליל ג'ז. עמ' 12 ש'11-7, 29-30).

זאת ועוד, ניכר היה בעדותה של ג'ז. כי היא מנסה לדייק בדבריה ובתשובותיה קיימת הבחנה ברורה בין פרטים שאינם ידועים לה (ראו תשובותיה בעניין הסכין עמ' 9 לתמליל ג'ז. ש' 1-4 ועמ' 10 ש' 25-32), פרטים שאינה זוכרת ופרטים שהיא יודעת בבירור כגון, דברי הנאשם האמורים לעיל וגם מטעם זה אני מאמין לדבריה.

באופן ספציפי אציין כי כפי שעלה מעדותה של כעביה בבית המשפט, דבריה של ג'ז. בענין אימרתיו של הנאשם לפיה המנוחה "בוגדת" נאמרו בשלב בו כעביה הבחינה כי ג'ז. חסרת סבלנות ומיד לאחר דבריה לעיל נעשתה הפסקה בחקירה שלא חודשה לאחר מכן (פר' מיום 19.10.2020 עמ' 98 ש' 17-20). לעמדתי, יש בכך כדי להוות חיזוק נוסף למהימנות דבריה של ג'ז. בנקודה זו, שכן יש בכך כדי לבסס את הקביעה שדבריה נאמרו אכן באופן ספונטני ושוטף, בשלב שבו לג'ז. כבר לא הייתה סבלנות ל"תכנן" גירסה.

47. **עדות הבת ג'ב. (להלן-"ג'ב.")** (בת 13 במועד אירוע הדקירה). כל האמור ביחס לחקירתה של ג'ז.

נכון ביחס לג'נ. וגם בעניינה הוגשו טופס סיכום חקירת ילדים, תמליל החקירה+דיסק חקירה וכן הערכת מהימנות (ת/48-ת/48ג').

48. צפיתי גם בעדותה בפני כעביה והתרשמתי כי עדותה הייתה ספונטנית ונינוחה. ניכר היה כי תיאור יום הדקירה קשה לה ואולם, עדותה ככלל הייתה מפורטת מאד ורצופה ובהתאם גם לעדותה אני מייחס מהימנות גבוהה.

49. ג'נ. חזרה וטענה כי מערכת היחסים בין הוריה הייתה טובה מאוד ולדבריה: "... ותמיד כשהיה רואה את אמא שלי עייפה היה אומר לה תשבי אני אכין לך כוס קפה ובואי, בואי תנוחי ותני לבנות לעבוד במקומך, ותמיד היו צוחקים ביחד ומדברים ביחד, ומסתדרים ביחד ועוזרים אחד לשני ולא היה ביניהם משהו" (עמ' 16 לתמליל ג'נ. ש' 16-14).

50. מאידך, ג'נ. אישרה כי היו מריבות בין הוריה, אך לדבריה "כן, אבל לא הרבה זמן" וכשנתבקשה לספר על המריבות אמרה "רגיל, כמו בין כל שנים, אם תהיה בעיה קטנה הוא צועק קצת ולפעמים יוצא קצת מהבית כדי שינשום כי לא אוהב להרביץ לאמא שלי במיוחד אבא שלי ידוע שהוא מאד עצבני" (שם, עמ' 17, ש' 17 ואילך) וכן "כמו שאמרתי לך לא היו קורים סיפורים גדולים ביניהם. בגלל שאבא שלי היה עצבני מאוד, היו רבים על דברים..." (שם, עמ' 17, ש' 21-28). כמו כן, העידה ג'נ. על התנהגות מוזרה של הנאשם בשבוע האחרון לפני האירוע ולדבריה: "האמת היה עולה על השולחנות, ושובר זכוכיות ודברים כאלה..." (שם, עמ' 10, ש' 17-16).

51. כשנשאלה ג'נ. האם שמעה את הנאשם מכנה את המנוחה "בוגדת", השיבה: "לא אף פעם, להיפך הוא אומר היא עמדה לציד, עזבה את ההורים שלה בגלל, היא באמת עזבה את ההורים שלה בגללו..." (עמ' 17 ש' 14-16) וכן העידה כי הנאשם מעולם לא איים על המנוחה (שם, עמ' 19, ש' 18-19).

52. בנוסף נשמעה גם עדות הבת ד. שאליה נתייחס בהמשך ואף היא אישרה בפני חוקרת הילדים איזיס מבג'יש ביחס להוריה כי: "רצו לפני תקופה להתגרש אבל ... לא יודעת מה קרה ביניהם". ד' הבהירה כי מדובר על כשבוע לפני אירוע הדקירה (תמליל חקירת ד. (ת/46א', עמ' 30 שורה 29-30). עוד העידה ד. כי "...לא היה צועק עליה, ולא מרביץ לה, אבל ... התווכחו קצת אבל לא היו רבים" (שם, עמ' 28 ש' 3). כן אישרה כי הויכוחים היו על רקע רצון המנוחה לעבוד (שם, ש' 19-20). עוד טענה כי לא היו מתווכחים הרבה "...אבל בתקופה האחרונה כמעט חודש אחרון היה מתווכח הרבה ורבים" (שם, עמ' 28, ש' 17-16).

בנוסף סיפרה ד. על אירוע שבו המנוחה סיפרה לה כי הנאשם התעצבן ושרר לה את המכשיר נייד, אך קנה לה מכשיר נייד אחר (שם, עמ' 29, ש' 12 ואילך).

53. להשלמת התמונה, אציין כי ס. העיד גם על מריבות בין הנאשם והמנוחה על רקע העובדה שהנאשם שבר הרבה פעמים כוסות בחדרו (פר' מיום 22.12.19, עמ' 28, ש' 24 ואילך), וכן העיד כי שבירת הכוסות החלה כחודש לפני אירוע הדקירה (עמ' 29, ש' 12) וכי לא ראה את שבירת הכוסות בעצמו אלא רק שמע (עמ' 29, ש' 5), וכי הוא שמע שיחה בין הוריו שבה המנוחה אמרה לנאשם שהיא אינה רוצה שישבור כוסות והנאשם צעק "**אל תתערבי, אל תתערבי**" (שם, עמ' 38, ש' 13). גם ד. העלתה בחקירתה בפני חוקרת הילדים את שבירת הכוסות ע"י הנאשם ואף היא הבהירה כי היא רק שמעה קולות שבירה ולא ראתה את הנאשם שובר כוסות (עמ' 24 לתמליל ד. ש' 12-13).

54. **עדות איקרום חליל** (התגוררה בשכנות למנוחה והייתה חברתה מזה 15-16 שנה). לדבריה, המנוחה מעולם לא טענה לאלימות מצד הנאשם כלפיה ולדבריה: "**... היא תמיד הייתה אומרת שהוא בן אדם טוב, יעני אני אומרת את האמת אף פעם גם אני נבהלתי, אף פעם לא היה ביניהם**" (פר' מיום 8.7.20 עמ' 99 ש' 4-5).

גרסת הנאשם באשר למערכת היחסים בינו ובין המנוחה

הקדמה- הערכת מהימנות נאשם

55. בטרם אפרט את גרסת הנאשם ביחס למערכת היחסים בינו ובין אשתו, אבקש להקדים מספר משפטים באשר להערכת מהימנות עדות הנאשם שהיה עד ההגנה היחיד בכלל ועד הראיה היחיד לאירוע הדקירה. הנאשם נחקר מספר פעמים במשטרה, ערך שחזור מצולם של אירוע הדקירה, העיד ונחקר בפני בית המשפט ובמסגרת ראיות המאשימה הוגשו הראיות כדלקמן:

- **חקירה מיום 17.08.19** (להלן: "**החקירה הראשונה**") - הנאשם נחקר לראשונה ביום האירוע - 17.08.19 החל משעה 19:23 (החוקרים: עידן לוי ואדם ברכאת). הוגשו הודעת החשוד שנחתמה על ידי הנאשם, אליה צורף צילום של סכין (מסומן 1), דיסק וידאו ותמליל החקירה (ת/10 - ת/10ב) .
- **חקירה מיום 20.08.19** (להלן: "**החקירה השנייה**") - נערכה 3 ימים לאחר אירוע הדקירה (החוקרים: פאתן נסר אלדין ורועי ויינברגר), החל משעה 14:00. הוגשו הודעת חשוד עליה סרב הנאשם לחתום, דיסק וידאו ותמלול חקירה (ת/11 - ת/11ב).
- **שיחזור אירוע הדקירה על ידי הנאשם** (להלן: "**השיחזור**") - נערך ביום 02.09.19 החל משעה 11:30. הוגש דוח ביצוע צילום וידאו ודיסק וידאו של השיחזור (ת/13 - ת/13א) וכן תמלול השיחזור, מזכר ודו"ח הובלה והצבעה (ת/13ב - ת/13ד).
- **חקירה מיום 02.09.19** (להלן: "**החקירה השלישית**") - נערכה מיד לאחר שיחזור אירוע הדקירה החל משעה 14:11 (החוקרת פאתן נסר אלדין). הוגשו הודעת חשוד שאינה חתומה על ידי הנאשם ובה מצוין "**אני לא יודע לקרוא לכן אני לא חותם**", דיסק וידאו ותמליל חקירה (ת/12 - ת/12ב).

- **חקירה ביום 08.09.19** (להלן: "**החקירה רביעית**") - (החוקרים: פאתן נסר אלדין ועידן לוי), בחקירה זו שמר הנאשם על זכות השתיקה לכל אורך החקירה גם כשהוצגו לו תמונות של המנוחה. הוגשו הודעת חשוד עליה סרב הנאשם לחתום, דיסק ותמלול החקירה (ת/14 - ת/14ב).

56. בנוסף העיד הנאשם בבית המשפט בשתי ישיבות (19.10.20, 02.11.20).

57. בבואנו להעריך את מהימנות גרסת הנאשם, עלינו ליתן משקל ראוי לריבוי המקרים בהם נדרש הנאשם למסור את גרסתו וכפי שנקבע לא אחת: "**ואכן מטבעו של המין האנושי שאין בן תמותה מכשיר דיוק אוטומטי ... לא יפלא, איפוא, שסתירות ואי דיוק לשון שכחים הם לא רק בדברי עדים שונים, אלא בהשוואה לאלה, כי אם גם בדבריו של עד אחד גופו, בתשובותיו בחקירה הראשית ובחקירה הנגדית ובהתחשב בדברים אשר בא - כוח הצד האחד או הצד האחר משתדלים לשים בפיו... ואמנם ניסיון החיים מלמד שגם עדות שיש בה אי דיוקים וסתירות עשויה להיות א', ועל בית המשפט "... לנסות ולבור בה את הבר מן התבן"** (ע"פ 2485/00 פלוני נ' מ"י, פ"ד נה(2) 930, 918 (2001). וראו גם "**קדמי**", עמ' 1841. בהתאם, אני סבור כי יש ליתן משקל מוגבל לאי דיוקים או סתירות לכאורה בין הגרסאות השונות של הנאשם בנקודות שאינן מצויות בליבת גרסת הנאשם.

58. בנוסף, נדרשת מידה רבה של זהירות בבואנו לבסס מסקנות משפטיות על סמך אמירות של הנאשם הנחזות כשקירות וכפי שנקבע "**...המציאות מלמדת כי נאשם עשוי לשקר מתוך לחץ ואי הבנת מצבו. חשש זה טמון בכך שלעיתים גם מי שאינו אשם נדחף לשקרים, מתוך מחשבה שאם יגלה את כל האמת הוא עלול לקרב עצמו מאד לעבירה, כך שהכחשתו לבדה לא תזכה לאמון מצד בית המשפט"**. (ע"פ 6813/16 אלי סמסון נחמני נ' מ"י (17.09.18), פסקה 39. בהתאם נקבע "**לא מן המותר לחזור ולהדגיש, כי ראיות בדבר כזבים, כביכול, צריכות להיבחן בזהירות מיוחדת: ..."** (ע"פ 543/79 נגר נ' מ"י, פ"ד לה(1) 113, פסקה 17 לפסק דינו של הנשיא שמגר).

59. תוך מתן משקל לאמור לעיל ולאחר שצפיתי בחקירותיו של הנאשם במשטרה ולאור עדותו בבית המשפט, אני סבור כי לא ניתן לקבוע קביעה גורפת של מהימנות ביחס לכלל אמירותיו הרבות של הנאשם. עם זאת, ניתן להצביע על מספר נקודות מהותיות באשר למהימנותו.

60. כפי שיפורט בהרחבה בהמשך, גרסתו הבסיסית של הנאשם בנקודות רבות הייתה עקבית והוא חזר עליה באופן דומה במהלך חקירותיו ועדותו. כך חזר הנאשם פעמים רבות ובאופן דומה על טענותיו כנגד שכניו ותושבי הכפר ביחס למעשים שהם עשו כנגד הנאשם, וכך הם פני הדברים גם ביחס לאירוע הדקירה עצמו שלגביו מסר הנאשם גרסה עקבית שאף מתיישבת בחלקה עם ראיות חיצוניות ועדויות נוספות.

61. מאידך, גרסתו העקבית של הנאשם בחלק מהנקודות המהותיות אינה מתיישבת עם ה"שכל ישר" והיגיון החיים, וכפי שיפורט להלן אף הנאשם עצמו בחקירתו בבית המשפט לא היה מסוגל לספק הסבר הגיוני לתמיהות שהעלתה גרסתו. כך נציין את גרסת הנאשם ביחס לאמרתיו לשוטרים שפגשו אותו מייד לאחר אירוע הדקירה, גרסה שאינה הגיונית ועומדת בסתירה לכלל העדויות שהובאו כנגדה וכך הם פני הדברים גם ביחס לאופן הדקירה של המנוחה, שם עומדת גרסת הנאשם בסתירה ברורה לראיות אוביקטיביות רבות.

62. בנוסף אציין את הקושי בקביעה גורפת ביחס למהימנות הנאשם בשים לב לכך שחלק מגרסאות הנאשם בנקודות שונות נשמעות הגיוניות ומתקבלות על הדעת (לדוגמא: תיאור הנאשם לרקע למריבות בינו לבין המנוחה). לעומת זאת, נאמרו על ידי הנאשם במספר הזדמנויות, אמירות שנשמעו כאמירות מבולבלות וחסרות היגיון (ראו לדוגמא דברי הנאשם בחקירתו הראשונה ביחס לאימונים שבוצעו על ידו (ת/10ב', עמ' 4 שורות 15 ואילך) או גרסתו ביחס למעשים שעשו כלפיו השכנים בכפר (ת/11ב' עמ' 21 ש' 25 ואילך).

63. לאחר שקילת ובחינת כל גרסאות הנאשם, אני סבור כי יש מקום במקרה זה לעשיית שימוש בעיקרון "פליגין דיבורא" וכפי שנקבע "לא אחת עמד בית משפט זה על כך שאין לראות עדות בהכרח ותמיד כחטיבה שלמה אחת, אשר לקבלה או לדחותה באופן כולל...במצב דברים זה, רשאי בית המשפט לפלג את העדות ולבור מתוכה את גרעין האמת, ודחיית יתר חלקיה, ובתנאי שיש יסוד סביר להבחנה בין החלקים השונים... הבחנה כזו יכולה להיעשות על ידי היעזרות בראיות קבילות אמינות ואחרות, או על פי מבחני ההיגיון והשכל הישר... זאת בשים לב לכך שפיצול עדות אסור שיעשה באופן שרירותי... נדרש יסוד סביר להבחנה בין חלקי העדות". (ע"פ 3510/16 עמאר אבו דקה נ' מ"י (17.07.19) פסקה 37).

64. כך בענייננו, אני סבור כי גרסת הנאשם הינה גרסה משולבת במסגרתה הובאו על ידי הנאשם עובדות אמת רבות, אלא שבצידן שילב הנאשם עובדות מהותיות כוזבות ובראשן אלו הנוגעות לאירוע הדקירה עצמו. בהתאם, וכפי שיפורט להלן בחלק מהמקרים אקבל את גרסת הנאשם כמהימנה ובחלקה האחר אקבע כי מדובר בגרסה מופרכת שאינה עומדת נוכח ראיות ועדויות אחרות.

עוד אציין כי, ככלל, בחקירותיו ובעדותו שילב הנאשם פרטים רבים עליהם חזר באופן עקבי. רק לשם הדוגמא אציין את השחזור שבו מסר הנאשם פרטים רבים ומדויקים ביחס לאירוע הדקירה באופן שוטף וספונטני. בצד האמור, במספר מקרים אחרים טען הנאשם ביחס לפרטים מהותיים כי הוא "אינו זוכר", ובמיוחד אמורים הדברים ביחס לאמרתיו או פעולותיו של הנאשם לאחר אירוע הדקירה. אקדים ואדגיש, כי התקשיתי לקבל את "זכרונו הסלקטיבי" של הנאשם, והתרשמתי הייתה כי באותן נקודות מהותיות שאותן הנאשם "לא זכר", הסיבה ל"שכחה" הייתה רצונו של הנאשם להתחמק מעימות עם עדויות מפלילות שנמסרו כנגדו, בעיקר כאמור ביחס לפעולותיו לאחר האירוע.

גרסת הנאשם ביחס למערכת היחסים עם המנוחה:

עמוד 13

65. באשר לגירסת הנאשם בנוגע למערכת היחסים בינו ובין המנוחה, ככלל, ניתן לאמר כי הנאשם הציג את מערכת היחסים כטובה מאוד ודיבר רבות בשבחה של המנוחה.
66. אמנם הנאשם לא הכחיש את קיומן של מריבות וויכוחים בינו לבין המנוחה או את אירוע המריבה שתואר לעיל, אך המעיט בערכם ואף את אירוע המריבה הציג כאירוע מינורי וחד פעמי שלא הותיר חותם על יחסיו עם המנוחה. בכל מקרה הנאשם הכחיש מכל וכל, כי הוויכוחים או המריבות שהיו בינו ובין המנוחה הובילו להחלטה שלו לגרום למותה.
67. כך אישר הנאשם כבר בחקירתו הראשונה כי "היו סכסוכים ביני לבין אשתי כמה פעמים והיא יודעת שאני מתאמן וכל הזמן לחוץ. דיברתי איתה כמה פעמים להתגרש לא הסכימה, החליטה לסבול על האימונים. הייתי מתאמן כל הזמן בתקופה האחרונה" (ת/10ב') (עמ' 3, שורה 26-28). (הערה - דברים אלו של הנאשם נאמרו בעברית).
68. כן אישר הנאשם כי לפעמים במהלך האימונים היה שובר כוסות בבית כשהיה רץ או מתאמן בחבל והמנוחה: "היא היתה כועסת, במיוחד שהאימונים שלי מאוד קשים ומפריע לה שזה נשבר..". (שם, עמ' 4 ש' 11-12). הנאשם גם אמר "היא לא הבינה אותי, לא הבינה אותי" (שם, עמ' 15, ש' 35) (הערה: צפייה בהקלטה מעלה שבצד אמירותיו בערבית אמר הנאשם בעברית: "היא לא הבינה עליי") וכן: "אנחנו לא הסתדרנו יחד" (שם, עמ' 15 ש' 39).
69. בנוסף אישר הנאשם פעם נוספת כי "התגרשנו, לא, לא בבית משפט" (שם, עמ' 15 ש' 3-4) וכשנשאל מדוע זרק סכינים לעבר שכניו לאחר אירוע הדקירה השיב, כי: "כי הם חלק מהסיבה של הסכסוך בינינו" (שם, עמ' 26 ש' 21).
70. אלא שבצד אמירותיו אלו טען הנאשם בעברית כי: "היא אוהבת אותי ממש ואני אוהב אותה. היא עזבה את כל ההורים שלה כדי... בשבילי. היא עזבה את המשפחה שלה בשבילי" (שם, עמ' 16, ש' 18-19), ובהקשר זה יצוין כי גם ס. וג'נ. בעדותם אישרו את דברי הנאשם בדבר העדר קשר עם משפחת המנוחה. (עדות ג'נ. סעיף 51 לעיל), (ראו גם דברי הנאשם בעמ' 30 ש' 11-13).
71. כמו כן טען הנאשם כי "בחיים שלי לא נתתי לה מכות" (עמ' 15 ש' 22) וכי "ואין מישהו כמוה היה איתי" (עמ' 27 ש' 36) וכן בעברית "כי היא לא עשתה לי כלום, לא עשתה לי שום דבר... אז למה הרגת אותה?...אני אומר לך טעות" (שם, עמ' 27, ש' 36 ואילך).
72. דברים דומים נאמרו על ידי הנאשם בחקירתו השניה שבה טען הנאשם בין היתר כי המנוחה לא התנגדה לאימוני הסכינים שבוצעו על ידו בחדר השינה, ובמהלכם היה תוקע סכינים בשידה בחדר השניה ולדבריו "...היא יותר בן אדם היתה מכירה אותי והכי מבין כולם הייתה מעודדת אותי להתאמן,

אבל היתה אומרת לי רק שתשאר בבית" (ת/11 ב) עמ' 6 ש' 17-18). כן חזר הנאשם וטען כי המנוחה "זאת הלב שלי, היא זאת שכל הזמן היתה יושנת על היד שלי, היא זאת שהבינה אותי... הלוואי ואני הלכתי לעולמי ולא היא" (שם, עמ' 8 ש' 12-19).

73. ביחס למריבות בינו ובין המנוחה טען הנאשם כי "לא היו סכסוכים בכלל בכלל בכלל" (שם, עמ' 14 ש' 5-6). "רק אי הבנה יקרה ופותרים אותו במידה, אפילו פעם הגענו לגירושין ואז חזרתי ולא הלכתי לגרש אותה לא בבית משפט ולא בשום דבר..". (שם, עמ' 14 ש' 5-7).

74. הנאשם לא הכחיש את אירוע המריבה ואף אישר כי באותו אירוע אמר למנוחה כי היא מגורשת, אך טען כי לאחר התערבות הילדים הוא והמנוחה עשו סולחה "... ובאותו יום חזרנו אחד לשני..." (שם, עמ' 14 ש' 13-26). הנאשם גם פירט על מה היו היכוחים בינו ובין המנוחה, אך הדגיש כי: "הכעס הכי גדול שהיה ביני ובינה לא יעבור עליו 24 שעות אלא ואנחנו כבר אחד ליד השני במיטה והיא יושנת על ידי" (שם, עמ' 15 ש' 4-5).

75. באשר לענין הגירושין חזר הנאשם והבהיר כי הוא שהציע למנוחה להתגרש באם האימונים מפריעים לה, אך המנוחה "אמרה לי אני רוצה אותך כי אני לא אגרום לה עוול בלב שלי..." (עמ' 32 ש' 7-9). בכל מקרה הנאשם טען בתוקף כי המנוחה מעולם לא בגדה בו וכי הוא לא חשד בה מעולם שהיא בוגדת בו ולדבריו: "אשתי לא בגדה בי! ובחיים שלה לא חשבה כי היא מתביישת ממני איך היא תבגוד בי עם מישהו אחר..." (שם, עמ' 31 ש' 36-37) וראה גם שם, עמ' 35 ש' 11-15).

76. בחקירתו השלישית, פירט הנאשם את דבריו בחקירה הראשונה בענין הגירושין מהמנוחה ומסר כי הציע למנוחה להתגרש, אם האימונים שערך מפריעים לה, אך לדבריו המנוחה "היא אמרה לי לא, תתאמן תישאר בחדר ותתאמן" (עמ' 6, ת/12 ב', ש' 33-37).

77. כמו כן וביחס לאירוע המריבה הסביר הנאשם כי הציע למנוחה להתגרש בשל חוסר יכולתו למצוא עבודה ולדבריו "שאני בהבטחת הכנסה והילדים גדלים אמרתי לה מה אני אעשה? הרי את מחפשת לי גם עבודה ואני מחפש ולא מוצא, אם לא מוצא חן בעיניך ואת רוצה שנתגרש אז נתגרש, היא אמרה לי לא" (שם, עמ' 8 ש' 11-13).

78. יצוין כי הנאשם אישר את מעורבות אביו - ס' הסבא באירוע המריבה, ואולם בניגוד לגרסת ס' הסבא שטען שהנאשם צעק עליו וביקש שלא יתערב, הנאשם תיאר שיחה עם אביו אשר ערך עמו בירור מדוע הוא רוצה להתגרש ולדבריו הוא אמר לאביו: "אמרתי לו אני לא רוצה להתגרש ממנה אלא אם היא רוצה להתגרש אני אצא מהבית, לא היא, שהיא תישאר.." (שם, ש' 20-22).

79. הנאשם אישר גם את מעורבות בנו באירוע ולדבריו הסביר לס. כי "אני ואמא שלך לא נתגרש, אני

אוהב אותה והיא אוהבת אותי, והלוואי ונמשיך לחנך אותך וללמד אתכם..." (שם, עמ' 9 ש' 6-9).

80. הנאשם אישר את גרסת ג'ז. כי היה ויכוח בינו ובין המנוחה בנוגע לאישורי מחלה שהיה צריך למסור לביטוח לאומי, אך הוא הכחיש בתוקף כי במסגרת אותו ויכוח אמר למנוחה שהיא "בוגדת כמו אבא שלה" כפי שטענה ג'ז. ולדבריו **"לא אמרתי לה את הדבר הזה בכלל בכלל בכלל"** (עמ' 13, ש' 37) והנאשם טען כי אמר לה ביטוי אחר ולדבריו: **"... אני אמרתי העיר בוגדת, בגדה בי ובכך כמו אבא שלך, כמו שהוא בגד בנו וההורים שלו איך שהם עזבו אותנו והעיר כולה עזבה אותנו, שאני אני לאשתי? הדבר שעזב את העולם בגללי? שאני לא את כמו ההורים שלך, בוגדת כמו ההורים שלך? לא הדברים האלה לא יצאו ממני, לא נכון. אמרתי במדויק העיר"** (שם, עמ' 14 ש' 3-9).

81. הנאשם גם הכחיש בתוקף שנתן סטירה למנוחה באירוע המריבה ולדבריו **"לא נגעתי בה אף פעם, אני לא זוכר מזה שנים שלא נגעתי בה"** (עמ' 18 ש' 12) וכשעומת עם גרסתו של ס. לפיה הנאשם סטר למנוחה וס. החזיק לו את היד, הוא טען: **"אין אמת בדבר..."** (שם, עמ' 19, ש' 5) וכשנשאל "ס. משקר?" השיב: **"לא יודע אם הוא משקר, אבל אני לא זוכר, אני לא זוכר דבר כזה..."**.

82. בהמשך תיקן הנאשם במעט את גרסתו וטען: **"לא זוכר. בחיים שלי לא ... לא זוכר חוץ מפעם אחת בה הבאתי לה סטירה (בתמליל נרשם סתירה - ש.מ.), לפני שבע שמונה שנים וכשהילדים גדלו, אפילו הפסקנו להתווכח מולם"** (שם, עמ' 19, ש' 26-28).

83. גם בעדותו בבית המשפט המשיך הנאשם בניסיונותיו להציג מערכת יחסים תקינה וטובה עם המנוחה וטען כי הקשרים בינו לבין המנוחה היו **"טובים מאוד מאוד"** (פר' מיום 19.10.20 עמ' 106 ש' 15).

84. עם זאת, הנאשם הודה שסטר למנוחה באירוע המריבה, אך טען: **"זאת הסטירה שהייתה לי פעם ראשונה רק מאז שהכרתי אותה פעם ראשונה היה לי ויכוח קטן ככה ולא סטירה רצינית והשלמנו באותו יום והיא באה וחזרה אליי אמרה לי אני מצטערת, אתה מה שאמרת זה הנכון זה היה על תלוש משכורת היא רוצה אותו לביטוח לאומי. זה היה סתם ויכוח"** (שם, עמ' 106 ש' 21-25).

85. בחקירתו הנגדית אישר הנאשם כי משפחתו סבלה ממצוקה כלכלית והוא והמנוחה לא עבדו והתקיימו מקצבת הבטחת הכנסה ועזרה מאמו (עמ' 121 ש' 23 ואילך). כמו כן העיד כי הוא השלים הכנסה בעבודה נוספת, ולדבריו: **"בקושי היינו מסתדרים"** (שם, עמ' 122, ש' 13).

86. בהמשך תיאר הנאשם באופן מפורט את הרקע לאירוע המריבה (ויכוח על מסירת תלושי שכר וחופש

מחלה לביטוח לאומי) שבמהלכו... אמרתי לה זאת העבודה שלי אל תתערבי, ונתתי לה סטירה בלחי" (עמ' 125 ש' 10). לאחר מכן שוחח איתו ס. שביקש ממנו שהוא והמנוחה לא יריבו ולדבריו הנושא "נסגר" ו"אז ישבנו יחד כל המשפחה באותו זמן וצחקנו כולם ישבנו צחקנו ולא היה כלום" (שם, עמ' 125 ש' 28).

87. גם בבית המשפט הנאשם חזר וטען כי הציע למנוחה להתגרש על רקע טענות שהיא העלתה כלפיו על כך שהוא אינו מוצא עבודה, ולדבריו: "... אמרתי לה זה מה שיש לי אם זה לא מוצא חן בעיניך אנחנו נתגרש, אמרה לי לא אני לא אתגרש". (עמ' 126, ש' 14-16). הנאשם הכחיש כי גירש את אשתו בפועל, אלא רק טען שהציע לה לעשות זאת (עמ' 126, ש' 32-33) וכן אישר את דבריו בחקירתו השניה (עמ' 6) לפיהם 3 פעמים הציע למנוחה להתגרש (שם, עמ' 128, ש' 26 ואילך). הנאשם טען גם כי המנוחה לא אמרה לו דבר על עישון הסמים (שם, עמ' 129, ש' 31).

סיכום ביניים ביחס למערכת היחסים שבין הנאשם למנוחה:

88. כמפורט בכתב האישום, לטענת המאשימה, לאור מריבות וסכסוכים שהיו בין בני הזוג גמלה בליבו של הנאשם ההחלטה להמית את המנוחה.

89. ויודגש, המאשימה אינה מסתפקת בטענה לפיה מערכת היחסים העכורה בין הנאשם והמנוחה שימשה מניע לאירוע הדקירה, אלא שלטענתה מערכת יחסים זו, יש בה כדי להוות את אחד האדנים הראייתיים המצביעים על יסוד נפשי של "שקילה ממשית וגיבוש החלטה להמית" מצידו של הנאשם.

90. בהתאם, ובשונה מטענת מניע שלגביה נקבע כי "כידוע, הוכחתו של מניע אינה דרושה להרשעה במישור האחריות הפלילית...". (ע"פ 3263/13 בן שטרית נ' מ"י (19.03.17) פסקה 81, בהיות מערכת היחסים בין הנאשם והמנוחה נסיבה ראייתית שעליה מבקשת המאשימה לבסס יסוד מיסודות העבירה שבה היא מבקשת להרשיע את הנאשם, חלה עליה החובה להוכיח גם יסוד זה "מעבר לכל ספק סביר" וכפי שנקבע לא אחת: "העיקרון לפיו על התביעה מוטל הנטל לשכנע את בית המשפט מעבר לכל ספק סביר בהתקיימות יסודותיה של עבירה אותה היא מייחסת לנאשם הינו מושכל יסוד בשיטתינו המשפטית". (רע"פ 6831/09 טורשן נ' מ"י, (18.07.11) פסקה 23.

91. כאמור, המאשימה טוענת כי בין הנאשם למנוחה היו סכסוכים רבים אשר אף גלשו לאלימות ומערכת זו הובילה לגיבוש החלטתו של הנאשם להמית את המנוחה. לעומתה טוען בא כוח הנאשם כי לא הוכח כי המריבות או הויכוחים שהיו בין הנאשם והמנוחה חרגו ממערכת יחסים רגילה של בני זוג, ובכל מקרה אין בראיות שהוגשו כדי לבסס במידה הנדרשת את הנטען בכתב האישום.

92. לאחר שבחנתי את כלל הראיות, אני סבור כי לא עלה בידי המאשימה להוכיח, ובוודאי שלא ברף

הנדרש, כי מערכת היחסים שבין הנאשם למנוחה הובילה לגיבוש החלטה של הנאשם להמית את המנוחה. אמנם נכון הוא כי ככלל הנאשם ניסה לצייר "תמונה ורודה" של מערכת היחסים ולפיה המנוחה עודדה את הנאשם להתאמן בחדרו בזריקת סכינים, הבינה את מצוקתו במציאת עבודה וסרבה להתגרש למרות שהנאשם הציע לה זאת מספר פעמים, אלא שגם קבלת טענת המאשימה שלפיה מדובר בתמונה שאינה מדויקת, לשון המעטה, עדיין אין בה כדי להוות בסיס עובדתי של ממש, על פיו ניתן לקבוע כי מערכת היחסים עם המנוחה הובילה את הנאשם לגיבוש החלטה להמיתה.

93. כפי שפורט לעיל, ילדיו, אביו ושכנתו של הנאשם שעדותם נקבעה על ידי כמהימנה העידו על מערכת יחסים תקינה בסך הכל. גם אותו אירוע המריבה שבמהלכו סטר הנאשם למנוחה נתפס בעיניהם כאירוע חריג, שבעקבותיו נעשתה "סולחה" וכל העדים אישרו כי לאחר אירוע המריבה חזרו החיים למסלולם, ועד למועד אירוע המריבה לא אירע אירוע חריג נוסף בין הנאשם והמנוחה, אשר אף ישנו ביחד בלילה שקדם לאירוע זאת לאחר שכל המשפחה ישבה וצחקה ביחד.

94. זאת ועוד, לא הובאה כל ראיה לאיום של הנאשם כלפי המנוחה או התנהגות תוקפנית אחרת, וכשם שהמאשימה מבקשת לייחס משקל לאמרתו של הנאשם בחקירתו לפיה המנוחה "לא הסתדרה איתי", כך יש לייחס משקל לדברי הנאשם אשר העלה על נס את העובדה שהמנוחה עזבה את משפחתה למענו ועל כך שהמנוחה תמכה בו, טענות שזכו לתמיכה בעדויות אחרות.

95. כמו כן, אינני סבור כי יש לתת את המשקל שמבקשת המאשימה לתת לאמירתו של הנאשם כלפי המנוחה שלפיה "היא בוגדת כמו אבא שלה". כאמור לעיל, אני מקבל בעניין זה את עדותה של ג'ז. כמהימנה ואני קובע כי הנאשם אמר את הדברים שיוחסו לו, אלא שדברים אלו נאמרו על רקע אותו אירוע מריבה נקודתי שכאמור אין בו כדי ללמד על כלל מערכת היחסים שבין בני הזוג. זאת ועוד, אני מקבל את טענת הנאשם לפיה לא חשב או חשד מעולם כי אשתו בוגדת בו במובן בגידה עם גבר אחר, וגם מטעם זה אין להפריז בחשיבות האמרה.

96. בנוסף אציין כי אמנם נכון הוא כי עלה ממכלול העדויות כי הנאשם נוטה לעצבנות, אשר באה לידי ביטוי באירוע המריבה ובאירועים אחרים ואף נשמעו עדויות על כך שעצבנות הנאשם התגברה בחודש האחרון (ראו לדוג' עדות ג'נ. סעיף 52 לעיל), אלא שבבד האמור, הדגישו כל העדים כי הנאשם לא היה אדם אלים כלפיהם או כלפי המנוחה וכי כאשר התעצבן יצא "לשאוף אוויר" וכך נרגע, וכי גם הויכוחים המוגברים בחודש שקדם לאירוע הדקירה, לא גרמו למתיחות חריגה בין הנאשם והמנוחה (עדות ג'נ. סעיף 50 לעיל).

כך הם פני הדברים ביחס למנהגו של הנאשם לשבור כוסות במסגרת אימוניו בחדרו, שעורר גם על פי עדות הנאשם, את כעסה של המנוחה, וגם בנושא זה לא הובאה ראיה לכך שכעס זה יצר סכסוך של ממש.

כמו כן, ביחס ל"גירושי" המנוחה והנאשם - כפי שעלה מעדויות הנאשם עצמו, בפועל שאלת הגירושין

הסתכמה באמירות סרק של הנאשם אשר הציע לגרסתו למנוחה מספר פעמים להתגרש באם דברים מסויימים אינם מוצאים חן בעיניה ואף אמר לה שהיא מגורשת באירוע המריבה, אלא שהוכח כי דיבורים אלו לא הובילו לצעדים מעשיים כלשהם ויותר מכך, הוכח כי המנוחה לא הייתה מעוניינת להתגרש מהנאשם (ראו סעיף 39 לעיל), ואף הנאשם עצמו ראה בכך עדות למסירותה של המנוחה.

97. סיכומי של דבר, לאור מכלול העדויות, אני קובע כי טענת הנאשם לפיה גם המריבות שהיו בינו ובין המנוחה לא חרגו ממריבות המתרחשות לעיתים בין בני זוג, ואין בהם כדי לבסס גיבוש החלטה של הנאשם לגרום למות המנוחה, היא טענה שיש בה, לכל הפחות, כדי להעלות ספק סביר בטיעוני המאשימה ובהתאם לא עלה בידי המאשימה להוכיח כנדרש את טענתה לפיה בשל מערכת היחסים שהייתה בין הנאשם והמנוחה, גמלה בליבו של הנאשם החלטה להמיתה.

אירוע הדקירה

98. האדן השני עליו נשענת המאשימה בטיעוניה הוא אירוע הדקירה שבו מצאה המנוחה את מותה. לארוע לא היו עדים למעט הנאשם, ובהתאם אנו נדרשים לבסס את המסקנות הנוגעות לאירוע הדקירה על חקירות הנאשם והממצאים שנמצאו בזירת האירוע. להשלמת התמונה, יצוין כי כל ילדי הנאשם העידו כי הם ישנו בזמן אירוע הדקירה והתעוררו לשמע קריאות המנוחה (עדות ס. עמ' 42 לפר' מיום 22/12/2019, עדות ד. עמ' 94 לפר' מיום 12/6/2020 ש' 11-12, תמליל ג'נ. עמ' 5 ש' 23-26, תמליל ג'ז. עמ' 4 ש' 16-17).

גרסת הנאשם בחקירה הראשונה

99. הנאשם נחקר כאמור לראשונה ביום האירוע ואישר בתחילת חקירתו כי התייעץ עם עורך דין. אציין כי צפיתי בחקירת ההקלטה וניכר היה כי הנאשם מבין עברית ומשלב באופן ספונטני משפטים בעברית, אך בחלק מתשובותיו בעברית הנאשם שיבש את המשפטים והוא אף נדרש על ידי החוקר עידן לוי לדבר ערבית לאחר שהחוקר התקשה בהבנת תשובות העד בעברית (לדוג' ת/10ב', עמ' 5 ש' 13).

100. כבר בתחילת חקירתו הנאשם מסר את גרסתו באשר לדקירה, וכך נרשמו הדברים (עמ' 7 ש' 16-38):

"נחקר, יאסין יאסין: שברתי טלפון ורציתי לקחת את השני. חוקר מס' 2, אדם ברכאת: כן? נחקר, יאסין יאסין: לשבור אותו. אז היא באה מולי כשביד שלי סכינים שמשחק בהם. חוקר מס' 2, אדם ברכאת: היה עוד טלפון שני שרציתי גם לשבור.	חוקר מס' 2, אדם ברכאת: כן? נחקר, יאסין יאסין: לשבור אותו. אז היא באה מולי כשביד שלי סכינים שמשחק בהם. חוקר מס' 2, אדם ברכאת: היה עוד טלפון שני שרציתי גם לשבור.
---	--

ואז היא עמדה מולי כשאני מחזיק סכין.

טוב. היית מחזיק את הסכין והיא עמדה

מולך. מה קרה?

היא עמדה מולי. רציתי לקחת את הטלפון

נחקר, יאסין יאסין:

מהיד שלה וביד שלי הימין סכין.

ביד ימין החזקתי את הסכין.

חוקר מס' 2, אדם ברכאת:

רציתי לקחת את הטלפון.

נחקר, יאסין יאסין:

וביד... ומנסה לקחת מהיד שלה את

חוקר מס' 2, אדם ברכאת:

טלפון. ביד שמאל. ביד השמאלית שלך

ניסית לקחת את הטלפון וביד הימנית

הסכין?

כן.

נחקר, יאסין יאסין:

טוב?

חוקר מס' 2, אדם ברכאת:

עכשיו היא יודע שאין צורך לכל זה. אני

נחקר, יאסין יאסין:

רציתי לקחת ממנה את הטלפון והיא

רצתה לברוח. אז מצאתי את עצמי

אותה.

מכה

באה לברוח עם הטלפון. ואז אני דקרתי

חוקר מס' 2, אדם ברכאת:

אותה. איפה דקרת אותה?

לא יודע. בצד שלה הימני. לא יודע איפה

נחקר, יאסין יאסין:

בדיוק.

בצד הימני. איפה? בבטן שלה? בחזה

חוקר מס' 2, אדם ברכאת:

שלה? איפה?"

בשלב זה הצביע הנאשם על חלקה הימני התחתון של בטנו (דקה 15:10 להקלטה ת/10א').

101. בהמשך נשאל הנאשם, מתי החליט לדקור את המנוחה עם הסכין והשיב: "רק כשנשבר הטלפון שהיה לידי ולקחתי את הטלפון שלה מהיד שלה" (עמ' 16 ש' 32), ולאחר מכן חזר ותיאר את הסיטואציה שבה הוא עומד אל מול המנוחה, הסכין בידו הימנית ובידו השמאלית הוא מנסה לקחת מהמנוחה את מכשיר הנייד השני שהיה בידה, לאחר שהמכשיר הראשון נשבר ע"י הנאשם, ותוך כדי משיכת המכשיר הנייד נדקרה המנוחה, ולדברי הנאשם: "היא מושכת את הטלפון ואני מושך אותו, היד הזו דקרתי כשאני לא מרגיש את היד שלי" (שם, עמ' 18 ש' 3-4, ש'15-14).

102. בשלב זה הוכנסו לחדר החקירות שני חוקרים נוספים והנאשם הדגים את אירוע הדקירה (דקה 38:17 להקלטה ואילך). עפ"י ההדגמה, הנאשם עמד מול המנוחה שאחזה בידה הימנית את המכשיר הנייד השני, זאת לאחר שכאמור הנאשם שבר מכשיר נייד ראשון. הנאשם ניסה בידו השמאלית לקחת את מכשיר הנייד מהמנוחה וכך נעו הנאשם והמנוחה זה מול זה כאשר כל אחד מנסה למשוך את מכשיר הנייד לכיוונו.

103. במקביל, אחז הנאשם בידו הימנית סכין, ולדבריו:

**"נחקר יאסין יאסין: ... רציתי לקחת והיא משכה ואני משכתי,
שכחתי שהסכין ביד הימנית היא
ונדקרה עם הסכין.
חוקר מס' 1, עידן לוי: תסביר לי, היא התקרבה ונדקרה? או
שאתה דקרת?
נחקר יאסין יאסין: אני והיא התקרבו אחד לשני".**

בהמשך חזר הנאשם והדגיש: **"...התקרבו אחד אל השני, נדקרה"** (שם, עמ' 21 ש' 7-8).

104. אני מוצא לנכון לציין כי הנאשם שחזר פעמיים את עמידתו מול המנוחה, משיכת המכשיר הנייד והדקירה, **ובשני המקרים ביצע הנאשם בידו הימנית תנועת דקירה** (דקות 39:07 ו- 39:37 להקלטה) **היינו, ידו של הנאשם לא נותרה במקומה אלא ביצעה תנועה לכיוון גופו של החוקר, אשר דימה את גופה של המנוחה.**

105. עם זאת, הנאשם חזר וטען כי אין מדובר באירוע מכוון וכך טען: **"אני לא הבאתי את הסכין. היא באה אליי כשאני מתאמן עם הסכין"** (שם, עמ' 27 ש' 27-28). כן טען כי מדובר בטעות ולדבריו **"... נמלטה לי הסכין ביד ימין"** (דברים שנאמרו ע"י הנאשם בעברית -ש.מ.).

106. הנאשם חזר והדגיש כי לא הייתה לו כל סיבה להרוג את המנוחה ולדוגמה, כשנשאל אם הוא מצטער שהרג את המנוחה, השיב בעברית: **"כן בטח. אני גם לא הרגתי אותה בכוונה... ואין מישהו כמוה היה איתי"**, והוסיף בעברית: **"כי היא לא עשתה לי כלום. לא עשתה לי שום דבר"** (שם, עמ' 27 ש' 34 ואילך).

107. בנוסף לאירוע הדקירה עצמו, הוסיף הנאשם ותיאר את האירועים שקדמו לדקירה ולגרסתו הוא התעורר משנתו כשעה וחצי שעתיים לפני אירוע הדקירה (שם, עמ' 37 ש' 33). כשהתעורר עישן מיד באמצעות "באנג" סם מסוג "נייס גאי", פעם או פעמיים (שם, עמ' 36 ש' 8 ואילך).

108. בהמשך נתייחס לסוגיית השימוש בסמים ע"י הנאשם. בשלב זה אציין את העובדה שהנאשם הוא שביקש לקראת סיום חקירתו הראשונה להישאל על נושא השימוש בסמים (שם, עמ' 33 ש' 1) והוא ססיפר כי הוא משתמש ב"נייס גאי" כ-10 שנים וכי הוא משתמש בכל יום פעמיים-שלוש כשהוא מתאמן. כך גם בבוקר האירוע, לאחר השימוש ב"נייס גאי", הנאשם החל להתאמן בחדרו, כ-30 - 40 דקות לפני שהתעוררה אשתו, וכאמור לעיל בזמן האירוע הוא אחז לטענתו בסכין שנותרה בידו מהאימון (שם, עמ' 38 ש' 2).

109. בהקשר זה חזר הנאשם והדגיש כי הוא שכח שהסכין הייתה בידו (לדוגמה שם, עמ' 18 ש' 32), והנאשם נעמד והדגים כיצד הוא עומד ומטיל את הסכין על השידה שבחדר השינה (דקה 36:33 להקלטה-ת/10א').

110. באשר להשפעת הסם עליו, הנאשם נשאל בעברית "בהתחלה מה עושה?" והשיב: "עושה לי אווירה, לא אנרגיה לא כלום, רק אווירה, קצרה ככה ואני הולך להתאמן" (שם, עמ' 34 ש' 17 - 18). כמו כן נשאל הנאשם:

**"חוקר מס' 1, עידן לוי: תשאל אותו אם הוא היה צלול בזה מקרה?
חוקר מס' 2, אדם ברכאת: כשקרה איתך כל המקרה הזה היית שקט? או שלא היה לך שכל?
נחקר יאסין יאסין: לא. הייתי מתאמן והייתי שקט.
חוקר מס' 2, אדם ברכאת: הייתי צלול ורגוע באימון".**
(הערה: התרגום של החוקר אינו תואם את דברי הנאשם - ש.מ.)
(שם עמ' 35 ש' 23 - 27).

חקירתו השנייה של הנאשם

111. חקירתו השנייה של הנאשם נערכה כאמור שלושה ימים לאחר אירוע הדקירה, לאחר שהנאשם נפגש עם בא כוחו, וכעולה מהקלטת החקירה בה צפיתי (ת/11א') הנאשם נראה, מחד, עייף מאוד, ומצד שני, נינוח ורגוע ומנותק רגשית, למעט מספר התפרצויות. הנאשם פתח בדברים בשבחה של המנוחה והביע צער על מותה: "אני רוצה להגיד לך שזאת לא אשתי, זאת אהובת ליבי שאהב אותי הכי בעולם והיא אותו דבר איתי. אהבת אותי הכי בעולם זאת אמא של הילדים שלי זאת שעמדה לצדי כל החיים ועכשיו אני לא יודע מה אני אעשה בלעדיה, היא שהבינה אותי וכל האנשים לא הבינו והיא זאת שהבינה, היא שהייתה איתי בסדר וטובה וכל האנשים איתי רעים..." (תמליל החקירה (ת/11ב'), עמ' 3 ש' 6 - 10).

112. בנוגע לאירוע הדקירה הנאשם ככלל אישר את גרסתו בחקירתו הראשונה, תוך הוספת מספר פרטים. כך הנאשם חזר ותיאר כי התעורר ביום האירוע, בסביבות 12:00 "קצת פחות קצת יותר", ולאחר שהתעורר עישן "נייס גאי" בבקבוק, אך הוסיף כי זרק את הבקבוק מחדר השינה והתחיל להתאמן (שם, עמ' 3 ש' 33 - 40).

113. ביחס לאימונים חזר הנאשם על גרסתו בדבר אימונים בהטלת הסכינים ונעיצתם בשידה, ואף הדגים זאת, אך הוסיף כי הוא היה עומד על פח זבל קטן, ומשם זרק את הסכין על השידה כך שתעמוד (שם, עמ' 4 ש' 33 - 37).

114. הנאשם חזר על אירוע שבירת הטלפון הנייד, אך הוסיף כי "הטלפון צלצל" והמכשיר נפל מידיו והוא דרך עליו (שם, עמ' 5 ש' 26), וכשנשאל מדוע עשה כך, השיב: "לא יודע התעצבנתי, הם ישנים אפילו רציתי להביא חוץ מהם השנים לחדש להם אותם", ובהמשך אמר כי הוא התעצבן "מצלצול הטלפון והלחצים שהייתי בה, הלחצים יש לה סיבה גם, אני האימונים שלי יש לה סיבה גם..." (שם, עמ' 5 ש' 32-33). בהמשך הסביר הנאשם כי הצלצול הפריע לו, ולדבריו "הפריע לי כי אני הייתי חושב על האנשים שמסביבי עד כמה הם פגעו בי והדברים הרעים רק (המילה לא ברורה)" (שם, עמ' 10 ש' 20 - 21).

115. בהקשר זה אציין, כי בטרם שהנאשם הסביר מדוע הצלצול עצבן אותו בהקשר להתנהגות כל האנשים, טען הנאשם כי "אני הייתי מתנהג עם האנשים בצורה טובה והם מתנהגים איתי רע, לא יודע למה" (עמ' 7 ש' 30 - 31). בהמשך אף אמר הנאשם "... ניסו לגנוב אותי, אני הייתי טוב עם כולם, אני הייתי בן אדם טוב עם כל העולם עם החיות הייתי טוב עם הצמחים הייתי טוב, פגעו לי בה, הם שרצחו אותה העולם כולו שרצח לי אותה" (שם, עמ' 8 ש' 4 - 8). כפי שיפורט להלן, לאמירות אלו חשיבות להבנת הלך רוחו של הנאשם באירוע הדקירה.

116. הנאשם חזר באופן מדויק על תיאור הוויכוח שהוביל לדקירה, והדגים פעם נוספת את מקום הדקירה בחלקה התחתון של הבטן קרוב למותן. בהמשך הדגיש הנאשם את נטילת המכשיר הנייד הראשון מהמיטה, שם היה המכשיר בטעינה (שם, עמ' 12 ש' 10 - 11), הטחתו ברצפה ושבירתו, לאחר מכן הדגיש פעם נוספת את מקום הדקירה (דקה 39:46 בהקלטה), ולאחר מכן את העימות עם המנוחה שהוביל לדקירתה והנאשם הצביע על המותן השמאלית של החוקר שדימה את המנוחה במקום הדקירה.

117. עוד יצוין כי הנאשם הדגיש ביחס לדבריו בחקירתו הראשונה לפיהם השתמש ב"ניס גאי" כי: "ניס גיא אני לא ממסטל אותי ולא גורם לי לאבד שליטה והייתי מעשן לפני הפעם הזו הייתי מעשן מעשן מעשן מעשן ועומד על פח זבל קטן בכדי שאראה את עצמי האם אני מתמסטל מניס או חוץ ממנו או לא, אני לא מתמסטל משום דבר אני..." (שם, עמ' 13 ש' 27 - 31, דקה 45:27 להקלטה).

118. כמו כן, ובשונה מחקירתו הראשונה, הנאשם אישר כי ידע מיידית כי המנוחה מתה, לאחר הדקירה, וכך גם אמר לילדיו. אני מוצא חשיבות בתשובת הנאשם לשאלה כיצד ידע כי היא מתה, וכך נרשמו הדברים בת/11ב' (דקה 1:02:35.775 להקלטה):

שניה, איך ידעת שהיא נפטרה אבל?

מהדם שירד לה ואיך קרה לה נפלה לרצפה ומהסכין שיש לי הייתה גדולה, לא מהסכינים הקטנים שהייתי מתאמן

"חוקרת:

נחקר יאסין יאסין:

בהם, הייתה בידי הסכין הגדולה
מתאמן בה כמו החרב, הלוואי שהייתה לי
הסכין הקטנה, הלוואי ולא נכנסה אליי
והלוואי ולא, כמו כל פעם היא הרגיעה
אותי" (שם, עמ' 19 ש' 18-23).

שהייתי

119. בהקשר לסכין בה בוצע הרצח, נשאל הנאשם היכן היא הייתה בדרך כלל והשיב: "בדרך כלל הסכינים שלי אצלי בבית במיוחד בחדר שינה! הסכין הזו סכין של מטבח והיה אצלנו חג ואני הייתי משחיז אותה אני הייתי משחק אותה כמו חרב כאשר הייתי משחיז אותה והכנתי אותה" ובהמשך: "זה לא היה חד טוב אני אמרתי אני אשתמש בו באימונים שלי כחרב ויש מולי מחדד ואני מחדד אותו אשתי לא מתה עכשיו אני בטוח מזה" (שם, עמ' 43 ש' 32-36, ועמ' 44 ש' 1-3).

שחזור אירוע הדקירה

120. ביום 2/9/2019 לפני החקירה השלישית, נערך שחזור של אירוע הדקירה עם הנאשם, ויצוין כי בשחזור דיבר הנאשם ככלל בעברית.

121. צפייה בשחזור מעלה כי הנאשם גילה התמצאות מלאה בפרטי האירוע ונראה בסה"כ נינוח. הנאשם שחזר במדויק את ישיבתו על המיטה, הצביע באופן ספונטני על מיקומו של הטלפון הנייד הראשון שנשבר על ידו והסביר בעברית כי שבר אותו כי "הפלאפון היה איטי וישן מאוד אה... השתמשתי בו, השתמשה בו האישה היה איתי כל הזמן אמרתי לה שאני צריך להחליף לה..." (עמ' 2 לתמליל השחזור (ת13ב'), ש' 26-27). כמו כן, הנאשם הדגיש במדויק את זריקת המכשיר הנייד על הרצפה ואת דריכתו עליו.

122. לאחר מכן הדגים הנאשם באופן ספונטני איך היה זורק את הסכינים על השידה וחזר על גרסתו לפיה "היה לי פח כאן של זבל... שהייתי עומד עליו ככה וזורק סכינים" (שם, עמ' 4 ש' 27), ויצוין כי בשחזור השידה כבר לא הייתה בחדר השינה. בהמשך תיאר הנאשם את כניסת המנוחה לחדר, בזמן שהנאשם מחזיק בידיו סכין מהאימון והצביע על המיקום המדויק בו עמד עם המנוחה, בין המיטה לשידה. בנוסף הדגים הנאשם את תנועת הסיבוב של המנוחה לכיוון הסכין בעת הויכוח בו ניסה לקחת את המכשיר הנייד מידה הימנית והצביע על אזור הצד הימני התחתון של הבטן בצמוד למותן כמקום הדקירה (דקה 6:21 לשחזור(ת13א')). הנאשם חזר והדגיש כי מדובר בטעות וכי לא שם לב לסכין שבידו.

123. הנאשם תיאר את הגעת הילדים לחדר השינה לאחר הדקירה והדגים את יציאתו מחדר השינה כשהוא מחזיק את הסכין בצמוד לגופו, ולטענתו הוא לקח את הילדים לסלון (דקה 6:58 לשחזור). הנאשם

אישר כי היה עירום וכשנכנסו הילדים הוא שם על גופו סמרטוט (שם, עמ' 6). לגרסת הנאשם לאירועים שאירעו לאחר הדקירה אתיחס בהמשך.

חקירת הנאשם השלישית ביום 2/9/2019

124. צפייה בחקירה השלישית מעלה כי הנאשם נראה נינוח והוא השיב באופן ספונטני לשאלות שנשאל. גם חקירה זו התנהלה בערבית, אך הנאשם השיב מעת לעת בעברית.

125. גם בחקירה זו דיין הנאשם בפרטי האירוע כפי שנמסרו בחקירותיו הקודמות (כגון עובדת זריקת הבקבוק בו הוא עישן "נייס גאי" מהחלון (תמליל החקירה -ת/12ב') (עמ' 2 ש' 37), וכן הוסיף כי ישן בלילה הקודם ליד המנוחה, היא התעוררה ראשונה והוא המשיך לישון (שם, עמ' 2 ש' 6-7). יצוין, כי עובדה זו אושרה ע"י ס..

126. הנאשם חזר על הגירסה לפיה שבר את הטלפון הנייד הראשון מיד לאחר שצלצל כי "הפריע לי מאוד שהוא ישן מאוד ושהילדים שלי צריכים חדשים ושאני רוצה להביא להם חדשים ואני לא יכול ואין כסף", אך הוסיף כי המנוחה נכנסה, שאלה למה שברת את הטלפון ואז "אמרתי לה תני לי גם את שלך, אני רוצה לשבור ולהביא חדשים אמרתי לה" (שם, עמ' 4 ש' 9-10). יצוין כי גרסה זו ביחס לאמרת הנאשם למנוחה מועלית בחקירה זו פעם ראשונה.

עדות הנאשם בבית המשפט

127. בעדותו הראשית בישיבה מיום 19/10/2020, חזר הנאשם באופן כמעט זהה על הגרסה אותה מסר בחקירותיו במשטרה, ואף הדגמת אירוע הדקירה שנערכה בבית המשפט (פר' מיום 19/10/2020 עמ' 114 ש' 19 ואילך), הייתה דומה ביותר, הן להדגמה שביצע הנאשם בחקירתו הראשונה (ת/10), והן להדגמה שבוצעה בשחזור (ת/13א'). "התוספת" שהוסיף הנאשם לגרסאותיו הקודמות הייתה טענתו לפיה הוא התעורר מחלום "קשה מאוד" אשר העציב את הנאשם, שבו ראה הנאשם את ילדיו צועקים ובוכים, ולדבריו: "חשבתי על החלום, מצאתי שבגלל שאני (לא ברור) כאילו בגלל שאני לא יכול לעזור להם להתקדם בחיים ואנחנו מצב קשה של כאילו מצב הכספי שלנו קשה מאוד. אני לא יכול לעזור להם והם גדלים" (שם, עמ' 107 ש' 19-23).

128. עוד אציין כי הנאשם דיין בפרטי האירוע כפי שנמסרו בחקירותיו. כך זכר כי זרק את הבקבוק (הבאנג) שבו עישן את ה"נייס גאי", תיאר את עמידתו מול השידה וזריקת הסכין על השידה, וכן את שבירת הטלפון הנייד בגלל שהוא ישן מאוד ואין לו אפשרות כלכלית לקנות חדשים (שם, עמ' 111 ש' 20), אם כי יודגש כי כאמור לעיל, בחקירתו ביום 20/8/2019 מסר הנאשם גם גרסה שונה ולפיה התעצבן בשל הפגיעה שפגעו בו האנשים שמסביבו.

129. כמו כן, תיאורו באשר לוויכוח שפרץ עם המנוחה, כאשר הנאשם ביקש לקחת מיד את המכשיר הנייד, לאחר ששבר מכשיר נייד ראשון, ויכוח שהוביל לדקירת המנוחה, תאם כמעט באופן מלא את גרסתו בחקירותיו (עמ' 112 ש' 20 ואילך). בהקשר זה אציין כי הנאשם ציין במדויק את מקום עמידתו אל מול המנוחה **"בין המיטה לבין השידה"** (שם, עמ' 113 ש' 27), תיאור התואם את התיאור שמסר הנאשם בשחזור (ת/13).

130. עם זאת, בשונה מחקירותיו שם הצביע הנאשם על מקום הדקירה במותן שמאל או בבטן תחתונה, בעת חקירתו שינה הנאשם את מיקום הדקירה ולפר' צוין **"העד שוב מצביע על אזור מותן חזה שמאל, צלעות, צלעות שמאל, דופן שמאל"** (שם, עמ' 113 ש' 31-32).

131. כנגד האמור, במקום אחר בעדותו טען הנאשם כי לא הסתכל כלל היכן נדקרה המנוחה, ובהמשך נשאל הנאשם:

"כב' הש' ציגלר: איך הראית לנו איך היא נדקרה אם לא ראית?
העד, מר יאסין: רק בצד איפה שהיא נדקרה כן אבל איפה בדיוק
לא ראיתי" (שם, עמ' 136 ש' 13-14).

גם בהמשך חקירתו הנגדית נשאל הנאשם, איך הוא יודע לומר שהמנוחה נדקרה דווקא בצד ימין, והוא הסביר כי **"החדר שלנו צר מאד וזאת התנועה שלה, אני הרגתי שהיא, היא הסתובבה, אני הרגתי לצד שמאל אבל איפה, כאן, כאן, כאן, למעלה למטה- לא שמתי לב"** (פר' מיום 2.11.2020 עמ' 106 ש' 24-26). כמו כן, ציין הנאשם כי הרגיש את הסכין נכנסת לגוף המנוחה (שם, עמ' 136 ש' 25-26).

132. לעומת זאת, בחקירתו הנגדית נמסרו על ידו מספר פרטים שהיו שונים מהגרסה שמסר בחקירותיו במשטרה ובשחזור. כך טען הנאשם כי זרק את הסכינים בעודו יושב על מיטתו, וכי באותו יום לא עמד על הפח (שם, עמ' 97 ש' 4-5), וזאת בשונה מדבריו בשחזור (ראה סעיף 122 לעיל). כמו כן, טען הנאשם כי שכב על המיטה, לקח את הטלפון הנייד שהיה מחובר לטעינה **"ושברתי אותו מהצד שלי"** (שם, עמ' 97 ש' 18-19), זאת לעומת השחזור שבו הדגים הנאשם כי עמד, זרק את הטלפון הנייד על הרצפה ודרך עליו (ראה סעיף 121 לעיל).

133. עוד יצוין כי הנאשם עומת עם העובדה שבניגוד לגרסתו, למכשיר הנייד שנשבר על ידו לא התקבלו שיחות כלשהן בסמוך לאירוע, לפיכך לא יתכן שמכשיר זה צלצל, ועל כך השיב הנאשם: **"אני אומר לך, למה לקחתי אותו ושברתי אותו? הוא צלצל, עשה קול כזה חלש, לקחתי אותו ושברתי אותו"** (עמ' 101 ש' 16-17). הנאשם נשאל כיצד מתיישב התיאור שלו בנוגע לאימוני הטלת הסכין עם דקירת המנוחה, שהרי לכאורה הסכין הייתה צריכה להיות עם החוד מופנה כלפי מטה, והנאשם חזר על גרסתו לפיה שכח כי הסכין בידו (שם, עמ' 104 ש' 14-15).

134. בשלב זה עומת הנאשם עם העובדה שהמנוחה נדקרה בחזה כעשרה סנטימטרים מתחת לסנטר, ובנוסף נדרש הנאשם ליתן הסבר לשתיקתו בחקירה הרביעית. בנוסף, גם כשהוצגו בפניו תצלומים של מקום הדקירה במנוחה, הנאשם התקשה מאד לתת הסבר (עמ' 107 ש' 5 ואילך) ורק חזר וטען כי "אני לא הרמתי את הסכין, לא הרגשתי את עצמי שהרמתי סכין" (שם, עמ' 110 ש' 6-7) וכן "אני חשבתי שפגעתי בה למטה, לא, היא פגעה, אותה תנועה זה היה צריך להיות, אני לא יודע בדיוק איפה פגעתי בה אבל חשבתי שלמטה" (שם, עמ' 111 ש' 4-6).

קביעת מהימנות גרסת הנאשם

135. כאמור לעיל, הנאשם הינו העד היחידי לאירוע הדקירה עצמו ובהתאם עלינו לבחון את גרסתו בבחינה פנימית ו"חיצונית". באשר לבחינה הפנימית, ככלל, גרסת הנאשם החל מחקירתו הראשונה שנערכה שעות ספורות לאחר האירוע, הייתה עקבית והנאשם חזר באופן מדויק על הדגמה פיסית של אירוע הדקירה מספר פעמים, כולל בשחזור במקום האירוע.

136. אמנם נכון כי ניתן להצביע על מספר שינויי גרסאות במהלך חקירותיו ועדותו של הנאשם כגון: שני הסברים שונים שנתן הנאשם לשאלה מדוע עצבן אותו צלצול המכשיר הנייד או גרסאותיו השונות בשאלה האם שכב בזמן האימון שקדם לאירוע הדקירה או עמד ועוד, אך לעמדתו אין באי דיוקים אלו כדי לערער את ליבת גרסתו העקבית של הנאשם והשינויים בגרסאות מצויים בגבולות "הבלבול הטבעי" אשר ניתן לקבל בגרסאותיו של עד, הנדרש מספר פעמים למסור גרסה ביחס לאירוע רב פרטים (וראו הפסיקה בסעיף 57 לעיל).

137. בנוסף, בחינה "חיצונית" של גרסת הנאשם ביחס לראיות אחרות שהובאו מצביעה על תמיכה מסוימת בכמה מנקודות עובדתיות בגרסת הנאשם, על פי הפירוט כדלקמן:

הימצאותם של סכינים בחדר השינה - הנאשם העיד כאמור כי החזיק סכינים בחדר השינה והתאמן בהן, ואכן בתמונות שצולמו בזירת האירוע (ת/20) ניתן למצוא מספר תמונות (לדוגמה תמונות 149 - 150) בהן נראים מספר סכינים על גבי השידה בחדר השינה. גם ג'נ. העידה כי הסכין הייתה בחדר השינה בתקופה האחרונה והיא ידעה זאת מאחר ובעת שהיו מביאים שתיה לנאשם לחדר השינה, הם היו רואים את הסכין אצלו (ת/48 עמ' 18 ש' 32-34).

אימוני הנאשם בהטלת סכינים על גבי השידה - טענת הנאשם לפיה התאמן בהטלת סכינים על גבי השידה נתמכת גם כן בתמונות של השידה שהוצגו (ראו במיוחד תמונה 149), ורפ"ק ירון חירובסקי שערך חוות דעת מומחה (בדיקת זירת רצח - ת/19), אישר: "כן, אבל זה משטח עבודה וזה משטח שנראה שנועצים בו

הרבה מאוד סכינים (פר' מיום 8/7/2020, עמ' 94 ש' 25 - 26).

בהקשר זה אציין, כי מעדותו של ס. עלה כי אביו ניסה במהלך שיחות שקיים עמו ממעצרו "לרענן" את זכרונו בכך שהוא היה מתאמן על השידה בזריקת סכינים (פר' מיום 22/12/2019, עמ' 30 ש' 11 - 22), פעולה שיש בה כדי להעיד לכאורה על כך שהנאשם מנסה "לייצר" עדויות שיתמכו בגרסתו, אך כאמור טענה זו של הנאשם נתמכת בראיה אובייקטיבית ולפיכך אינני סבור כי יש ליתן משקל של ממש לניסיונו של הנאשם להזכיר לבנו את האימונים שעשה בסכין בחדר השינה.

שבירת הטלפון הנייד - גרסת הנאשם באשר לשבירת הטלפון הנייד נתמכת במכשיר טלפון נייד שבור שנמצא למרגלות המיטה בחדר השינה (תצלום 30 בדו"ח ת/19), ואופן שבירת מסך מכשיר הנייד שהוגש (ת/20א') מתיישב עם גרסת הנאשם לפיה דרך על המכשיר או ניפץ אותו על הרצפה.

שימוש בסמים - גרסת הנאשם לפיה עישן "נייס גאי" בבוקר לפני אירוע הדקירה קיבלה לכאורה חיזוק בכך שבבדיקת טסט לסמים שנערכה לנאשם בלילה שלאחר אירוע הדקירה בחדר המיון במרכז הרפואי לבריאות הנפש "מזור", הנאשם יצא חיובי ל-CANNABINOID (ת/44).

אלא שבפנינו העידה ד"ר אלה רוסקוב, שבדקה את הנאשם ואף ערכה דו"ח בדיקת עציר, והיא הבהירה כי הבדיקה נערכה באמצעות סטיק מסוג ישן שלא ניתן היה לאתר על פיו קנאביס סינטטי מסוג "נייס גאי" ובכל מקרה "נייס גאי" ניתן לאיתור רק אם מדובר בשימוש שנעשה 4-6 שעות לפני הבדיקה (פר' מיום 12.7.20 עמ' 83 ש' 8-11 וכן 23 ואילך), ובמקרה שלפנינו הנאשם הובא לחדר המיון בשעה 22:35, כ-8-10 שעות לאחר השימוש שנעשה לגירסת הנאשם, כך שבכל מקרה הבדיקה אינה תומכת בגירסת הנאשם.

יצוין כי גם ג'נ. העידה כי הנאשם "הוא מעשן צמח, לא יודעת מה בדיוק" (ת/48א', עמ' 19 ש' 9). ד. גם אישרה את מנהגו של הנאשם לעשן בעזרת "בקבוק" (תמליל ד., עמ' 27, ש' 3-15).

138. כנגד כל הראיות התומכות ומתיישבות עם גירסת הנאשם, קיימות מספר ראיות אובייקטיביות שיש בהן כדי להפריך את גירסת הנאשם בנקודות מהותיות על פי פירוט כדלקמן:

אופן ומיקום דקירת המנוחה - קיימת סתירה מהותית בין תיאור אופן ומיקום הדקירה כפי שעלה מגרסאות הנאשם, לבין הממצאים העולים מתמונות המנוחה בסמוך לאירוע הדקירה (שחלקן הוצגו לנאשם בחקירתו הרביעית בה שמר על זכות השתיקה וצורפו להודעת חשוד (ת/14) ומחוות הדעת הפתולוגית (ת/35)).

139. הנאשם תיאר כאמור באופן עקבי בחקירותיו ובעדותו אירוע "תאונתי" שבמהלכו המנוחה התקרבה אליו ופגעה בידו הימנית שהחזיקה בסכין, ובהתאם נדקרה במותן שמאל או באזור בטן שמאל תחתונה בסמוך למותן (ראו תיאור כב' השופט ליפשיץ עמ' 113 לפר' מיום 19.10.20 ש' 32-33). הנאשם

כאמור ניסה לטעון גם כי לא ראה היכן בדיוק נדקרה המנוחה, אך חזר והדגיש כי המנוחה נדקרה בצד (ראו לדוג' סעיף 131 לעיל).

140. אלא שבפועל המנוחה נדקרה ב"בית החזה מקו האמצע ושמאלה במרחק כ-28 ס"מ מפסגת הקודקוד" (סעיף 5(א) לחוות הדעת הפתולוגית), וכפי שצוין בחוות הדעת, הדקירה היתה עמוקה וחדרה את שרירי בית החזה, שרירי המרווח הבין צלעי השני בסמוך לעצם החזה, את הכפורת, את הדופן הימנית של הלב ואת המחיצה הבין חדירת בלב.

גם תמונות המנוחה (מס' 18-21 בחוות דעת חירובסקי (ת/19)), מצביעות בבירור על מיקום הדקירה במרכז חלקו העליון של בית החזה של המנוחה.

141. **הסכין - כמפורט בחוות הדעת חירובסקי (סעיף 1.2) הסכין שבה נדקרה המנוחה נמצאה מונחת על שולחן בחזית בניין הסמוך וממערב לבית המנוחה (צילומים 1-3) (שקית 0182348Y). מדובר בסכין בעלת אורך להב של כ- 25 ס"מ עם ידית עץ ועליה נמצאו סימני דם אשר לגביהם נקבע בחוות דעת המכון הפתולוגי (ת/31, פרק ד, מסקנות, סעיף 3) כי מקורם יכול להיות במנוחה (מוצג 1) או בכל אישה אחרת בעלת פרופיל גנטי זהה ובשים לב לכך שהסתברות לקיומו של פרופיל גנטי זהה הינה יותר מ- 1 למיליארד, המסקנה ההכרחית היא כי המנוחה נדקרה בסכין זה.**

142. גודל הסכין אינו מתיישב עם גירסת הנאשם לפיה "שכח" כי הסכין בידו בעת שהתווכח עם המנוחה ומדובר כאמור בסכין גדולה בעלת משקל שנדרש להפעיל כח מסוים על מנת לאחוז בה וששימשה על פי עדות הנאשם עצמו כחרב שהושחזה במיוחד על ידו. לפיכך, אין זה מתקבל על הדעת שהנאשם או המנוחה לא שמו לב לכך שהנאשם מחזיק בסכין בגודל כזה בידו.

143. זאת ועוד, כפי שציין הנאשם (סעיף 131 לעיל), הוא הרגיש את הסכין נכנסת לגוף המנוחה ובהתאם אם אכן בתאונה עסקין, התגובה הטבעית של הנאשם מיד לאחר שראה כי פגע במנוחה עם הסכין, הייתה צריכה להיות עזיבת הסכין, אלא שכפי שהדגים הנאשם בשחזור הוא המשיך לאחוז בסכין גם לאחר דקירת המנוחה ואף יצא מחדר השינה עם הילדים כשהוא אחוז בסכין (סעיף 123 לעיל) - עובדה זו מתיישבת דווקא עם החזקה מכוונת ומודעת של הסכין ע"י הנאשם.

144. **צלצול המכשיר הנייד - ממחקרי התקשורת ודו"ח פריקה שהוגשו בתיק והתייחסו למכשיר הסלולרי השבור שזוהה כמכשיר הנייד של ס. - נייד מס' 054-6228808 (סיוע 502/19) (מוציגים ת/37, ת/38 ו- ת/43), עלה כי לא אותרה בו שיחה נכנסת כלשהי בזמן היכול להתיישב עם גרסת הנאשם בדבר הצלצול ששמע ואשר "עצבן" אותו. מאידך, קיימת עדות לשיחה נכנסת למכשיר הנייד של המנוחה - שמספרו 054-9359453 שעימו נכנסה המנוחה לחדר השינה ובענין זה נשמעה עדותה של איקרה חליל, חברתה ושכנתה של המנוחה, אשר התקשרה למנוחה פעמיים (בשעות 14:16 ו-14:24 בסמוך לאירוע הדקירה) ולאחר שלא נענתה הלכה לבית המנוחה ושיחת השכנה יכולה ליתן הסבר אפשרי**

לצלצול ששמע הנאשם, אך לא ניתן לקבוע מסמרות בענין.

145. בהקשר זה נציין גם כי על פי עדותו של ס. הוא מצא את המכשיר הנייד שעליו רבו הנאשם והמנוחה (על פי גירסת הנאשם), כשהוא מונח על השידה בחדר השינה (פר' מיום 26.12.19 עמ' 28 ש' 13) והמאשימה ציינה בטיעוניה עובדה זו כסותרת את גירסת הנאשם, אך בענין זה אינני סבור כי יש לייחס משקל מהותי לנקודה זו מהטעם שכפי שעלה בשחזור, בין המיטה לשידה בחדר השינה היה מרווח צר מאד שבו לטענת הנאשם עמדו המנוחה והנאשם. בהתאם, גם אם נשמט המכשיר הנייד מידה של המנוחה, הוא יכול היה ליפול על השידה, וכך מציאתו על ידי ס. על השידה אינה סותרת בהכרח את גרסת הנאשם.

סיכום ומסקנות ביחס לארוע הדקירה

146. לאור גרסאות הנאשם וניתוח הראיות הנוספות שפורטו לעיל, טוען הנאשם כי ליבת גרסתו לפיה מדובר בתאונה, לא הופרכה ואף חוזקה בראיות מסוימות ובהתאם יש לקבלה, ואילו לטענת המאשימה מדובר בגרסת כזב שיש לדחותה במלואה ואירוע הדקירה תוכן ע"י הנאשם מתוך כוונה ורצון להרוג את המנוחה.

147. לאחר שבחנתי את מכלול הראיות והעדויות, אני סבור שיש ליישם את עיקרון "פלגין דיבורא" ביחס לאירוע הדקירה ובהתאם יש לקבל חלקים מגרסת הנאשם הנתמכים בראיות אובייקטיביות ומאידך יש לדחות חלקים אחרים בגרסתו והכל כפי שיפורט להלן.

148. אני סבור כי יש לקבל, ולו מחמת הספק, את גרסת הנאשם לפיה אירוע הדקירה היה אירוע ספונטני שלא קדמו לו כל מעשי הכנה או תכנון מצד הנאשם ואשר ראשיתו כגרסת הנאשם בויכוח בינו ובין המנוחה על מכשיר הטלפון הנייד שהחזיקה המנוחה בידה ושאותו ביקש הנאשם לשבור.

149. גרסת הנאשם בנקודה זו נתמכת בכך שאף אחד מילדי המנוחה והנאשם לא שמע ויכוח כלשהו ביניהם, בטרם קראה להם המנוחה לאחר הדקירה, ומכאן חיזוק לגרסת הנאשם לפיה הויכוח בינו ובין המנוחה היה קצר מאוד בזמן והחל ממש בסמוך לאירוע הדקירה.

150. כמו כן גרסת הנאשם לפיה החזיק סכינים בחדר השינה והתאמן בהן בדרך של תקיעת סכינים בשידה בחדר השינה, נתמכה בראיות אובייקטיביות (תמונות הסכינים בחדר השינה וסימני הדקירה בשידה) ובכך יש גם כדי לחזק את טענת הנאשם לפיה לא הצטייד מראש בסכין לקראת המפגש עם המנוחה אלא הוא כבר אחז בסכין בידו בעת כניסת המנוחה לחדר השינה, סכין שהייתה בידו בשל האימון שערך בתקיעת סכינים בשידה.

כמו כן עדויות ילדי הנאשם בדבר היותו של הנאשם ערום מיד לאחר ארוע הדקירה, כשרק מגבת על החלק התחתון של גופו, מתיישבות עם גרסתו לפיה ישן ערום וכך גם התאמן. גם בכך יש כדי להעיד כי הנאשם לא התכוון למפגש עם המנוחה אשר נכנסה ללא הודעה מוקדמת לחדר השינה.

151. גם גרסתו של הנאשם ביחס לויכוח עם המנוחה אשר כעסה על שבירת המכשיר הנייד הראשון לא הופרכה ואף קיבלה חיזוק מהמכשיר הנייד שנמצא שבור בחדר השינה. בהתאם, זכאי הנאשם, ולו מחמת הספק, לכך שתתקבל גם גרסתו לפיה המנוחה נדקרה לאחר שסרבה למסור לנאשם את המכשיר השני שאותו ביקש הנאשם לשבור עקב תסכולו וכעסו על כך שהמכשיר ישן או עקב כעסו ותסכולו על הפגיעות שפגעו בו אנשים אחרים (ראו סעיפים 114-115 לעיל).

152. לעומת זאת, גרסת הנאשם בכל הנוגע לאופן דקירת המנוחה, הופרכה בראיות אובייקטיביות שאינן ניתנות לפרשנות ובהתאם יש לדחותה.

בהקשר זה יודגש, כי חובתה של המאשימה להוכיח את אשמתו של הנאשם מעבר לכל ספק סביר, חלה גם על אופן דקירת המנוחה ואולם כפי שנקבע: **"...כאשר אשמתו של נאשם נלמדת ומוכחת, לכאורה, מכוחן של הראיות שהובאו נגדו, עובר הנטל הטקטי אל כתפי הנאשם להציג תרחיש חלופי סביר המתיישב עם חומר הראיות ועומד במבחן השכל הישר...הנטל הטקטי אינו משנה את נטלי ההוכחה המקובלים בהליך הפלילי. נטל השכנוע באשמתו של המערער מעל לספק סביר נותר על כתפי המשיבה עד לסיום ההליך. יחד עם זאת, מקום שבו "הוכחו עובדות המסבכות את הנאשם במעשה העבירה, ויוצרות לכאורה ראייה לחובתו, והנאשם אינו מנסה כלל להמציא הסבר מצידו לעובדות שהוכחו, או שהוא בודה מליבו דברים שאין להם שחר, רשאי בית המשפט, בתנאים מסוימים, לקבוע על סמך כלל זה את אשמת הנאשם..."** (עפ"י 3914/05 איתן אלחרר נ' מדינת ישראל (30.11.08, פסקה 16).

153. באשר לחובת הנאשם להציג תרחיש חלופי סביר למסקנה העולה לכאורה מראיות המאשימה, נקבע **"...בתי המשפט חזרו והדגישו כי ההסבר המועלה על-ידי הנאשם להיות מתקבל על הדעת, ולא הסבר מאולץ או תאורטי...על ההסתברויות להתקיימותה של האפשרות האחרת, להיות מהותית ולא זניחה, צריך שתהיה לה אחיזה סבירה בחומר הראיות, ועליה לעמוד במבחני השכל הישר וניסיון החיים..."** (ע"פ 6392/13 מדינת ישראל נ' מאיר קריאף (21.1.2015, פסקה 100).

154. כל האמור לעיל, נכון למקרה שבפנינו. המאשימה מצידה הציגה ראיות ברורות המצביעות על כך שהנאשם דקר בסכין גדולה וחדה במיוחד את המנוחה באזור החזה העליון **ומיקום הדקירה ועומקה מצביעים לכאורה על דקירה מכוונת מצד הנאשם**, אשר הרים את ידו עם הסכין לכיוון המנוחה ודקר אותה. בנקודה זו עבר הנטל הטקטי אל כתפי הנאשם אשר נדרש להצביע על תרחיש עובדתי חלופי סביר, שיתמוך בטענתו לפיה מדובר בתאונה וכי המנוחה היא שהתקרבה לנאשם ונדקרה בטעות מהסכין שאחז בידו.

155. אלא שהתרחיש העובדתי שעליו חזר הנאשם מספר פעמים הינו תרחיש מופרך עובדתי שאינו מתיישב עם "שכל ישר", ועם הראיות שהוצגו. כפי שפורט לעיל אפילו הנאשם עצמו ואולי בתת מודע, בעת שנדרש להדגים בחקירתו הראשונה מספר שעות לאחר האירוע, כיצד נדקרה המנוחה, ביצע בידו תנועה של דקירה כלפי המנוחה.

156. זאת ועוד, גרסת הנאשם למעין תנועת "מחול" שלו ושל המנוחה שבמהלכה התקרבה המנוחה ונדקרה בסכין שאחז בידו, נשללת לחלוטין לאור מיקום הדקירה במרכז החזה העליון של המנוחה וזאת משלושה טעמים מהותיים.

ראשית, לאור מיקום הדקירה לא יתכן כי המנוחה הסתובבה לכיוון הסכין אלא המסקנה המתחייבת היא שהדקירה נעשתה כשהמנוחה ניצבה ופניה אל הנאשם. **שנית**, גובה מקום הדקירה מחייב שהנאשם הניף את ידו לכיוון המנוחה, שאחרת הסכין הייתה פוגעת בנקודה נמוכה יותר במנוחה, זאת גם אם נתחשב בהפרשי הגובה בין המנוחה (כ-160 ס"מ) לנאשם (כ-178 ס"מ). **שלישית**, עומק הדקירה אינו מתיישב כאמור עם דקירה "תאונתית" או עם פגיעה מקרית של המנוחה בסכין אלא דווקא עם דקירה חזקה שנעשתה בסיוע תנופת היד של הנאשם.

157. על האמור יש להוסיף את יתר הפרכות עליהן הצבענו בגרסת הנאשם בכל הנוגע לאירוע הדקירה ובכלל זה גודלה אורכה וחדותה של הסכין בה בוצעה הדקירה והעובדה שהנאשם המשיך להחזיק בידו את הסכין גם לאחר הדקירה - שני נתונים עובדתיים המפריכים את גרסת הנאשם לפיה "שכח" או "לא שם לב" שהסכין בידו ודקר את המנוחה בטעות.

158. בהמשך נדון בהשפעת המסקנות העובדתיות לעיל, על שאלת הוכחת היסוד הנפשי של הנאשם. בהקשר זה אני מוצא לנכון להדגיש כי כאמור לעיל, עפ"י הפסיקה, יש לנקוט בזהירות מרובה, בטרם ניתן ערך ראייתי עצמאי לשקרי הנאשם, זאת בשל החשש שמא ישנו הסבר אחר שאינו "מפליל" לשקרי הנאשם.

159. אלא שבבד הזירות הנדרשת, אין לשכוח כי הכלל היה ונותר, כי **"מושכלות ראשונים הם כי ניתן לראות בשקרי של נאשם ראייה עצמאית המהווה סיוע לראיות התביעה, מקום שבו מדובר בשקרים מהותיים; ברורים וחד משמעיים; המכוונים לסיכול החקירה ולהטעיית בית המשפט; אשר הוכחו כשקריים באמצעות ראיה פוזיטיבית ועצמאית; אשר קשורים לעבירה עליה נסב המשפט...ע"ע עסקין בשקר מהותי של נאשם, יש לו, לשקר - מלבד היותו ראיה המשמיטה את הבסיס מתחת לטענת ההגנה של הנאשם - תפקיד עצמאי כראיה נסיבתית אשר מצביעה על תחושת אשם שיש לנאשם ועל ניסיונו להרחיק את עצמו ממעשה העבירה...."** (ע"פ 2854/18 אליעד משה נ' מדינת ישראל (27.8.19, פסקה 63).

160. כך הם פני הדברים במקרה שלפנינו, שבו ניתן היה אולי לתת הסבר לגרסת הנאשם בדבר "התאונה"

בחקירתו הראשונה, בעת שהנאשם עוד יכול היה לטעון לבלבול והלם בעקבות אירוע הדקירה. אולם, כשהנאשם בחר לדבוק בגרסה שקרית הנוגעת בעניין מהותי ביותר של אופן דקירת המנוחה, גם בחקירותיו הנוספות ואף בבית המשפט וכשגרסה זו באה לנצל את העובדה שהנאשם הוא העד היחידי לאירוע הדקירה וכשגרסה זו מופרכת בראיות אובייקטיביות (חו"ד פתולוגית, נתוני הסכין וכו') **הרי שלשקר זה של הנאשם ניתן משקל לא רק בהפרכת גרסת ההגנה של הנאשם, אלא גם כראיה עצמאית, המהווה חיזוק לראיות המאשימה.**

161. **סיכומו של דבר, המסקנה העולה מכל האמור לעיל, היא שבצד קבלת גרסת הנאשם ביחס לנסיבות שהובילו לפרוץ הויכוח עם המנוחה בנוגע לטלפון הנייד, הרי שבכל הנוגע לאירוע הדקירה עצמו, הופרכה גרסת הנאשם והוכח לעמדתו מעבר לכל ספק סביר כי הנאשם דקר באופן מכוון את המנוחה בחזה, בסכין גדולה וחדה שהנאשם השחזר במיוחד ושימשה אותו כחרב ושהנאשם היה מודע היטב לטיבה ולסכנה הטמונה בה.**

בהמשך נדון בהשפעת מסקנתנו זו על קביעת ה"יסוד הנפשי" שיש לייחס לנאשם.

התנהגות ואמרות הנאשם לאחר אירוע הדקירה

162. האדן השלישי עליו מבססת המאשימה את טיעוניה עניינו התנהגות ודברי הנאשם לאחר אירוע הדקירה ובענין זה נשמעו עדויות רבות שיפורטו בתמצית להלן.

163. **עדות ס.** - כאמור לעיל, ס. העיד כי ישן בזמן האירוע הדקירה וכי "... התעוררתי לקול אמא שלי שהיא קוראת לנו " (פר' מיום 22.12.19 עמ' 22 ש' 11). ס. התקשר בטעות למשטרה והזמין אמבולנס ובעדותו הראשית אמר "אני בכיתי וצעקתי ואמרתי לאבא שלי למה עשית ככה, למה אתה עשית, שכחתי מה אמר לי..." (עמ' 22 ש' 23-24). בהמשך ס. נשאל על דברים שאמר לחוקר במשטרה שלפיהם הוא שאל את הנאשם למה הרג את המנוחה והנאשם אמר "די, הרגתי אותה", אך ס. טען כי הוא אינו זוכר שאמר את זה (שם, עמ' 26 ש' 4-7). יצוין, כי ב"כ המאשימה ביקשה להכריז על ס. כעד עוין ולקבל את הודעתו במשטרה, אך בקשתה נדחתה (שם, עמ' 27 ש' 21-23).

לקראת סיום עדותו הראשית תיקן ס. את עדותו ואמר: "עכשיו אני זוכר מה שאמר לי שאני הרגתי אותה" (שם, עמ' 32 ש' 16), ולטענתו אחיו ואחיותיו היו לידו בעת שהנאשם אמר את הדברים (שם, ש' 25 וכן פר' מיום 26.12.19 עמ' 19 ש' 16-17).

ס. תיאר גם כי בשלב מסוים הגיע ס' הסבא עם משפחתו וכולם נכנסו לבית "ואבא שלי רצה להוציא אותם החוצה מהבית, הוא רצה לתת מכה עם סכין לסבא שלי..." (שם, עמ' 22 ש' 26-27). לאחר מכן השכן מותנא תיתי (להלן - "מותנא") הגיע לראות מה קורה וס. העיד כי "אבא שלי רצה לדקור את מותנא בסכין ואני לקחתי את הסכין ממנו, ומותנא לקח את הסכין ממני..." (שם, עמ' 23 ש' 9-10).

ס. העיד כי אימו נפלה, ואמר לו **"תראה את הדם"** (שם, עמ' 24 ש' 27). ובינתיים הנאשם ישב על המיטה בחדר השינה (שם, עמ' 24 ש' 32-33) עטוף רק במגבת, בידו הייתה סכין שאותה ראה ס. בעבר ושימשה לחיתוך בשר (שם, עמ' 25 ש' 1 ואילך).

כאמור לעיל, ס. ניסה להגן על אביו וטען כי פגע במנוחה שלא בכוונה וכשנשאל מדוע הוא חושב כך השיב: **"מאחר וברגע שסבא שלי הגיע הוא לא ידע מי זה, הוא לא הכיר אותו וגם את סבתא שלי הוא לא הכיר אותה"** (שם, עמ' 38, ש' 28-29), ובהמשך **"הוא לא היה בהכרה, הוא לא ידע איך"** (פר' מיום 26.12.19 עמ' 25 ש' 2). ס. העיד גם כי בשיחת טלפון שהייתה לו עם הנאשם שהתקשר מהכלא **"הוא אמר אתם יודעים כמה שאהבתי את אמא שלכם ושלא הייתה כוונה"** (שם, עמ' 26 ש' 13).

164. **עדות ס' הסבא** - העיד כי היה בביתו עם אשתו וקיבל טלפון מהנכדים (ד. הייתה זו שהתקשרה ש.מ.), שיש להם בעיה בבית ולדבריו **"...נכנס לי חושך בעיניים מתי שאני הגעתי אליהם. נכנס לי ממש חושך בעיניים. את הבן שלא לא הכרתי אותו. הכרתי בן אדם, אתה יודעים מה זה שד? העיניים שלו אדומות, יש לו סכין ביד, רציתי להתקרב אליו, ראיתי כאילו שהוא רוצה לתת לי בסכין"** (פר' מיום 26.12.19 עמ' 42 ש' 31-33).

ס' הסבא העיד כי לא שמע את הנאשם צועק משהו, וכי לא ראה את השוטרים מגיעים לבית ואוזקים את הנאשם (שם, עמ' 50 ש' 27-28 ועמ' 51 ש' 14-15).

165. **עדות ג'ז. - העידה כי אחותה ד. העירה אותה, ולקחה אותה לראות את המנוחה ש"הייתה על הרצפה ולא יכלה לנשום בכלל"** (ת/49א' עמ' 5 ש' 29). ולאחר מכן הלכה עם אחיה ואחיותיה לסלון הבית.

עפ"י עדותה, בסלון **"אני והאחים שלו ישבנו ובכינו. אחרי זה אבא שלי סגר את הדלת..."** (עמ' 6 ש' 25), ובהמשך **"...ס. יצא ראשון החוצה ואבא שלי נעל את הדלת..."** (שם, ש' 31-32).

עוד העידה ג'ז. כי לפני שס. יצא מהבית הם ישבו כולם ביחד עם הנאשם בסלון, ולא דיברו (עמ' 7 ש' 23 ואילך). כן סיפרה כי לא ראתה את הנאשם מחזיק בסכין, אם כי ראתה את הסכין על השולחן שאוכלים עליו (שם, עמ' 9 שורה 14).

באשר לנאשם, מסרה ג'ז. כי לא שמעה דברים שאמר הנאשם בסלון חוץ מ**"אמר מאוחר מדי, אני לא יודעת מה זאת אומרת אבל הוא אמר כך"** (שם, עמ' 10 שורה 10) ובהמשך אמרה שהנאשם **"לא היה בו כלום"** וכשנתבקשה להסביר אמרה **"כלומר לא עושה כלום, רק אמר מאוחר מדי"** (שם, עמ' 10 ש' 16-18).

166. **עדות ג'נ. - ג'נ. העידה עדות דומה לפיה התעוררה לצעקות וגם היא ראתה את המנוחה שוכבת על הרצפה "ואז ניסתה לנשום והיא לא יכולה כאילו נחנקת..."** (ת/48א', עמ' 5 שורה 29). לאחר מכן תארה ג'נ. את יציאתה מהבית דרך המרפסת בסיוע של ס. (שם, עמ' 6 ש' 1-3).

ג'נ. סיפרה על השיחות של אחותה ד. לבית ס' הסבא "ואמרה להם בואו מהר עכשיו", וכן אישרה כי ס. הוא שהתקשר לאמבולנס פעמיים (שם, עמ' 5 ש' 31-30, עמ' 7 ש' 3-2).

כן תארה ג'נ. את הגעת הסבא והשכנים לבית ולדבריה: "כשהגיעו, דודה שלי ויסאם צעקה כי נדהמה מאוד והייתה אוהבת את אמי שלי מאוד, וכל השכנים סביבנו, אבא שלי לא היה בהכרח לקח את הסכין ויצא החוצה, והשכנים שלנו התחילו להרגיע אותו, ואנחנו היינו עומדים בחוץ מפוחדים ולא הסכמנו להסתכל, ואז אח שלי הגדול ס. לקח ממנו הסכין וזרק אותה כדי שלא יפגע בה..." (שם, עמ' 7 ש' 12-9). בהמשך היא העידה "ואבא שלי יצא אליהם האמת שגם רצה להרוג אותם כי לא היה בהכרח..." (שם, עמ' 12 ש' 17). ג'נ. נשאלה איך היא ידעה שהנאשם רצה להרוג את השכנים והיא השיבה "כי תפס את הסכין ורצה לדקור בגב, הם היו מחבקים אותו ורוצים להרגיע אותו אני ראיתי הכל..." (שם, עמ' 13 ש' 11-10).

באשר להתנהגות אביה היא תארה "לא היה בהכרח, הלך לשבת בחדר והתחיל להגיד זהו מתה, אין סיכוי שתחזור, גם לא היה בהכרח, והתחיל להגיד אמא שלכם לא הייתה עוזרת לי בכלום, זהו מתה ופחדנו, ואחר כך הלכנו לסלון אמר לנו תפסיקו לבכות, אמא שלהם מתה לא יעזור לכם כלום..." (שם, עמ' 9 ש' 6-3), וכן תיארה כיצד לפני כן הנאשם "...ישב במיטה, והוא בהה ולא רצה לקום לראות את אמא שלי..." (שם, עמ' 9 ש' 34-33).

בהמשך הבהירה ג'נ. כי דברי הנאשם נאמרו בעת שכל הילדים ישבו בסלון ולדבריה: "בהתחלה לא היה איתנו, אחר כך הוא בא וילון, יש לנו וילון אם את עומדת לידה את רואה את הסלון ואת תראי מי שבחוץ, התחיל להגיד לנו זהו מתה, ונכנס כל שתי דקות היה חוזר אלינו ואומר לנו זהו מתה, אל תבכו אין תועלת ודבר כזה, הולך וחוזר..." (שם, עמ' 11 ש' 6-4) ודברים דומים נאמרו על ידה בעמ' 14 ש' 33-31.

ג'נ. טענה כי בעת שראתה את המנוחה, הסכין עוד הייתה ביד של הנאשם ולדבריה מדובר בסכין "גדולה, חדה מאוד, בגלל שהייתה חדה לא היה נותן לאמא שלי ולא לנו לשטוף אותה, כי הוא היה שוטף אותה..." (שם, עמ' 34-33), וכן העידה כי אביה הנאשם היה שוחט כבשים עם הסכין (עמ' 18, ש' 4). כמו כן, גם ג'נ. העידה על יציאת ס. מהבית וכן על כך שהנאשם סגר ונעל את דלת הבית (עמ' 14 ש' 4-3).

עוד נשאלה ג'נ. האם הנאשם סיפר להם מה עשה למנוחה והיא השיבה: "...התחיל להגיד לנו אתם עדיין קטנים אחר כך תדעו, אבל גם אם נגדל לא יספר לנו כי לא היה בהכרח..." (שם, עמ' 15 ש' 2-1). להשלמת התמונה יצוין כי ג'נ. לא אישרה את דברי ס. לפיהם הנאשם אמר "זהו הרגתי אותה" והעידה "שמעתי שהוא אמר נגמר...אבל לא שמענו זהו הרגתי אותה" (שם, עמ' 19 ש' 5-4).

167. עדות הבת ד. (להלן: "ד.") (בת 13 במועד אירוע הדקירה) - העדה מסרה עדות בפני חוקרת הילדים איזיס מבג'יש והוגשו סיכום חקירת ילדים, הקלטת חקירה, תמליל הקלטה והערכת מהימנות (ת/46-46ג'). בשל העובדה שבמועד שמיעת הראיות ד. כבר הייתה בת 14, היא אף העידה בבית

המשפט (ביום 12.7.90).

יצוין כי ב"כ הנאשם התנגד להגשת עדותה של ד. בפני חוקרת הילדים ועפ"י החלטתנו התקבלו המסמכים תוך מתן אפשרות לצדדים להתייחס לסוגיה בסיכומים, אך מטעם הנאשם לא הועלתה טענה בנושא בסיכומיו. בכל מקרה בע"פ 3204/17 **מדינת ישראל נ' פלוני** (24.1.18) נקבע כי עדות קטין בפני חוקר ילדים הינה ראייה קבילה גם אם היא מוגשת בנוסף לעדות הקטין עצמו שכבר הגיע לגיל 14 בבית המשפט (פסקה 39 לפסק דינו של כב' השופט עמית).

ככלל, יצוין כי בעדותה בבית המשפט השיבה ד. מספר רב של פעמים כי "**איננה זוכרת**", אף במקרים בהם הופנתה לצורך דברים שנאמרו על ידה בפני חוקרת הילדים (ראו לדוגמא עמ' 100 לפר' הדיון מיום 12.7.20 ש' 13 ואילך). התרשמותי הייתה כי ד. חששה מאוד לפגוע בעדותה בנאשם וכי התקשתה מאוד לשחזר את אירוע הדקירה והקשור בו.

לעומת זאת צפיתי בחקירתה של ד. בפני חוקרת הילדים והתרשמתי כי ד. הרגישה בחקירתה נח מאד עם חוקרת הילדים ומסרה עדות ספונטנית ושוטפת המשולבת בפרטים מדויקים. ד. אמנם נראתה עצובה מאד ומאופקת (למעט מספר פעמים בהן חייכה חיוך מבוש), אך עדותה נראתה בעיני מדויקת ומהימנה. זאת ועוד, לא ניכרה מגמה של הפללה בדבריה של ד. אשר התייחסה לנאשם כמי שאינו בריא בנפשו והביעה תקווה שיטופל ו"**שיחזור כמו שהיה לפני, שאם יש לו משהו שיטפלו בו**" (עמ' 34 לתמליל ת/46ב' (עדכני) ש' 6).

עדותה של ד. באשר לאירוע הדקירה תאמה ככלל את עדויות יתר אחיה. כך תיארה את מותנא מחבק את הנאשם ואת אחיה ס. לוקח מהנאשם את הסכין (עמ' 6 ש' 29-35 וכן עמ' 20 ש' 9 ואילך). ד. גם תיארה כמו ס. את אמא שוכבת על הרצפה "**והיא אמרה לנו תראו את הדם**" (עמ' 8 ש' 24), ואת השיחה בה ס. הזמין אמבולנס, את ניסיונותיה לעזור לאמא אשר דיממה למוות לעיניה (שם, עמ' 11) ואת התקשרותה לסבה וסבתה (עמ' 14 ש' 6 ואילך).

באשר לאביה היא העידה שהוא עמד עם סכין ביד שלו בחדר השינה (עמ' 12 ש' 1-6), ולאחר תיאור הסכין היא טענה כי הנאשם "**הוא לא היה מודע לעצמו...**" (עמ' 13 ש' 1) והיא הדגישה כי התרכזת רק באמא שלה ולכן לא שמה לב לפרטים וכך לדוגמא לא זכרה מה הנאשם לבש (שם, עמ' 13 ש' 29-30).

העדה תיארה את ישיבת כל הילדים בסלון עם הנאשם באופן זהה לתיאור שמסרו אחיה ולדבריה הנאשם נשאל על ידם למה הוא "עשה את זה" והשיב "**רק את זה אמר לנו כי לא הייתה טובה אנחנו אמרנו לו כן הייתה טובה וזהו**" (שם, עמ' 15 ש' 26-27).

ד. תיארה גם את ניסיונו של הנאשם לפגוע בס' הסבא עם הסכין אך טענה "**כי הוא לא היה מודע לעצמו**" (עמ' 16 ש' 26). עוד יצוין כי ד. הכחישה באופן ברור כי הנאשם אמר להם שהוא הרג את המנוחה (שם, עמ' 26, ש' 20-21).

168. **עדות השכן - מותנא תיתי** (להלן: "**מותנא**") - העד, שכנו של הנאשם, מסר בתחילת עדותו כי "אני מאוד מתרגש", ואכן ההתרגשות ניכרה מאוד בעדותו.

העד תאר כי ישן שנת צהריים והתעורר לשמע צעקות וצרחות מבית הנאשם "אמרו שצועקים רוצים אמבולנס" (פר' מיום 16.1.20 עמ' 19 ש' 32). הוא התלבש, ראה את הנאשם ואביו מתעמתים והוא ניגש למקום.

לגרסתו ס' הסבא ואשתו צרחו "אז אני ניגשתי, תפסתי אותו ככה שישחרר את הזה. היה לו ביד שלו סכין מטבח, משהו גדול כזה, סכין גדול. ועם הבן שלו אני החזקתי אותו וביקשתי מהבן שלו שייקח את הסכין ממנו, לנטרל את הסכין מהיד שלו ועם הדבר הזה הוא היה עטוף עם מגבת, מגבת, חצי עם מגבת..." (שם, עמ' 20 ש' 6-10).

במסגרת העימות עם הנאשם נפגע מותנא ולדבריו "הוא ננח בי בראשו פתח לי שפה פה באיזשהו שלב, הייתה לי, פתח לי את השפה..." (שם, עמ' 21 ש' 4-5), ובענין זה הוצגו תמונות הפציעה (ת/20). עוד תאר מותנא כי לאחר מכן הנאשם נכנס הביתה סגר את הדלת, יצא מהמרפסת והשליך סכינים לעבר מותנא ושכנים אחרים (שם, עמ' 21 ש' 16-17).

בחקירתו הנגדית נשאל מותנא האם התרשם שהנאשם ביקש לפגוע בו ועל כך השיב "אני לא יכול להיכנס למחשבות שלו" (עמ' 23 ש' 30), אך הוא אישר כי הנאשם פגע בפניו בזמן שהוא חיבק את הנאשם והנאשם ביקש להשתחרר (שם, עמ' 24 ש' 5-6).

169. עדויות נוספות - להשלמת התמונה יצוין, כי נשמעה גם עדות של יונס אמל ששהה במועד ארוע הדקירה אצל שכן של הנאשם, ואישר בעדותו את עדות מותנא וס'. בכל הנוגע לניסיונו של מותנא להשתלט על הנאשם ולהוציא מידו את הסכין בעזרת ס. (פר' מיום 16.1.20 עמ' 27 ש' 13-20), ואת זריקת הסכינים ע"י הנאשם לכיוון השכנים (שם, ש' 21 ואילך) ואת העובדה שהנאשם היה עירום (עמ' 28, ש' 27).

כן נשמעה עדות אימו של הנאשם מוזיין יאסין אשר הגיעה לבית בעקבות השיחה שקיבלה מד. ולדבריה כשנכנסה פגשה את הנאשם ו"זה לא יאסין הבן שלי שאני מכירה אותו. הוא לא היה בהכרה" (עמ' 31 ש' 19-20). דברים דומים נשמעו מפי אחותו של הנאשם ותניה ג'אבר שאף היא העידה כי לא הכירה את הנאשם בשל התנהגותו וכי "היה העיניים שלו ככה מבריקות, אדומות אדומות כמו שד" (עמ' 39 ש' 15).

עדויות השוטרים:

170. רס"ר חסן עבדאלחלק (להלן - "עבדאלחלק"), סגן מפקד צוות בנקודת כפרים בתחנת עכו של המשטרה. הוא ושותפו רס"ר מוחמד כעביה, היו השוטרים הראשונים שהגיעו לזירת האירוע, בשעות בין 14:30 ל-15:30, בעקבות השיחה שהתקבלה במוקד מהבן ס' ועפ"י עדותו, ס. מלמל "אמא אמא", לא יודע מה יש לה" וניתק את הקו (עמ' 25 לפרוט' מיום 17.2.20 שורות 21-22). באמצעות העד הוגש דו"ח פעולה שנערך על ידו (ת/2) ודו"ח מעצר (ת/8).

171. עפ"י עדותו, בעת שהוא ושותפו הגיעו לבית כבר הייתה במקום התקהלות גדולה והופעל עליו ועל שותפו לחץ גדול להיכנס במהירות לבית, בשל החשש לפיו הנאשם פגע במנוחה, אך הדלת הראשית הייתה נעולה ודפיקותיו בדלת לא נענו. (עמ' 26 ש' 1-7). בנסיבות אלו טיפס עבדאלחלק למרפסת הקומה השנייה ונכנס לבית. העד תיאר את הלחץ שבו היה שרוי **"המון פחד להיכנס לבית שאתה לא יודע מה מסתתר לך בפנים"** (שם, ש' 22-23).

172. לאחר שנתקל בגופת המנוחה וצעק את שמו של הנאשם הלה השיב: **"פה, פה"** ובהמשך הוא נתקל בנאשם שוכב על המיטה בחדר השינה. בשלב זה העיד עבדאל חאלק: **"... אני קורא לבן אדם שיזדהה מולי ושיעמוד מולי, הבן אדם נעמד מולי, לא התנגד, עירום לגמרי. אז צעקתי לעברו "אתה יאסין, יאסין? כן, כן, אני עשיתי את זה, אני רצחתי אותה, היא בגדה בי מגיע לה"** (שם, עמ' 27 ש' 5-8).

173. עבדאלחלק חזר והדגיש כי הדברים נאמרו ע"י הנאשם מיד לאחר שהוא ביקש מהנאשם לעמוד ולא לזוז (עמ' 36 ש' 1-4), ולדבריו: **"כן. יש דברים שאי אפשר לשכוח"** (שם, ש' 5) וכן טען כי דברי הנאשם נאמרו בעברית **"הוא דיבר בעברית "אני עשיתי את זה, היא בגדה בי, מגיע לה, מגיע לה"** (שם, ש' 15). כן טען כי הוא מאמין שגם שותפו כעביה שמע את הדברים (שם, ש' 31-32). בהקשר זה יצוין כי עדות זו של עבדאלחלק גררה התפרצות של הנאשם אשר קילל ובכה וטען כי מדובר בשקר (שם, עמ' 27 ש' 7 ואילך).

174. בהמשך העיד עבדאלחלק כי הוא אזק את הנאשם ביחד עם שותפו, ולדבריו: **"... אני נמצא עם העצור, אחרי שהזהרתי אותו שהוא עצור, הזהרתי אותו שכל דבר שיגיד ישמש נגדו בבית המשפט, אמרתי לו את כל זה, התחיל למלמל כמה דברים, והוא חזר על מה שהוא אמר בהתחלה גם אחרי שהוא נאזק ואפילו התחיל להשתולל"** (שם, עמ' 28 שורה 16). העד הבהיר כי התכוון במילים **"חזר על"**, לכך שהנאשם חזר ואמר **"אני עשיתי את זה כי היא בגדה בי, מגיעה לה מגיעה לה, מגיעה לה"** (שם, ש' 22 הטעות באיות במקור ש.מ.). עוד טען העד כי בשל השתוללות הנאשם נעשה כנגדו שימוש בשוקר חשמלי.

175. בחקירתו הנגדית נשאל העד, האם גם אנשי מד"א שנכנסו לבית לטפל במנוחה שמעו את הנאשם כאשר חזר פעם נוספת על אמירותיו לעבדאלחלק והוא טען, כי: **"אני אזקתי אותו ושמתי אותו בסלון כמה שרחוק, כדי שאנשים מד"א יעשו את העבודה שלהם ..."**, וכן טען העד כי הנאשם מלמל דברים ואף נשא תפילה וצעק **"אללה הוא אכבר"** (שם, עמ' 38 ש' 3 ואילך) והעד הפנה לעמ' 3 בדו"ח ת/2 שם צוינו על ידו הדברים.

176. עוד יצוין כי עבדאלחלק חזר והדגיש את הקושי והלחץ שהיה באירוע ואמר **"יש אירועים שאי אפשר לשכוח בחיים, אירוע כמו זה אי אפשר לשכוח בחיים, תסלח לי, זה אירוע שהוא מושרש בתוך הראש שלי עמוק..."** (עמ' 39 22-23). לאחר דברים אלו חזר העד והדגיש כי הוא משוכנע שהנאשם

אמר את אמירותיו בעברית (עמ' 39 ש' 27-28), אך בחקירתו החוזרת אמר כי הנאשם גם מלמל בערבית, אך המילים "בגדה בי וכו'" נאמרו **בוודאות בעברית** (שם, עמ' 45 ש' 21-22).

177. להשלמת התמונה יצוין כי עבדאלחלק לא יכול היה להסביר מדוע לא צוין ב-2/ת כי הוא הזהיר את הנאשם על זכויותיו והעלה נקודה זו רק בחקירתו בבית המשפט ואישר "**אין לי תשובה למה שאתה שואל**" (שם, עמ' 42 ש' 16), וכן העיד כי הנאשם נתן לו סטירה והוא החזיר לו (שם, עמ' 44 ש' 8 ואילך) והדברים צוינו גם ב-2/ת. עוד יצוין, כי עבדאלחלק טען כי רשם את הדו"ח ת/2 **לבד**, והשוטרים שהיו עימו באירוע לא ישבו עימו בעת שרשם את הדו"ח (שם, עמ' 41 ש' 1-8).

רס"ר מוחמד כעביה (להלן - "כעביה")

178. רס"ר בתחנת עכו סיור שהגיע כאמור ראשון לזירת האירוע ביחד עם עבדאלחלק. באמצעות העד הוגש דו"ח פעולה שנערך על ידו (ת/1). העד ציין כי הוא קרא את הדו"ח בטרם עדותו, אך הוא זוכר את האירוע ולדבריו: "**ארוע כזה אי אפשר לשכוח, כן**" (שם, עמ' 47 ש' 24).

179. ככלל, העד אישר את דבריו של עבדאלחלק ותיאר אף הוא את הגעתם לבית, את ההמולה והלחץ שהופעל עליהם להיכנס לבית, את הדלת הראשית הנעולה, את כניסתם לבית דרך המרפסת בקומה השנייה, את מציאת המנוחה, את המפגש עם הנאשם העירום, את הולכת הנאשם לסלון וכניסת מד"א לאחר שהם פתחו עבורם את הדלת הראשית.

180. כעביה לא זכר תחילה את האמרות המיוחסות לנאשם ורק לאחר שעיין בדו"ח (הדבר מצוין בפר', שם עמ' 49 ש' 25). הקריא מ-1/ת את אמירת הנאשם "**הרגתי אותה ומגיע לה הבוגדת הזו**" והעיד "**התגובה הראשונית שלו הייתה, שרוצים לעצור אותו, זה מה שהוא אמר**" (שם, עמ' 27 ש' 29).

181. בחקירתו הנגדית אישר כעביה, כי הדבר הראשון שנעשה על ידו וע"י עבדאלחלק היה לפתוח את הדלת לאנשי מד"א ורק לאחר מכן הם ניגשו לעצור את הנאשם. כמו כן טען ביחס לדברי הנאשם "...**אני הרגתי אותה מגיע לבוגדת הזו**" (עמ' 52 ש' 12), כי "**הוא אמר את זה בערבית, חד משמעי**" (עמ' 52 ש' 28). כעביה לא זכר אם אמרות הנאשם נאמרו לפני שהוא נאזק או לאחר מכן (שם, עמ' 32).

182. אלא שכעביה לא זכר מה היו הדברים המדויקים שאמר הנאשם בערבית וטען כי בזמן רישום ת/1 הוא תרגם לעצמו את דברי הנאשם לעברית וכך רשם בדו"ח. גם כעביה הכחיש בתוקף כי נעזר במישהו אחר לצורך מילוי הדו"ח ולדבריו: "**מה שאני ראיתי רשמתי, זה הכל, לא נעזר באף אחד**" (שם, עמ' 56 ש' 10).

183. כעביה שלל את גרסת הנאשם לפיה כוונתו במילה "בוגדת" הייתה ל"באלאד" (כפר/עיר) - דהיינו הנאשם אמר שהעיר בוגדת הישוב בוגד (דברי ב"כ הנאשם שם, עמ' 39 ש' 4-5). וכעביה הדגיש: **"הוא לא אמר את המילה בוגדת לבד, הוא אמר 'הבוגדת הזו, הרגתי אותה, מגיעה לה' מה שאמרתי לך מה שרשום בדו"ח" (שם ש' 11-12).**

רס"ר סמאח ביבאר (להלן - "ביבאר").

184. סגן ראש משמרת בתחנת עכו, אשר הגיע לבית זמן קצר לאחר השוטרים הראשונים ולדבריו נכנס בריצה לבית ו"הבחנתי באדם עירום, צועק ומשתולל, צועק, השוטר מזיע מחזיק אותו באזיקים" (שם, עמ' 63 ש' 9-10).

185. ביבאר העיד כי הבחין בצוות הרפואי מטפל במנוחה, הזעיק סיוע והנאשם "... הוא ממשיך להשתולל, הבן אדם ממשיך להשתולל, העיניים שלו ממש אדומות, נפוחות, ככה בחוץ, באטרף ממש באטרף, וצועק" שהיד, בגדה בי", "אללה הוא אכבר" לא "אללה הוא אכבר" "שהיד", "בגדה בי", "רצחתי" (שם, עמ' 63 ש' 15-17).

186. ביבאר תיאר זירת אירוע לחוצה במיוחד של צרחות מכל הכיוונים, אנשים שמנסים לפרוץ מבחוץ אל הבית, חשש מפגיעה בחשוד, חשש מפגיעה בשוטרים ובנוסף הנאשם שהמשיך להשתולל. ביבאר העיד כי השתמש במכשיר טייזר כשוקר כנגד הנאשם וכי **"הוא קיבל לפחות, פעם או פעמיים חשמל"** (שם, עמ' 63 ש' 26 ואילך). ביבאר תיאר את השלמת הטיפול בנאשם עד לפינויו מהבית בניידת.

187. בחקירתו הנגדית הדגיש ביבאר כי הנאשם היה לדבריו ב"אטרף" וכי אמר בערבית פסוקים מהקוראן, "שהיד" ואת המילה "ח'ייני" בערבית שמשמעותה בוגדת. (עמ' 66 ש' 27-28). ביבאר נשאל לגבי עדויותיהם של עבדאלחלק וכעביה שלפיהן לאחר שהנאשם היה אזוק הוא לא אמר את האמרות המיוחסות לו, ונשאל איך יתכן שכל אחד משלושת השוטרים מספר דבר אחר וניסה לתת הסבר על כך לאור מורכבות האירוע, שתואר באופן מפורט על ידו (שם, עמ' 67 ש' 26-32). באותו עניין ביבאר הדגיש כי שמע את דברי הנאשם תוך כדי שהוא הודף אנשים אחרים שביקשו לפרוץ לבית וכי הוא אינו יודע אם אנשי מד"א שטיפלו במנוחה או אחרים שמעו את דברי הנאשם (שם, עמ' 70).

גרסת הנאשם באשר להתנהגותו ואמרותיו לאחר אירוע הדקירה

188. כאמור לעיל, חקירתו הראשונה של הנאשם התקיימה מספר שעות לאחר האירוע והתרשמותי מצפיה בחקירת הנאשם הייתה, כי הנאשם היה נראה עייף ודיבורו בעברית לעתים היה מבולבל, אך בסה"כ הנאשם נראה רגוע, ממוקד וזכר פרטים רבים של האירוע.

189. החשוב בענייננו הוא כי הנאשם לא הביע בכל מהלך חקירתו צער של ממש על מותה של המנוחה, כפי שמצופה ממי שמספר שעות לפני כן דקר את מי שבמהלך חקירותיו יתאר כ"אהבת חייו" (ראו סעיף 111 לעיל) וכך נרשמו הדברים בתמליל (ת/10ב'):

"חוקר מס' 2 אדם ברכאת: מתי הבנת שהיא מתה?

נחקר יאסין יאסין: עדיין לא ידעתי שהיא מתה.

חוקר מס' 2 אדם ברכאת: לא יודע שהיא מתה.

חוקר מס' 1 עידן לוי: מה לא יודע שהיא מתה?

נחקר יאסין יאסין: אני עדיין לא יודע שהיא מתה.

חוקר מס' 1 עידן לוי: מה?

חוקר מס' 2 אדם ברכאת: אני לא יודע עדיין שהיא מתה.

חוקר מס' 1 עידן לוי: אז אני אומר לך שהיא מתה.

חוקר מס' 2 אדם ברכאת: הוא אומר לך שאתך מתה.

נחקר יאסין יאסין: שאלוקים ירחם עליה, שאלוקים ירחם עליה."

(עמ' 13 לת/10ב' ש/19-10) (דקה 26:47-26:57 להקלטה ת/10א').

יצוין כי מקלטת החקירה עולה כי דברי הנאשם "שאלוקים ירחם עליה" נאמרו בסוג של אדישות שכאמור אינה תואמת כלל את גרסת הנאשם באשר למערכת יחסיו עם אשתו.

190. התנהגות דומה הופגנה ע"י הנאשם בהמשך, שם טען הנאשם כי **"בחיים שלי לא נתתי לה מכות"**. בשלב זה נשאל הנאשם:

"חוקר מס' 1 עידן לוי: הלכת על כל הקופה בפעם אחת? הא?

נחקר יאסין יאסין: מה לעשות?" (שם, עמ' 15, שורה 26).

גם במקרה זה נאמרו דברי הנאשם באדישות. בהמשך נשאל הנאשם באופן מפורש מדוע הוא אינו בוכה על המנוחה והוא השיב:

"לא בשביל טעות כזאת לא בוכים. אין. אין לי דמעות. לא נשארו לי דמעות."

חוקר מס' 1 עידן לוי: לא נשאר לך? לא בכית דמעה אחת.

נחקר יאסין יאסין: בכיתי הרבה בחיים" (שם, עמ' 32 ש' 5-6).

191. בנוסף הודה הנאשם החל מחקירתו הראשונה, כי לא ניסה לסייע בדרך כלשהי למנוחה לאחר הדקירה, זאת בנסיבות בהן לפי עדויות כל ילדי הנאשם, המנוחה הייתה בחיים לאחר הדקירה. הנאשם ניסה לתרץ את התנהגותו בכך ש"לא ידעתי מה לעשות, ללכת לבדוק מה עם הילדים או לעזור לאשתי" (עמ' 14 ש' 6-7) וגרסה דומה נתן הנאשם כשנשאל האם ניסה להפסיק את הדימום של המנוחה (עמ' 24 ש' 2 ואילך). אלא שגרסת הנאשם לפיה ביקש לדאוג לילדיו מופרכת שכן הוא המשיך לאחוז בסכין בעת שילדיו הלכו עימו לסלון ובנוסף "מצא זמן" להתעמת עם אביו אמו ושכנו, כשהוא עדיין אחוז בסכין. בנוסף יצוין כי בחקירתו הראשונה הכחיש הנאשם את כל דברי השוטרים שפורטו לעיל וטען כי לא דיבר עם שוטר כלשהו (שם, עמ' 25 ש' 26-27).

192. בחקירתו השנייה הסביר הנאשם את זריקת הסכינים כלפי שכניו בכך שלא רצה שהם ישבו בבית ולדבריו "בכדי שלא יתאספו השאר ויפגעו בנו יותר ממה שפגעו והם הסיבה כולם, מאז שאת יוצאת אל השכונה אצלי מתחיל הסיבה ללחצי החיים שלנו..." (ת/11ב' עמ' 20 ש' 14-16). בנוסף הכחיש הנאשם כי נעל את דלתות הבית באופן שלא אפשר לצוות האמבולנס להיכנס לבית, זאת כאמור בניגוד לעדויות כל ילדיו וטען "אני לא הרגשתי שאני נעלתי דלתות" ו "אני לא יודע, לא יודע מי סגר אותה..." (שם, עמ' 20 ש' 33 ואילך, וכן עמ' 29 ש' 29-30).

בהמשך החקירה הכחיש הנאשם בתוקף כי חשד באשתו בבגידה, וכי מעולם לא חשד בה כי היא בוגדת (ראו לדוגמא עמ' 31 ש' 35 ואילך), וכן הכחיש באופן גורף כי אמר לשוטרים כי אשתו בוגדת ולדבריו: "לא לא לא...חופץ מזה למה שאני אגיד לשוטרים מה הם חוקרים למה שאני אגיד להם אני אגיד על אשתי בוגדת והיא לא בגדה בי ואני...אם כל העולם יבוא ויגיד לי בגדה אשתי לא בוגדת..." (שם, עמ' 34 ש' 27-30).

לאחר שעומת הנאשם עם דברי השוטרים, הוא שינה במקצת את גרסתו ובתחילה טען כי "אני לא זוכר שאמרתי דבר כזה" (שם, עמ' 25 ש' 33) ובהמשך: "ואם אמרתי את זה אין דבר כזה! אם אמרתי מבחינת המחשבות שלי התבלבלו וילדים שלי מולי ואשתי...אשתי תבגוד בי! כל העולם יודעים שזה לא נכון. איך אני אגיד עליה את זה?" (שם, עמ' 35 ש' 35-37).

193. בחקירתו השלישית הכחיש הנאשם כי אמר לילדיו "זהו הרגתי אותה" וטען "אמרתי להם אל תכנסו לראות אותה, בגלל שאני אוהב אותם לא רוצה שיראו את אמא שלהם בדם" (שם, עמ' 49 ש' 23-24).

הנאשם הכחיש גם כי אמר לילדיו כי "אמא שלכם לא טובה" ולדבריו "לא לא, אני אמרתי להם. לא הזכרתי

את אמא שלהם. אני לא נתתי להם להיכנס כדי שלא יראו את אמא שלהם על הרצפה והד...הדם שלה ירד. אני אמרתי להם אבא די. העולם שינה אותנו והעולם בגד בנו, כל האנשים נגדנו..." (ת/ב' 12 עמ' 14 שורה 22-23). ובהמשך "אמרתי להם אבא אל תיכנסו לראות את אמא שלכם, היא לא מרגישה טוב, לא אמרתי אמא שלכם לא טובה, איך אני אסביר להם אמא שלכם טובה..." (שם, עמ' 15 ש' 10-12). בהקשר זה יצוין כי גרסת הנאשם לפיה לא נתן לילדיו לראות את המנוחה הופרכה בעדות כל ילדיו, שלא זו בלבד שראו את המנוחה, אלא שאף ניסו לסייע לה (ראו עדות ד. לעיל).

194. כמו כן נשאל הנאשם: "שוב, אתה אמרת להם גם שהזמן עבר, עבר הזמן" והנאשם השיב:

"הזמן עבר כי אני עכשיו הולך להיכנס לכלא, ואמא שלהם בבית החולים ולהם יש...יש להם בית ספר ולא ספרים ולא מחברות, ולא שום דבר, והעולם שלנו נהרס, זה מה שאמרתי..." (שם, עמ' 15, ש' 21-25).

בהמשך נשאל הנאשם ביחס לאמירותיו לג'נ. לפיהן "לאמא שלהם לא הייתה תועלת בדבר, היא לא הייתה עוזרת בדבר", והנאשם השיב:

"נחקר יאסין יאסין: את כל זה אני אמרתי?"

חוקרת פאתן אלנסר אלדין: כך הילדים אומרים.

נחקר יאסין יאסין: אני לא מאמין שהילדים יגידו כך, אני לא מאמין שהילדים יגידו כך כי הם יודעים כמה אני אוהב את אמא שלהם וכמה אמא שלהם אוהבת אותי" (שם, עמ' 16 ש' 3-5).

195. בחקירה זו העלה הנאשם לראשונה את גרסתו לפיה אמר "העיר בוגדת", "הכפר בוגדת" ולא "המנוחה בוגדת" אך זאת בהקשר לעדותה של ג'נ. (ראו סעיף 80 לעיל), ולא בהקשר לאמירותיו לשוטרים בזירת ארוע הדקירה. כמו כן בשחזור חזר הנאשם וטען "כל הכפר בגדה בי" וטען כי הוא אמר זאת לשכנים שהתאספו ליד הבית מאחר ו"הבטיחו לי עבודה ולא נתנו לי עבודה ולא נתנו לי כלום, גם היה לי כבשים שהרעילו אותם..." (ת/ב' 13 עמ' 7 ש' 35-37).

עדות הנאשם בבית המשפט

196. בעדותו הראשית, סיפר הנאשם כי לאחר הדקירה הבן ס. לקח את המכשיר הנייד "יצא כאילו לבקש עזרה דרך ה-, להזמין אמבולנס" (פר' מיום 19.10.20 עמ' 11 ש' 14) ולאחר מכן הנאשם ישב עם הילדים בסלון.

הנאשם אישר "...הייתי עוד מחזיק בסכין, תוך, גם ביד שלי, הסכין הייתה ביד שלי, אני לא מרגיש את זה. רציתי לצעוק לא ידעתי מה לעשות כל פעם אני, כאילו מסתובב בתוך הבית לא יודע מה לעשות. לדבר עם הילדים? לראות מה עם האמבולנס? באו השכנים אז כולם אלי הביתה ואחד שראה אותי עם

הסכין תפס אותי ככה" (עמ' 116 ש' 19-23).

הנאשם הודה כי נעל את הדלת "בלי להרגיש" (עמ' 117 ש' 5) וכי זרק סכינים לעבר השכנים כי רצה שהם יזמינו אמבולנס והם צחקו (שם, עמ' 117 ש' 14-15).

197. באשר לעדויות השוטרים טען הנאשם כי **"אמרתי לו הכפר בגדה בי...."** (שם, עמ' 118 ש' 14-15). לגרסת הנאשם הוא נשאל ע"י השוטר למה זרק את הסכינים על השכנים ובתגובה ענה לו הנאשם **בעברית** כי **"הכפר בוגדת"**. יצוין כי הנאשם התקשה לתת הסבר לסיטואציה שבה המנוחה (אשתו) גוססת ואילו הוא עסוק ב"עשיית חשבון" עם אנשי הכפר שלדבריו **"הם הרעילו לי את הכבשים כי הם לא עזרו לי בעבודה, עזרתי לכולם בעבודה שאין להם היה עבודה הייתי נגיד מסדר להם עבודה"** (שם, עמ' 119 ש' 1-11).

198. בחקירתו הנגדית נדרש הנאשם ליתן הסבר מדוע לא סייע למנוחה וטען, כי: **"אני חשבתי שהפגיעה שלה קלה מאוד ועכשיו תבוא האמבולנס ואחרי כמה זמן קצר בא האמבולנס ונכנסו, חשבתי שהכל יהיה עכשיו בסדר"** (שם, עמ' 135 ש' 1-2).

אציין, כי גרסה זו של הנאשם היא גרסה מופרכת, וכאמור לעיל הנאשם עצמו הסביר בחקירתו כי מיד כשדקר את המנוחה ידע שהיא מתה זאת **"מהדמ שירד לה ואיך קרה לה נפלה לרצפה ומהסכין שיש לי הייתה גדולה...."** (ת/11ס' ראו פירוט סעיף 117 לעיל).

בהמשך נשאל הנאשם מפורשות ע"י כב' השופט ליפשיץ: **"...המחלוקת אמרת שדקרת אותה, אתה קורא לזה תאונה אבל דקרת אותה, אתה לא באת אליה אפילו. איך אתה מסביר את זה? ועל כך השיב הנאשם "אני לא יודע מה להגיד לך אבל אני הייתי בהלם לא יודע, אנשים בחוץ וילדים בוכים ולא יודע מה קרה לי אני רץ לתוך הבית לא יודע אם אני חזרתי אליה או לא, אם לא חזרתי אם יצאתי אם צעקתי לא יצאתי אחריה אחרי שהיא נפלה אני לא זוכר."** (שם, עמ' 136 ש' 2-7), וראו כמו גם פר' מיום 2.11.20 עמ' 113 ש' 1-114 ש' 1).

199. כמו כן אישר הנאשם כי לא ידע למי ס. התקשר אבל הוא הניח שהוא מתקשר לאמבולנס או להורים שלו (פר' מיום 2.11.20 ש' 12), **וכן אישר כי הוא לא אמר לבנו להזמין אמבולנס.**

200. באשר לאמרותיו לילדיו, הנאשם ככלל טען כי הוא אינו זוכר כי אמר את הדברים המיוחסים לו לילדיו (עמ' 116 ש' 8 ואילך) וטען **"אני לא, אני לא זוכר שאמרתי את זה, אני לא זוכר, לא זוכר, אני לא, לא זוכר אפילו מה, לא דיברתי עם הילדים באותו זמן שאחרי ה...."** (שם, עמ' 116 ש' 31-32).

201. בהקשר זה נשאל הנאשם כיצד יתכן שמצד אחד הוא זוכר היטב שהשוטר שאיתו הוא דיבר אחרי האירוע שאל אותו דווקא מדוע הוא זרק "כלים" על האנשים שהיו בחוץ, ועל כך הוא השיב "הכפר בגדה בי" ולעומת זאת, הוא אינו זוכר מה אמר לילדיו ועל כך השיב: **"אני לא זוכר שדיברתי בכלל"** (שם, עמ' 117, ש' 24). וראו גם עמ' 118-119 לפר' שם חזר הנאשם וטען כי הוא אינו זוכר כלל שדיבר עם ילדיו, וכל שהוא זוכר זה שהשוטר שאזק אותו בסלון לא דיבר כלל על המנוחה ורק שאל אותו מדוע זרק סכינים על השכנים.

202. בהמשך התקשה הנאשם לספק הסברים לכך שרק בבית המשפט נזכר כי הוא נעל את דלת הכניסה לבית, אך לדבריו "ללא כוונה", ולשאלות בית המשפט השיב: **"אני לא זוכר הרבה דברים כבודו השופט..."** (עמ' 122, ש' 30-31). ואף צוין כי לאחר שנדרש הנאשם לתת הסבר לחוסר ההיגיון הלכאורי בגרסאותיו, צוין לפר' כי **"הנאשם שותק"** (שם, עמ' 123 ש' 1-12). הנאשם הכחיש גם כי איים על בני משפחתו בסכין וטען **"אני לא ראיתי אותם בכלל"**, אך זכר היטב צעירים שצחקו עליו ושעליהם הוא זרק סכינים (עמ' 124, ש' 14 ואילך).

203. בהמשך עומת הנאשם עם גרסאות שלושת השוטרים, אך הוא טען: **"כל השקרנים לא היו בכלל, רק אחד היה"** (שם, עמ' 129 ש' 14), ובהמשך חזר על גרסתו לפיה כל שעניין את השוטר היה למה הוא זרק סכינים על השכנים (שם, עמ' 130 ש' 18).

להשלמת התמונה יצוין, כי בחקירתו החוזרת ניסה בא כוח הנאשם לברר האם הוא שוחח עם השוטר בעברית או בערבית והעד חזר על גרסתו לפיה דיבר **עברית** והשיב **"למה כשאני אמרתי לו הכפר בגדה בי, כן, אני זוכר טוב טוב מה עניתי לו"** (שם, עמ' 136, ש' 14-15).

סיכום ומסקנות ביחס להתנהגות ואמרות הנאשם לאחר אירוע הדקירה

204. לאור מכלול הראיות לעיל, טוענת המאשימה כי התנהגות הנאשם אשר לא סייע כלל למנוחה ואמרות הנאשם לאחר אירוע הדקירה לילדיו ולשוטרים, מחזקות ומובילות למסקנה, לפיה הנאשם רצה במותה של המנוחה בין היתר לאור היותה "בוגדת".

לעומת זאת, הנאשם טוען בין היתר כי יש לתלות את התנהגות ואמרות הנאשם בסערת הרגשות שבה היה מצוי ובשימוש ב"ניס גאיי", וכי קיימות ראיות רבות להתנהגות קיצונית ושונה מהרגיל של הנאשם. כמו כן, נטען כי הנאשם ידע כי בנו הזמין אמבולנס והוא המתין לבואו ולא עזב את הזירה ובהתאם אין לייחס משמעות מחמירה לאי הגשת סיוע על ידי הנאשם למנוחה.

205. לעמדת, ממכלול הראיות והעדויות עולה בבירור כי לאחר אירוע הדקירה, ולמרות שהמנוחה עוד הייתה בחיים, הנאשם לא ניסה לסייע לה בדרך כלשהי והפגין אדישות מוחלטת לגורלה, בעוד שילדיו

הקטינים מנסים אל מול עיניו בכוחם הדל לסייע למנוחה לנשום ולעצור את הדם הניגר מגופה.

206. בהקשר זה אני דוחה כאמור על הסף את גרסת הנאשם כאילו סבר שמדובר בפציעה קלה, והנאשם עצמו העיד במשטרה כי לאור הדם הרב שיצא מגוף המנוחה, נפילת המנוחה והסכין בה עשה שימוש, הוא ידע כי מדובר בפציעה חמורה.

כן יש לדחות את גרסתו לפיה סבר כי האמבולנס שהוזמן כבר יטפל בה ובענין זה יש לתת משקל מהותי לחובתו של הנאשם בכך שלא זו בלבד שהנאשם לא היה זה שהזמין את האמבולנס ובנו ס. עשה כן, אלא שהנאשם אף הודה בחקירתו כי הוא לא ביקש מבנו להזמין את האמבולנס (סעיף 199 לעיל).

207. כן יש לדחות את גרסת הנאשם לפיה "לא ידע מה לעשות", האם לטפל במנוחה או לדאוג לילדיו וכי ביקש להרחיק אותם מאמם כדי שלא יראו את מצבה. בענין זה אני מקבל כמהימנה את גרסת ילדי הנאשם לפיה הם כולם ראו את אמם מתבוססת בדמה וחלקם אף ניסו לסייע לה בעוד אביהם יושב על המיטה בחדרו או עומד לידם **עם סכין בידו** מבלי לעשות דבר ובהתאם מופרכת גרסתו בדבר רצונו לדאוג לילדיו או בדבר נסיונו למנוע מילדיו לראות את המנוחה על מנת להגן עליהם.

208. **באשר לאמרות הנאשם** - בכל הנוגע לאמרותיו לילדיו, אני מקבל את עדויות הילדים אותן מצאתי כמהימנות כפי שפורט לעיל ואינני מקבל את טענת הנאשם במהלך עדותו בבית המשפט בדבר "אובדן" הזיכרון שלו בכל הנוגע לאמירות אלו.

כפי שעלה מחקירות הנאשם במשטרה, לרבות השחזור, ומעדויות בבית המשפט, הנאשם זכר פרטי פרטים של אירוע הדקירה באופן מדויק ועיקבי ואף זכר במדויק - כך לגרסתו - את שיחתו עם השוטר עימו שוחח. בנסיבות אלו, אין לקבל זיכרון "סלקטיבי" של הנאשם אך ורק ביחס לאמרותיו לילדיו וניכר היה כי "אבדן הזיכרון" של הנאשם נובע מרצונו להתחמק מחוסר אפשרותו לתת הסבר מתקבל על הדעת לאמירות אלו.

209. זאת ועוד, גרסתו של הנאשם לפיה הוא אינו זוכר את הדברים שנאמרו על ידו לילדיו, עומדת בסתירה מהותית לגרסתו בחקירתו השלישית, שם נתן הנאשם גרסה מפורטת שבה ביקש להסביר את אמרותיו לילדים (ראו סעיפים 193-194 לעיל).

אציין כי ההסברים שניתנו על ידי הנאשם לאמרותיו לילדיו היו הסברים שאין בהם הגיון ממשי וכך לדוגמא טען הנאשם כאמור כי לא אמר לילדיו שהמנוחה "לא טובה", אלא שהיא "מרגישה לא טוב" ולכן הוא לא רוצה שהם יכנסו אליה ויראו אותה, אלא שכאמור לעיל, גרסה זו הופרכה מעדויות כל ילדיו אשר העידו כולם כי הם ראו את המנוחה מתבוססת בדמה, ניסו לסייע לה ואמרותיו של הנאשם **נאמרו רק לאחר מכן** בעת שהנאשם שהה עם ילדיו בסלון הבית.

210. בכל מקרה, גם מהטעם של סתירות בין גרסאות הנאשם ומופרכות הגרסה שסיפק הנאשם כהסבר

לדבריו לילדיו, **מהימנות בעיני יותר עדויות ילדי הנאשם ובהתאם אני קובע כי הוכח במידה הנדרשת כי הנאשם אמר לילדיו את האמירות הנטענות על ידם.**

211. ויודגש, בין עדויות הילדים קיימים הבדלים שאותם יש לעמדותי לתלות בלחץ שבו היו שרויים הילדים וכן בכך שכפי שעלה מעדויות הילדים והשוטרים, הנאשם דיבר מספר פעמים ובחלק מהמקרים אמר דברים לא ברורים ובנסיבות אלו חוסר ההתאמה המלא בין האמירות שיוחסו לנאשם ע"י כל אחד מילדיו, אין בה כדי לפגוע במהימנות גרסת הילדים.

החשוב בעיני הוא שכל עדויות הילדים מדברות על הלך רוח אחיד של הנאשם שלפיו הנאשם לא הביע צער כלשהו על הפגיעה במנוחה או על מותה (גם אם נניח לטובת הנאשם שבאותו שלב הוא עוד לא ידע שהמנוחה מתה). בנוסף, הנאשם ניסה להצדיק בפני ילדיו את המעשה שנעשה על ידו, בכך שהמנוחה "לא הייתה טובה", "לא עזרה" וכו'.

212. פני הדברים אינם שונים גם ביחס לעדויות השוטרים ובעניין זה ב"כ הנאשם הקדיש טיעונים רבים לאי ההתאמה בין עדויות השוטרים (ערבית או עברית), לעובדה שחוץ מהשוטרים, הילדים או אנשי מד"א לא שמעו דברים דומים מפי הנאשם, ואף נטען כי שלושת השוטרים תיאמו את גרסותיהם וערכו את הדוחות ביחד, טענה שהוכחשה כאמור על ידי השוטרים.

213. **לעמדותי, גם בעניין זה יש להעדיף את גרסת השוטרים על פני גרסת הנאשם.** אמנם נכון הוא כי כעביה ועבדאלחלק העידו כל אחד בביטחון רב כי דברי הנאשם נאמרו בעברית או בערבית ואף טענו כי מדובר באירוע שלא ניתן לשכוח אותו, אלא שאינני סבור כי די בסתירה זו כדי להפריך את גרסת השוטרים.

כפי שתיארו השוטרים, זירת האירוע הייתה זירה דינמית ולחוצה ביותר, ובהתאם אין לצפות כי כל אחד מהשוטרים יזכור את אותם פרטים בדיוק מאירוע הדקירה. לפיכך, גם אין ליתן משקל מופרז להבדלים כאלו או אחרים בעדויות השוטרים. יותר מכך, כעולה בבירור מחקירת הנאשם במשטרה וגם מעדותו בפניו, **הנאשם מדבר עברית וערבית לסירוגין, ועובר משפה לשפה באופן תדיר** ואף באותו משפט, וגם בעובדה זו יש כדי לשמש הסבר לבלבול בשאלה באיזה שפה דיבר הנאשם.

214. זאת ועוד, לא מצאתי בסיס ראייתי לסברת ב"כ הנאשם לפיה השוטרים ערכו יחדיו את הדו"ח של כל אחד מהם, שהרי אם היו כך פני הדברים, ניתן היה לצפות לגרסה אחידה בשאלת השפה בה דיבר הנאשם, ולא מצאתי בסיס אחר להטלת ספק בעדות השוטרים, לפיה כל אחד מהם ערך באופן עצמאי את הדו"ח שלו. בהקשר זה אציין כי התרשמתי מעדות השוטרים כי הם אכן זוכרים היטב את זירת האירוע ובהתאם אני מייחס מהימנות רבה לעדותם המסתמכת על דוחות פעולה שנרשמו על ידם בסמוך לאירוע ולא התרשמתי מעדות השוטרים כי ביקשו במכוון ליחס לנאשם אמירות מפלילות.

215. יותר מכך, הגרסה הנגדית שהועלתה ע"י הנאשם לפיה אמר "הכפר בוגדת" הינה גרסה שאינה יכולה להתקבל ממספר טעמים.

ראשית, מדובר בגרסה "כבושה" ומתפתחת, שלא הועלתה כלל ע"י הנאשם בחקירתו הראשונה שהייתה כזכור מספר שעות לאחר אירוע הדקירה, ולמעשה גרסת "הכפר בוגדת" הועלתה לראשונה רק בחקירה השלישית שהתקיימה כשבועיים לאחר אירוע הדקירה, וגם אז היא הועלתה רק בהקשר לעדותה של ג'נ. ולא בהקשר לעדות השוטרים, כך שבפועל הגרסה הועלתה באופן מפורט לראשונה רק בעדות הנאשם בבית המשפט.

שנית, מדובר בגרסה משוללת הגיון והנאשם לא הצליח להסביר בעדותו לפנינו את ההיגיון בה. כפי שעלה מעדויות השוטרים, זירת אירוע הדקירה זכורה להם כזירה קשה במיוחד, שבה נמצאה המנוחה מתבוססת בדמה ובמקביל נדרשו השוטרים להפעיל כח בכדי להשתלט על הנאשם ולמנוע מאנשים לפרוץ לבית. על פי גרסת הנאשם, השוטר, למרות המראה הקשה של המנוחה וכל הלחץ מסביב, לא שאל דבר בעניינה של המנוחה וכל שביקש לדעת הוא מדוע הנאשם השליך סכינים לעבר השכנים, פעולה שכזכור לא גרמה לפגיעה כלשהי.

אין כל היגיון בגרסה זו ולמותר לציין כי היא הוכחה ע"י שלושת השוטרים אשר העידו כל אחד בשינויים קלים על כך שאמירות הנאשם לפיהן "**אני עשיתי את זה, היא בגדה בי, מגיע לה מגיע לה**" נאמרו באופן ספונטני ע"י הנאשם וכתגובה ראשונית למפגש עם השוטרים, אשר פגשו את הנאשם בתוך הבית לאחר שכבר סיים את זריקת החפצים לכיוון השכנים ונכנס לבית.

אציין גם כי גרסת הנאשם לפיה דיבר בעברית ואמר "הכפר בוגדת" אינה סבירה מבחינת דקדוק השפה העברית, אך ממכלול עדויות הנאשם עלה כי הוא טועה לעתים בדקדוק בעת שהוא מדבר עברית, ולפיכך אינני סבור כי יש לייחס משקל מהותי לנקודה זו בהפרכת גרסת הנאשם.

בהתאם, אני קובע כי הוכח במידה הנדרשת כי הנאשם התבטא באופן ברור כי למנוחה "הגיע" למות בשל היותה "בוגדת".

216. עוד אציין כי אני מקבל את גרסת הנאשם לפיה הוא מעולם לא חשד במנוחה בבגידה עם גבר אחר (ראו לדוג' סעיף 192 לעיל). יותר מכך אני נכון לקבל חלקית את גרסת הנאשם בכך שהזכיר את "בגידת" המנוחה בהקשר של אנשי הכפר/העיר- "**הבאלאד**" (בערבית).

217. כפי שפורט מספר פעמים לעיל, מחקירות הנאשם במשטרה ומעדותו בבית המשפט, עלה כי הנאשם כועס ומתוסכל בשל תחושתו כי שכניו ב-"באלאד" בגדו בו ופגעו בו וגילו כלפיו כפיות טובה לאחר שהנאשם פעל לטובתם וסייע להם.

218. כך בחקירותיו חזר הנאשם מספר פעמים ותיאר ארועים שונים שבחלקם נשמעו כבלתי הגיוניים בעליל, שבהם נפגע הנאשם ונבגד על ידי שכניו אשר בין היתר הרגו כבשים של הנאשם, גנבו ממנו אבנים טובות שמצא ולא סייעו לו למצוא עבודה (ראו לדוג' סעיפים 114-116, 195 ו-197 לעיל).

219. לעמדת, ניתן להעלות על הדעת סברה הקושרת בין דברי הנאשם על "בגידת" המנוחה לבין אנשי ה"כפר" (ה"באלאד") שלפיה הנאשם אמר לשוטרים שהמנוחה "בגדה בו כמו אנשי ה-באלאד", זאת בדומה לעדותה של ג'נ. שלפיה הנאשם אמר למנוחה באירוע המריבה שהיא "בוגדת כמו אבא שלה".

220. גם אם הסבר זה נכון, וכאמור מדובר בסברה בלבד, אין בה כדי לסייע באופן ממשי לנאשם כיוון שאמירה כזו מעידה שהנאשם סבר כי המנוחה הצטרפה ל"מחנה הבוגדים" בנאשם, ועל רקע זה אמר לשוטרים ש"הגיע" למנוחה למות.

221. להשלמת התמונה אציין כי הנאשם ביקש כאמור שלא לייחס משקל של ממש להתנהגות ואמירותיו לאחר אירוע הדקירה, זאת לטענתו בשל השפעתו של סם ה"ניס גאי" שנטל הנאשם בסמוך לאירוע.

בפרק בו נדון ביסוד הנפשי, אתייחס באופן מפורט לסוגיית השימוש בסמים על ידי הנאשם, אך **אקדים ואציין כי אינני מקבל טענה זו**. אמנם נכון הוא כי ממכלול העדויות עלתה תמונה של התנהגות קיצונית ופרועה של הנאשם לאחר אירוע הדקירה, אלא שכפי שיפורט בהמשך, לא עלה בידי הנאשם להוכיח כי ניתן לייחס התנהגות זו להשפעת סם ה"ניס גאי", ובהתאם יש לייחס את התנהגות ואימרות הנאשם לפרץ הזעם והתסכול של הנאשם בין היתר לאור מצבו הכלכלי והתנהגות שכניו.

בהקשר זה יצוין גם כי ד"ר רוסקוב שבדקה את הנאשם כבר בלילה שלאחר אירוע הדקירה שללה פעילות פסיכוטית אצל הנאשם, וניתן היה להתרשם כי הנאשם שקול ומודע להתנהגותו, גם מצילום חקירתו הראשונה מספר שעות לאחר אירוע הדקירה.

222. **סיכומי של דבר, המסקנה העולה ביחס להתנהגות הנאשם ואימרותיו לאחר אירוע הדקירה, היא כי חלק מהתנהגויות והתבטאויות הנאשם העידו על אדישות הנאשם למותה של המנוחה וחלקן האחר העיד על מחשבתו של הנאשם לפיה הריגת המנוחה הייתה מוצדקת כי "לא הייתה טובה" או כי הייתה "בוגדת", ובכל מקרה הנאשם לא התנהג או התבטא באופן שיש בו כדי להצביע על זעזוע או עצב גדול ממותה של המנוחה או על חרטה עמוקה על מעשה הדקירה ועל משמעות האמור אפרט בפרק היסוד הנפשי.**

שאלת היסוד הנפשי והעבירה שיש להרשיע בה את הנאשם

223. כתב האישום ייחס, כאמור, לנאשם ביצוע עבירה של "רצח בנסיבות מחמירות" בהתאם לסעיף 301א(א)(1) **לחוק** הקובע כדלקמן:

"הגורם בכוונה או באדישות למותו של אדם באחת הנסיבות המפורטות להלן דינו - מאסר עולם ועונש זה בלבד:
(1) המעשה נעשה לאחר תכנון או לאחר הליך ממשי של שקילה וגיבוש החלטה להמית...".

224. כנגד האמור טוען הנאשם כי יש להרשיעו אך ורק בביצוע עבירה של "המתה בקלות דעת" לפי סעיף 301ג לחוק הקובע כדלקמן:

"הגורם למותו של אדם בקלות דעת, דינו- מאסר שתיים עשרה שנים".

לחילופין, טוען הנאשם, כי יש להרשיעו בביצוע עבירה של רצח לפי סעיף 300(א) לחוק הקובע כדלקמן: **"הגורם בכוונה או באדישות למותו של אדם, דינו מאסר עולם"**, ולטענת הנאשם, היסוד הנפשי שיש לייחס לו הוא "אדישות".

225. כעולה מטיעוני הצדדים, וכפי שצוין בראשית הכרעת הדין, אין מחלוקת על כך שהנאשם דקר את המנוחה וגרם למותה ובהתאם התקיים בו היסוד העובדתי של "הגורם למותו של אדם" הנכלל בכל אחת מהעבירות לעיל.

226. המחלוקת עניינה אך ורק ביסוד הנפשי של הנאשם, ולאחר שאסקור את טיעוני הצדדים, אבחן תחילה האם הוכיחה המאשימה מעבר לכל ספק סביר כי הנאשם גרם למותה של המנוחה **"לאחר הליך ממשי של שקילה וגיבוש החלטה להמית...".**

תמצית טיעוני הצדדים בשאלת היסוד הנפשי

227. לעמדת המאשימה, הליך השקילה וגיבוש ההחלטה להמית אינו חייב להיות ממושך או אינטנסיבי, וכי הצטרפותן של הנסיבות האופפות את האירוע והפרשנות הטבעית של מעשי הנאשם, מבססות את המסקנה כי התגבש בנאשם יסוד נפשי של שקילה וגיבוש החלטה להמית. עוד טוענת המאשימה כי לא היה מדובר בהחלטה בהרף עין, מידית, על אתר, ואף לא לאחר קנטור ספונטני או אף קרוב לכך, וכי אף אם הליך השקילה היה קצר, הוא היה ממשי.

228. את קביעתה זו מבססת המאשימה על שלושת האדנים העובדתיים שהוזכרו לעיל ובכלל זה מערכת היחסים שבין הנאשם למנוחה שלטענת המאשימה, הייתה רווית מתיחות ומריבות. זאת, בניגוד לגרסת הנאשם אשר הציג מערכת יחסים טובה והרמונית.

229. כמו כן, מבקשת המאשימה להתבסס על הלך רוחו של הנאשם שהתעורר בבוקר האירוע בהשפעת עמוד 50

חלום רע וחש מתוסכל ונבגד על רקע מצבו הכלכלי ופגיעות שונות שפגעו בו שכניו, בני הכפר, ולכך הצטרפה תחושת בגידה גם מצד המנוחה.

230. בנוסף, מבקשת המאשימה להתבסס על מיקום הדקירה המצביע על מעשה מכוון ומדויק שנעשה לאחר הליך שקילה ממשי, על שקריו של הנאשם ביחס לאופן התרחשותו של אירוע הדקירה שיש בהם כדי להוות ראיה עצמאית מסייעת לטיעוני המאשימה, ועל מעשיו ואמרתיו של הנאשם לאחר האירוע, לרבות אי הושטת סיוע כלשהו למנוחה והתבטאויותיו בפני ילדיו והשוטרים.

231. מנגד, טוען ב"כ הנאשם, כי לא הוכח קיומו של מניע לנאשם להמית את המנוחה או אפילו לפגוע בה בכל דרך אחרת וכי יחסי המנוחה והנאשם לא התקרבו ליחסי שנאה, קנאה או אלימות וכאמור, אף במועד הרלוונטי, לא היה כל סכסוך "מיוחד" בין הנאשם למנוחה.

232. כמו כן, נטען כי לא נסתרה גרסת הנאשם לפיה אירוע הדקירה היה אירוע ספונטני ובלתי צפוי, ובהתאם לא ניתן לייחס לנאשם שקילה ממשית של ההחלטה לגרום למותה של המנוחה.

233. כמו כן, נטען כי יש ליתן משקל לכך שהנאשם דקר דקירה אחת את המנוחה ועצם דקירת המנוחה בחלק העליון של החזה, אין בה לכשעצמה כדי להעיד על כך שהמעשה היה מתוכנן ושקול, שכן נסיבות הדקירה מאפשרות בהחלט מסקנה לפיה מיקום הדקירה, לאו דווקא נגרם בכוונה, כי אם בלהט האירוע, ובשל העימות ותנועת הנאשם והמנוחה, ניתן לקבוע בסבירות לא מבוטלת כי מיקום הדקירה היה מקרי לחלוטין ולא היה מתוכנן.

234. כמו כן, ביקש ב"כ הנאשם שלא לייחס משמעות מחמירה יתרה לאמרות והתנהלות הנאשם לאחר אירוע הדקירה, הן בשל השפעת סם ה"ניס גאי" שנטל על התנהגותו, הן בשל סתירות עליהן ניתן להצביע בגרסאות השוטרים והחשד לתיאום בין עדויותיהם והן בשל העובדה שהנאשם נותר בזירת האירוע ולא נדרש לסייע למנוחה לאחר שהיה ברור לו שבנו ס. הזמין אמבולנס וכי העזרה בדרך.

דין והכרעה

השפעת השימוש בסם על מודעות הנאשם

235. ראשית, אבקש להסיר מדרכנו את טענות ב"כ הנאשם לפיהן יש ליתן משקל מהותי לעובדה שהנאשם נטל סם "ניס גאי" זמן קצר לפני אירוע הדקירה. לדבריו "אנחנו רואים בתיקים אחרים איזה השפעה איומה, קשה ביותר גורם החומר הזה לאנשים" (עמ' 112 לפר' מיום 25.1.21 ש'26-25), ולאור התנהגות הנאשם לאחר אירוע הדקירה, קיים בסיס לטענת "שכרות חלקית" שבה ניתן לעשות שימוש על מנת לשלול כוונה של הנאשם לגרום למותה של המנוחה.

236. אינני מקבל טענה זו. כפי שנקבע לא אחת (בהקשר של שימוש באלכוהול) "נאשם הטוען לקיומה של הגנת השכרות החלקית, לא נדרש להוכיח את השיעור המופרז של האלכוהול בדמו בעת ביצוע המעשה, אלא עליו להוכיח את היעדר יכולת התפקוד שלו כתוצאה משתיית האלכוהול, באופן השולל את מודעתו בשעת המעשה לפרט מפרטי העבירה... עוד נקבע כי על הטוען לקיומה של "הגנת השכרות החלקית" להניח תשתית ראייתית המעלה ספק סביר בדבר התקיימותו של הסייג, וכי הרף להוכחתה של טענה זו גבוה מאוד" (ע"פ 8965/18 מחמוד מחאג'נה נ' מדינת ישראל (3.11.19, פסקאות 12-14)).

237. במקרה שלפנינו, הנאשם העיד באופן עקבי כי סם ה"ניס גאי" היה "עושה לי אווירה, לא אנרגיה לא כלום..." וכי לאחר השימוש בסם הנאשם היה "צלול ורגוע.." (ראו סעיף 110 לעיל), וכי "ניס גאי לא ממסטל אותי ולא גורם לי לאבד שליטה...", וכי גם לאחר נטילת הסם הנאשם היה מסוגל לעמוד על פח זבל קטן, לשמור על שיווי משקל ולנעוץ סכין בשידת עץ (סעיף 117 לעיל), כך שעל פי עדות הנאשם עצמו, מודעותו לא נפגעה כלל כתוצאה מהשימוש בסם.

238. זאת ועוד, הנאשם לא הניח תשתית ראייתית מינימלית אחרת שתתמוך בטענתו בדבר השפעת הסם על התנהגותו. כך לא הובאה חוות דעת כלשהי שתתמוך בטענתו בדבר השפעת הסם. כמו כן, לא הובאה ראיה כלשהי למעט עדות הנאשם לכך שהנאשם אכן נטל את הסם בסמוך לאירוע הדקירה, וכזכור בבדיקת הנאשם באמצעות סטיק, לא ניתן היה לגלות בכל מקרה עקבות לשימוש ב"ניס גאי" בשל הזמן שחלף ממועד השימוש למועד הבדיקה.

239. זאת ועוד, ד"ר רוסקוב ציינה בדו"ח שערכה (ת/44) כי "בבדיקה כעת ללא עדות לפעילות פסיכוטית", (דגש שלי ש.מ.). בנוסף שללה ד"ר רוסקוב בעדותה קיומם של תסמיני גמילה או הרעלת סמים אצל הנאשם בזמן בדיקתו, והסבירה כי אחד מסמיני אינטוקסיקציה הוא עיניים אדומות וסימנים כאלו לא נתגלו אצל הנאשם (פר' מיום 12.7.20, עמ' 82 ש' 27 ואילך), ובהתאם היא הגיעה למסקנה כי הוא השתמש בסמים רק מידי פעם.

240. לאור כל האמור, אני דוחה כל טענה של הנאשם לפגיעה במודעותו למעשיו עקב שימוש בסמים ובהתאם יש לייחס למעשיו באירוע הדקירה וכן לאמרותיו גם לאחר אירוע הדקירה את מלוא המשמעות המתחייבת מהם ללא מתן משקל להשפעה הנטענת של השימוש בסם על ידי הנאשם.

הליך ממשי של שקילה וגיבוש החלטה להמית

241. כאמור לעיל, המאשימה טוענת לקיומה של נסיבה מחמירה שנקבעה בחוק במסגרת הוראות תיקון 137, אשר נכנס לתוקפו ביום 10.7.19 וטרם גובשה פסיקה סדורה של בית המשפט העליון באשר להגדרתה של נסיבה זו.

242. מכל מקום, באשר למהותו של ההליך הממשי של שקילה וגיבוש החלטה להמית, נאמר בדברי ההסבר להצעת החוק (ה"ח 972 מיום 16.11.15) כי "מוצע לקבוע כנסיבה מחמירה מצב שבו המעשה נעשה לאחר תכנון או הליך ממשי של שקילה וגיבוש החלטה להמית. זהו מקרה מובהק שמבטא חומרה מיוחדת. יודגש כי לא מדובר אך במקרים של התנקשות המתוכננת זמן מה מראש, אלא במקרים שבהם הממית שקל והחליט לקטול את קורבנו, להבדיל ממקרים שבהם הרצון להמית נוצר באופן ספונטני ובלהט הרגע". עוד צוין, כי הניסוח של נסיבה מחמירה זו נועד "...כדי שמקרים של המתה בכוונה שנוצרה באופן ספונטני, כגון לאחר קנטור סובייקטיבי ששלל תכנון ושקילה, לא יכנסו בגדרי החלופה המוצעת בפסקה (1)".

243. בספרם של מ' קרמניצר וח' גנאים "הרפורמה בעבירות המתה" (2019) (עמ' 444) (להלן - "קרמניצר וגנאים") נאמר ביחס לנסיבה זו, כי: "...הסיבות להחמרה הן אלה: השקילה להמית מעצימה את ההחלטה (הכוונה) להמית, שכן מדובר בהחלטה מלאה ונחושה. במצב של המתה בכוונה תחילה העושה התגבר על מעצורים מוסריים ואחרים וביצע את זממו לאחר שקילת הסיבות בעד ונגד, ובדרך כלל, האשמה חמורה במיוחד".

244. באשר להיקפו של ההליך השקילה הממשי הנדרש לצורך קיומה של הנסיבה המחמירה, ציינו קרמניצר וגנאים כי: "אם מסתפקים בשקילה כלשהי של העושה ולו במחשבה חולפת בהרף עין על אי חוקיות המעשה, מטשטש מאוד, עד כדי אינן, ההבדל בין כוונה תחילה לבין כוונה ספונטנית. מנגד, ברור כי אין טעם ואין מקום לתבוע הליך שקילה ממושך מאוד, רב איכותי ואינטנסיבי ביותר. הדרך הנכונה היא דרך האמצע, שבה נדרש תהליך שקילה משמעותי ורציני שיכול להימשך דקות אחדות ואינו דורש שעות של חשיבה".

עוד יודגש, כי לעמדתם היה מקום לדרוש כי בצד ההליך השקילה יתקיים גם ההליך תכנון אשר יבוא לידי ביטוי חיצוני, זאת בשל הקושי הראייתי להוכיח את קיומו של ההליך השקילה, אלא שכאמור לעיל, נוסח הסעיף מתייחס להליך התכנון והשקילה כשתי נסיבות חלופיות ואינו דורש נסיבות מצטברות.

245. גם בפסיקה של בתי המשפט המחוזיים אשר דנו עד עתה בסוגיה ניתן למצוא אמירות לפיהן ייתכן קיומו של ההליך ממשי של שקילה והחלטה להמית, אשר יתגבש בתוך זמן קצר ביותר. כך בתפ"ח (חיפה) 37706-12-17 מדינת ישראל נ' ואסאם טאהא (15.7.20), ציין חברי, כב' השופט ליפשיץ, במקרה של נאשם אשר ירה בקורבן העבירה שתי יריות בהפרש של 11 שניות זו מזו, כי: "איני מוציא מכלל אפשרות שתהליך כזה עשוי להתגבש גם בפרק זמן קצר ביותר, ואף של כ-11 שניות...", אלא שבצד האמור צוין על ידו כי: "...לא בכדי הוסיף המחוקק את המילה 'ממשי' להבדיל מכוונה 'ספונטאנית'" (פסקה 421 לפסק דינו), ולקביעה זו הסכימו גם השופטים - כב' השופט סעב וכב' השופטת ציגלר (אם כי יצוין כי ביחס להתקיימות הנסיבות המחמירה במקרה שם, נחלקו הדעות בין חברי ההרכב).

246. בתפ"ח 57564-12-15 **מדינת ישראל פרקליטות - מחוז ת"א נ' רם גרנות** (11.7.19) ציין בית המשפט ביחס לנאשם אשר הורשע ברציחתה של אשתו ב-19 מכות פטיש ולאחר מכן שפיכת חומצה על ראשה ולתוך פיה של המנוחה, כי העובדה שהנאשם זעם על המנוחה, אין בה כדי לשלול אפשרות של הליך ממשי של שקילה וגיבוש החלטה להמית, וכך נקבע: **"זעמו לא שלל את יכולת התכנון. כל מעשיו, לא היו רגעיים, שיקפו שקילה של צעדים, והכל כדי לוודא - ולוודא היטב - שהמנוחה לא תהיה עוד בחיים"**. יצוין כי במקרה שם הנאשם הלך לחדר אחר להביא פטיש, ולאחר שהכה במנוחה הלך לחדר נוסף להביא את החומצה.

247. בתפ"ח 67082-06-18 **מדינת ישראל נ' בנימינוב** (23.11.20) טען הנאשם כי מצא באופן אקראי אקדח טעון ומוכן לירי בתא הכפפות של רכבו של קורבן העבירה ובית המשפט קבע כי התקיים אצל הנאשם הליך ממשי של שקילה וגיבוש החלטה להמית, בין היתר בהתבסס על כך שהנאשם נסע במשך 18 דקות ברכב לצד קורבן העבירה כשהאקדח הטעון בחיקו, וכן התבסס בית המשפט על שורת מעשים שביצע הנאשם לאחר מעשה הרצח.

248. בע"פ 3880/17 **ראמי זיאדאת נ' מדינת ישראל** (31.12.19, פסקה 34), הפנה בית המשפט לפסק דינו של בית משפט קמא, בו פורטו מעשי הנאשם, אשר דקר את קורבן העבירה בחזהו ובבטנו, ולאחר מכן כרך חוט ברזל סביב צווארו של המנוח ומשך את גופתו באמצעותו ובית המשפט ציין כי מכלול מעשי הנאשם מלמדים כי התגבשה אצלו ההחלטה להמית.

249. מהפסיקה לעיל עולה, כי לא ניתן להצביע על כלל אחיד וברור ביחס ל"כמות" הליך השקילה אשר תמלא אחר דרישת המחוקק להוכחת קיומו של הליך **ממשי** של שקילה וגיבוש החלטה להמית.

לעמדת, לצורך הבחנה והבדלה בין כוונת הריגה "ספונטית" לבין כוונה המתגבשת לאחר הליך שקילה ממשי, על המאשימה הטוענת לקיומו של הליך כאמור, חלה החובה להביא ראיות פוזיטיביות לכך שעל ציר האירועים הספונטני המוביל למעשה הקטלני, עצר הנאשם, שקל ובחן את החלופות העומדות בפניו ואת משמעות מעשיו, ובחר להמשיך ולהשלים את ביצוע פעולת ההמתה, באופן המעיד כי הנאשם "שקל באופן ממשי והחליט להמית".

250. במקרים המובהקים ניתן להצביע על רצף כרונולוגי מתמשך של פעולות שביצע הנאשם לקראת ביצוע מעשה ההמתה, שיש בהן כדי להעיד על הליך שקילה וגיבוש החלטה. כך ב"**עניין בנימינוב**", קבע בית המשפט כי נסיעה בת 18 דקות של הנאשם, בצד הקורבן, כשבידו אקדח טעון, יש בה כדי להצביע לכאורה על הליך טבעי של שקילה שביצע הנאשם בשאלה האם יעשה שימוש באקדח שבידו.

251. הקושי מתעורר במקרים כגון המקרה שלפנינו, שבו כבר קבעתי לעיל כי אירוע הדקירה היה אירוע ספונטני, שלא קדם לו הליך הכנה כלשהו מצד הנאשם, וכי לא עלה בידי המאשימה להוכיח כי עובר לוויכוח שפרץ בינו ובין המנוחה, גמלה בלבו ההחלטה להמיתה. כמו כן יוזכר כי קיבלתי את גרסת

הנאשם, לפיה הסכין בה בוצעה הדקירה הקטלנית הייתה בידיו ללא קשר למנוחה, במסגרת האימון שביצע, וכי הוויכוח בינו לבין המנוחה החל בשל רצונו הספונטאני של הנאשם לשבור את מכשיר הטלפון הנייד שהחזיקה המנוחה בידה.

252. בנסיבות כאלו, נדרשת המאשימה להצביע על נקודה ברצף האירועים הספונטניים שהחלו כאמור בוויכוח בין הנאשם למנוחה שסירבה למסור את המכשיר הנייד שבידה והסתיימו באירוע הדקירה, שבו עצר הנאשם, שקל את מעשיו והאפשרויות העומדות בפניו והחליט להמשיך בביצוע הדקירה הקטלנית.

253. כאמור בפסיקה לעיל, העצירה אינה חייבת להיות לפרק זמן ממושך, אך עדיין נדרש שיהיה בה כדי "לשבור" את רצף האירועים הספונטני באופן מוחשי, כך שתתקיים הבחנה ברורה בין רצח בכוונה "ספונטנית" לבין רצח "לאחר הליך שקילה".

254. במקרה שלפנינו, לא הובאה ראיה כלשהי לכך שמפרוץ הוויכוח ועד לאירוע הדקירה עצמו אכן הייתה "נקודת עצירה" שבה שקל הנאשם את מעשיו, ואשר תוכל לתמוך בטענה שלפיה עבר הנאשם הליך ממשי של שקילה וגיבוש החלטה להמית.

255. ויודגש, ב"עניין טאהא" הנזכר לעיל, דובר אמנם בזמן קצר ביותר של 11 שניות, אך עדיין ניתן היה להצביע על "נקודת עצירה" ממשית לאחר הירייה הראשונה ועד לביצוע הירייה השנייה שעליה קיימת אפשרות לבסס טענה לפיה בפרק זמן זה שקל הנאשם את מעשיו, והחליט להמשיך בביצוע הירייה השנייה הקטלנית ובכך יש לכאורה כדי להעיד על הליך שקילה וגיבוש החלטה להמית (וכאמור, נחלקו הדעות בפסק הדין שם האם אכן התקיים הליך שקילה כאמור).

256. לא כך הם פני הדברים בענייננו, שבו אין בחומר הראיות אינדיקציה כלשהי לעצירה או השתהות של הנאשם בין פרוץ הוויכוח ובין אירוע הדקירה, ובהתאם אין עיגון ראייתי לקיומו של הליך ממשי של שקילה.

257. בהמשך אתייחס ל"חזקת הכוונה" שלפיה אדם מתכוון ורוצה בתוצאות הטבעיות של מעשיו, ועל יישומה על נסיבות המקרה שלפנינו. ואולם, אין לקבל את טיעוני המאשימה, לפיהן אופן דקירת המנוחה (מיקום הדקירה, עומקה והסכין שבה נעשה שימוש), יש בו כדי להעיד גם על קיומו של הליך שקילה ממשי וגיבוש החלטה. קבלת טיעון זה, יש בה כדי להרחיב את "חזקת הכוונה" יתר על המידה ולהפכה ל"חזקת גיבוש החלטה להמית", דהיינו לחזקה לפיה כל מעשה המתה הנחזה כמכוון, חזקה שנעשה לאחר הליך שקילה ממשי.

258. בחירתו של המחוקק לדרוש מהמאשימה להוכיח קיומו של הליך ממשי, משמעותה הראייתית היא שעל המאשימה להניח לכל הפחות תשתית ראייתית לכאורית לקיומו של אותו הליך שקילה (כגון הצבעה על

נקודת היסוס או השתהות של הנאשם, שיש בה כדי להעיד על שקילה וקבלת החלטה), ולא ניתן להתבסס אך ורק על עצם מעשה ההריגה המכוון כמצמיח חזקה לקיומו של הליך שקילה ממשי.

259. כך הם פני הדברים גם ביחס לטענות המאשימה המבקשות להתבסס על פעולות ואמרות הנאשם לאחר אירוע הדקירה. טענות אלו יפות ונכונות ככל שהן באות לבסס יסוד נפשי של "כוונה" ורצון להמית מצדו של הנאשם, אך לא ניתן באמצעות ראיות אלו לבסס במידה הנדרשת קיומו של הליך קודם של שקילה וגיבוש החלטה. במילים אחרות, מאליו ברור כי אמירה של הנאשם כגון **"התלבטתי זמן רב ולבסוף הרגתי את המנוחה"** ברור שיהיה בה כדי ללמד, מבחינת "סופו מעיד על תחילתו", על קיומו של הליך קודם של שקילה וגיבוש החלטה. ואולם, עצם קיומן של אמירות או פעולות של הנאשם כמו במקרה שלפנינו המעידות על אדישות או שביעות רצון של הנאשם מהתוצאה הקטלנית של מעשיו, אין בהן לכשעצמן כדי להוות ראיה במידה מספקת להליך שקילה כאמור. הדברים נכונים ומקבלים משנה תוקף בענייננו, שבו, כאמור, לא הוכח רקע קודם לאירוע הדקירה, היכול להצביע על גיבוש ההחלטה מצד הנאשם להמית את המנוחה.

260. **לפיכך, אני קובע כי לא הוכחה במידה הנדרשת הנסיבה המחמירה לפיה החלטת הנאשם להמית את המנוחה התקבלה לאחר הליך ממשי של שקילה וגיבוש החלטה להמית.**

המתה בקלות דעת

261. הנאשם טוען כאמור כי יש להרשיעו בעבירה של "המתה בקלות דעת". היסוד הנפשי של "קלות דעת" מוגדר בסעיף 20(א)(2)(ב) לחוק כ"**נטילת סיכון בלתי סביר לאפשרות גרימת תוצאות המעשה, מתוך תקווה להצליח למנען**".

262. בעניין זה מבקש ב"כ הנאשם להתבסס בעיקר על מערכת היחסים בין הנאשם והמנוחה שקדמה לאירוע הדקירה, שבה לא ניתן להצביע על אינדיקציה לכוונה או רצון של הנאשם לגרום למותה של המנוחה. אלא שנסיונות אירוע הדקירה והתנהגות הנאשם לאחר אירוע הדקירה, שוללות לעמדת כל אפשרות להרשיע את הנאשם בעבירה של המתה בקלות דעת.

263. ברע"פ 9232/18 **גיאורגי טוטיקוב נ' מדינת ישראל** (5.11.20, פסקה 7), נכתבו הדברים הבאים, אשר דומה כאילו נכתבו במדויק למקרה שלפנינו:

"קלות דעת" דורשת להגדיר את דקירת המנוח כ"נטילת סיכון בלתי סביר", ולכך יש להוסיף קביעה בדבר תקווה של המערער בעת הדקירה להצליח למנוע את מות המנוח לאחריה. כבר מהגדרות אלה מתחדד הקושי שבטענת הסנגור. האם ניתן להגדיר דקירה עמוקה וארוכה של אדם - בעומק של כעשרה ס"מ ובאורך של כתשעה ס"מ -

בפלא הגוף העליון, כ"נטילה של סיכון בלתי סביר"? ספק רב אם לכך כיוון המחוקק במונח "נטילת סיכון". מכל מקום, השימוש בסכין, מיקומה של הדקירה, עומקה ואורכה -דקירה בעלת מאפיינים קטלניים - אינם מעידים על "קלות דעת" או על רצון למנוע מוות. הדקירה ומאפייניה מעידים על אדישות כלפי חיי אדם, ובנסיבות מסוימות אף יתכן שדקירה דומה תעיד על כוונה לקטול את הנדקר. לו היה המערער מקווה כי המנוח לא ימות, לא היה דוקר אותו, בוודאי לא באופן שבו נדקר המנוח. הדקירה מעידה כי ברגע המכריע העדיף המערער את הרצון לפגוע במנוח באזור רגיש, שיכול להביא למותו, ואף את "ערך" הניצחון בקטטה על פני ערך קדושת החיים באופן שמלמד על אדישות כלפי האחרון".

264. כל האמור בפסק הדין נכון למקרה שלפנינו. הנאשם, אדם המיומן היטב בשימוש בסכין, ידע היטב את הסכנה הטמונה בדקירתו, והוא כזכור תרגל באופן שוטף תקיעת סכין בשידת עץ. הנאשם עצמו העיד כי הסכין הספציפית בה בוצע אירוע הדקירה הושחזה במיוחד על ידו ושימשה כחרב, וכזכור, הנאשם העיד כי מיד כשדקר את המנוח ידע שהיא מתה לאור הסכין שבה עשה שימוש.

265. בנסיבות אלו, לא ניתן כלל לקבל טענה של הנאשם לפיה לא רצה בתוצאה הקטלנית וקיווה למנוע אותה. תקווה שכזו אינה יכולה להיות תלושה לחלוטין מהמציאות האובייקטיבית, והנאשם, כמי שבקיא ורגיל ב"סגולותיה" של הסכין, אינו יכול לדקור את המנוח ב**בלב** בסכין חדה במיוחד ולטעון שמאד קיווה שהדבר לא יגרום למותה (ראו גם ע"פ 55/20 **ראיד רושורש נ' מדינת ישראל** (19.7.20), פסקה 19)).

266. זאת ועוד, התנהגותו של הנאשם לאחר אירוע הדקירה שוללת אף היא את טענתו של הנאשם. ככל שאכן ביקש הנאשם וקיווה למנוע את התוצאה הקטלנית, מצופה היה ממנו שמיד לאחר אירוע הדקירה יעשה כל שביכולתו על מנת לסייע למנוח להתגבר על פציעתה. אלא שכאמור לעיל, הנאשם לא נקף אצבע לטובתה של המנוחה, בעוד שילדיו הקטינים נחלצים לעזרת המנוחה, מזעיקים עזרה ומנסים לעצור בעצמם את הדם הניגר מגופה.

267. ויודגש כי בניגוד לטיעוני הנאשם, לפיהם היה מבולבל ולא ידע מה לעשות, התנהגותו בפועל דווקא לא הצביעה על בלבול אלא על רצון ברור מצדו להתעמת עם שכניו ובני משפחתו שהגיעו לבית, עימות שכלל נפנוף בסכין לכיוונם ולאחר מכן השלכת סכינים לעברם.

לפיכך כאשר מוכח כי לנאשם היה די כח להתעמת עם שכניו, ומאידך הוא לא עשה ולו קמצוץ של מאמץ לסייע ולטפל במנוחה, גם בכך יש ראייה נוספת לדחיית טענות הנאשם לפיהן קיווה למנוע את התוצאה הקטלנית.

268. בעניין זה ראו ע"פ 6501/18 **עלאא דאר עאצי נ' מדינת ישראל** (22.4.20, פסקה 17), שם ברח הנאשם מהמקום בו שכב קורבן העבירה לאחר שהוא הוכה על ידי הנאשם ביחד עם אחר, ובית המשפט

קבע כי: "מוג'אהד לא גילה במעשיו תקווה כלשהי להצליח למנוע את התוצאה הקטלנית, ועזיבת המנוח במצב מסכן חיים בלא להזעיק עזרה עשויה להוביל לסתירת טענה על כך שחפץ למנוע את המוות. באין קלות דעת, אין תוחלת לסעיף 301ג". דברים אלו מקבילים משנה תוקף במקרה שלפנינו, שבו הנאשם ראה כי המנוחה עדיין בחיים וכי ילדיה מנסים לסייע לה, והוא בחר שלא לסייע לה בדרך כלשהי ולהותירה לגורלה להתבוסס בדמה.

268. לפיכך, אני דוחה את טענת הנאשם לפיה יש להרשיעו בעבירה של המתה בקלות דעת.

עבירת רצח על פי סעיף 300(א) לחוק-"כוונה" או "אדישות"

269. לאור האמור עד עתה, דין הנאשם להיות מורשע בעבירה של רצח על פי סעיף 300(א) לחוק, וכל שנותר הוא לקבוע האם היסוד הנפשי שהתקיים בנאשם הינו יסוד נפשי של "אדישות" או "כוונה".

270. בסעיף 20 לחוק הוגדרו יסודות המחשבה הפלילית כדלקמן:

"מחשבה פלילית - מודעות לטיב המעשה, לקיום הנסיבות ולאפשרות הגרימה לתוצאות המעשה, הנמנים עם פרטי העבירה ולעניין התוצאות גם אחת מאלה:

(1) כוונה - במטרה לגרום לאותן תוצאות.

(2) פיזיות שבאחת מאלה:

(א) אדישות - בשוויון נפש לאפשרות גרימת התוצאות

האמורות...."

271. עד לרפורמה "שכנה" עבירת ההמתה באדישות במסגרת עבירת "הריגה" כנוסחה בחוק שקדם לרפורמה, ובהתאם לא נדרשה התעמקות של ממש ביסוד הנפשי של "אדישות", והפסיקה עסקה בעיקרה ביסוד הנפשי של "כוונה" דהיינו "החלטה להמית" במסגרת שאלת הוכחת שלושת יסודות עבירת "רצח בכוונה תחילה" (סעיף 300(א)(2) לחוק בנוסחו הקודם)(החלטה להמית, הכנה והעדר קינטור).

272. אף עבירת הרצח ה"בסיסית" על פי הדין החדש, ביסוד נפשי של "כוונה", מחייבת הוכחת "החלטה להמית", וכפי שנקבע בפסיקה שקדמה לרפורמה ואשר עסקה ביסוד זה: "על מנת להוכיח את יסוד ההחלטה להמית" יש להראות כי הנאשם התכוון להמית את הקורבן בשני מישורים - המישור הרציונלי, בגדרו נדרש להוכיח כי הנאשם צפה את האפשרות להתרחשותה של התוצאה הקטלנית, והמישור האמוציונאלי, במסגרתו יש לבחון את חפצו של אותו נאשם בהתקיימותה של התוצאה הקטלנית.....נוכח הקושי להתחקות אחר נבכי נפשו של האדם, התפתח בפסיקה כלי עזר ראייתי בשם "חזקת הכוונה". המדובר בחזקה עובדתית, הניתנת לסתירה, ולפיה אדם מתכוון לתוצאות הטבעיות של מעשיו... הנאשם רשאי, כמובן, להגיש ראיות הנוגדות את

החזקה, או להציג מסקנה חלופית, אשר מתקבלת על הדעת בנסיבות העניין, על מנת להפריכה. ואולם, במידה שלא עלה בידי הנאשם לעשות כן, הופכת החזקה העובדתית לחזקה חלוטה באשר לכוונת מעשיו...בצידה של "חזקת הכוונה" התפתחו מבחני עזר, המסייעים בגיבוש המסקנה אודות התקיימות החזקה, וביניהם, ניתן למנות את אלה: אופן ביצוע ההמתה; האמצעי ששימש לשם ביצועה; מיקום הפגיעה בגופו של הקורבן; התנהגותו של הנאשם לפני ואחרי ההמתה, וכיוצא באלה דברים...". (ע"פ 2589/15 פרדי וינקורסקי נ' מדינת ישראל (29.10.18, פסקה 21)(להלן-"ענין וינקורסקי").

273. גם עבירת הרצח ה"בסיסית", ביסוד נפשי של "אדישות" מחייבת הוכחה של "החלטה להמית" וגם במסגרתה תידרש הוכחה לכך שהנאשם צפה את אפשרות התרחשותה של התוצאה הקטלנית ("המישור הרציונלי"), ואולם בשונה מיסוד נפשי של כוונה, כאן לא נדרש להוכיח כי הנאשם רצה את התוצאה הקטלנית אלא די בכך שיוכח כי הנאשם היה אדיש לאפשרות התרחשותה של התוצאה הקטלנית ("המישור האמוציונלי").

274. באשר ליסוד נפשי של "אדישות", הודגש בנוסח הצעת החוק, כי: "היסוד הנפשי של אדישות הולם את עבירת הרצח בנוסחה המוצע משום שהוא מגלם עמדה שלילית מובהקת ויסוד נפשי מגונה כלפי הערך של חיי אדם. היסוד הנפשי של אדישות מוגדר בסעיף 20(א)(2) (א) לחוק העונשין כשוויון נפש לאפשרות גרימת תוצאות המעשה הנמנות עם פרטי העבירה. העושה האדיש אינו חפץ בהשגת התוצאה הקטלנית, אך דווקא על רקע זה ולאור חשיבות הערך של חיי אדם, ניתן לצפות מהעושה להעדיף בבירור להימנע מהמעשה שהוא צופה שיביא להתרחשות תוצאה זו, ואולם לאדיש, בניגוד לקל הדעת, אין העדפה לעניין אפשרות גרימת התוצאה - אחת היא לו אם יקופחו חיי אדם אם לאו. על כן, יסוד נפשי זה מבטא זלזול מובהק והתנכרות קשה וחמורה לערך של חיי אדם, שבטעמים מעשה ההמתה הוא מעשה חמור מובהק".

275. להשלמת התמונה, יצוין כי בדו"ח הצוות לבחינת יסודות עבירת ההמתה (2011), נשמעה גם דעת מיעוט לפיה אין לכלול "תחת קורת גג אחת" את היסודות הנפשיים של "כוונה" ו"אדישות", וכי יש לקבוע עבירה נפרדת להמתה באדישות, אך כאמור לא כך נקבע בחוק החדש.

יישום העקרונות על המקרה שלפנינו

276. המקרה שלפנינו מבטא לעמדתו את הקושי בהבחנה שבין שני היסודות הנפשיים האמורים. כפי שפורט לעיל, מסקנתי הייתה כי עובר לאירוע הדקירה, לא הוכח כי התגבש אצל הנאשם רצון לגרום למות המנוחה, אם ילדיו, אשר עזבה את משפחתה עבורו ונשארה עמו גם לאחר שהנאשם הציע לה מספר פעמים להתגרש, בין היתר בשל מצבם הכללי (ראו לדוג' עדות ס' הסבא, לפיה המנוחה שמחה כאשר הסביר לה שאין תוקף לגירושה בידי הנאשם באירוע המריבה).

בהתאם, מערכת היחסים בין המנוחה לנאשם תומכת בקביעה שלפיה לנאשם לא הייתה סיבה לרצות במות המנוחה, ואין בה כדי לבסס יסוד נפשי של "כוונה" או "אדישות" לאפשרות מותה של המנוחה.

277. אלא שכפי שנקבע לא אחת, "יסוד ההחלטה להמית עוסק במצב הנפשי שבו נתון מבצע העבירה בעת ביצועה" וכי "ההחלטה להמית יכולה להתגבש מבעוד מועד במסגרת תכנית סדורה, אך יכולה לגם לבוא כתגובה מידית לאירוע כלשהו, ואף במהלך מעשה הקטילה או בסמוך אליו" (ע"פ 3647/15 אהמד אלעאס נ' מדינת ישראל (29.3.17), פסקה 17, וראו כל האסמכתאות שם)(דגש שלי ש.מ.).

278. לפיכך בחינת היסוד הנפשי בעניינו של הנאשם צריכה להתמקד במועד אירוע הדקירה עצמו, ונזכיר בתמצית את הממצאים העובדתיים כפי שנקבעו על ידי לעיל והמתייחסים לאירוע הדקירה עצמו:

-אירוע הדקירה היה ספונטני, החל בוויכוח על הטלפון הנייד שבידי המנוחה והסתיים זמן קצר לאחר מכן בדקירת המנוחה בסכין שהייתה בידי הנאשם מאימון שהוא ביצע.

-מצב רוחו של הנאשם עובר לאירוע הדקירה היה על פי עדותו עצמו ירוד. הנאשם עצמו העיד כאמור כי בסמוך לאירוע התעורר מחלום "קשה מאד" שבו חלם על המצוקה הכלכלית שלו ושל משפחתו, ועל חוסר יכולתו לסייע לילדיו (סעיף 127 לעיל). זאת ועוד, וכפי שפורט לעיל, הנאשם היה עצבני ומתוסכל בתקופה שקדמה לאירוע הדקירה, הן בשל מצבו הכלכלי והן בשל מעשי שכניו (סעיף 218 לעיל).

- באופן ספציפי הנאשם כעס מאד על כך שהמכשירים הניידים שבהם נעשה שימוש בביתו היו מכשירים ישנים ועל כך שאין ביכולתו לרכוש מכשירים חדשים (סעיפים 114, 121 ו-126 לעיל), כעס שבא לידי ביטוי בניפוף מכשיר הנייד שהיה בחדר השינה ובדרישתו של הנאשם מהמנוחה למסור לידיו גם את המכשיר הנייד אותו החזיקה בידה על מנת שהוא ישבור גם אותו (סעיף 100 לעיל).

-סירובה של המנוחה למסור את הטלפון הנייד עורר את כעסו של הנאשם עליה (סעיף 101 לעיל).

-נתוני הדקירה כפי שנותחו על ידי (מיקום הדקירה בחזה המנוחה, עומק הדקירה והסכין הגדולה והחדה בה נעשה שימוש) מצביעים על דקירה מכוונת של המנוחה על ידי הנאשם תוך שימוש בתנופת ידו של הנאשם.

-הנאשם מיומן מאד בשימוש בסכין, וידע היטב על הסכנה הגדולה הטמונה בסכין בה בוצעה הדקירה (ראו לדוג' סעיף 118 לעיל, וכן עדות ג'נ. לפיה הנאשם לא נתן לה ולמנוחה לשטוף את הסכין ורק הוא היה שוטף אותה בשל הסכנה שבה (סעיף 166 לעיל)).

- מאידך, מדובר בדקירת סכין בודדת.

279. על יסוד הנתונים לעיל, נבחן האם הוכחה ה"החלטה להמית" של הנאשם את המנוחה במועד ביצוע

הדקירה, בשני המישורים הנדרשים (רציונלי ואמוציונלי) בהתאם לאמור בענין "וינקורסקי".

280. **מישור הרציונלי**-כפי שפורט מספר פעמים לעיל, הוכח מעבר לכל ספק סביר כי הנאשם צפה את אפשרות מותה של המנוחה כתוצאה מדקירתו, שלגביה קבעתי כי הייתה מכוונת, זאת בשים לב למיקום הדקירה, עומקה, מיומנותו של הנאשם בשימוש בסכין וידיעתו על הסכנה המיוחדת הטמונה בסכין בה בוצעה הדקירה. כאמור בסעיף 118 לעיל, הנאשם עצמו העיד כי מיד לאחר הדקירה כשראה את המנוחה נופלת הוא ידע שהיא מתה לאור הסכין בה עשה הנאשם שימוש.

281. **מישור אמוציונלי** - מסקנתנו בדבר צפיית אפשרות מותה של המנוחה ע"י הנאשם לכשעצמה אין בה די כדי להכריע בשאלה האם הנאשם דקר את המנוחה מתוך **רצון** לגרום למותה או מתוך **אדישות** לאפשרות מותה.

282. לצורך הכרעה בשאלה זו עלינו לצלול לנבכי נפשו של הנאשם, משימה עליה נאמר לא אחת בפסיקה כי היא משימה קשה עד בלתי אפשרית ובשל קושי זה פותחה "חזקת הכוונה" שמשמעותה במקרה שלפנינו היא שהנאשם, אשר דקר את המנוחה בחוזקה בחזה העליון בסכין חדה וגדולה במיוחד, חזקה שהתכוון **וחפץ** בתוצאה הקטלנית שהיא התוצאה הטבעית של מעשה שכזה.

בנסיבות דומות כבר נאמר על ידי בית המשפט העליון :

"נעיצת סכין בחזהו של אדם, מקימה את החזקה של 'הנחת הכוונה' או 'חזקת הכוונה', שהיא חזקה עובדתית לפיה אדם מתכוון לתוצאות הטבעיות של מעשיו....מוות כתוצאה מדקירה היא תוצאה הנובעת באופן טבעי מדקירה בחזה: 'כידוע, פגיעה באיזור רגיש בגופו של הקורבן עשויה להוות אינדיקציה לקיומה של כוונה להמית, אף כאשר מדובר בפגיעה אחת בלבד'.... משכך, מקום בו אדם דוקר את רעהו בחזה קיימת הנחה שהתכוון להמיתו וניתן להרשיע ברצח גם על סמך דקירה בודדת".(ע"פ 5964/13 שלום פרץ נ' מדינת ישראל (1.6.2015), פסקה 25).

283. כפי שהודגש לא אחת "חזקת הכוונה" הינה כלי עזר בלבד והיא ניתנת לסתירה על סמך הנסיבות הספציפיות של כל מקרה ומקרה, אלא שבמקרה שלפנינו, חזקה זו מקבלת לעמדת חזקת ומשנה תוקף מהנסיבות הקונקרטיות.

284. כך בכל הנוגע להלך רוחו של הנאשם במועד הדקירה, כפי שפורט בנתונים לעיל, דקירת המנוחה בידי הנאשם נעשתה מתוך כעס, תסכולים כלליים של הנאשם וכעס ספציפי של הנאשם על המנוחה בשל סירובה למסור לו את המכשיר הנייד שבידה ובכך יש לכאורה כדי לבסס רצון של הנאשם לפגוע במנוחה.

285. בנוסף, מיקום הדקירה, עומקה והסכין בה עשה הנאשם שימוש, כל אלו מהווים ראיות תומכות נוספות

המחזקות את המסקנה העולה מ"חזקת הכוונה", שלפיה הנאשם היה לא רק אדיש לאפשרות מותה של המנוחה, אלא שהוא גם רצה בכך.

286. יותר מכך, אני סבור כי קיים קשר והשפעה בין שני המישורים המרכיבים את יסוד ההחלטה להמית. לעמדתי, ככל שהנאשם צפה ב"מישור הרציונלי" את אפשרות גרימת התוצאה הקטלנית כאפשרות קרובה לוודאי ולא רק כאפשרות סבירה, כך מתחזק תוקפה של "חזקת הכוונה", ויש לראות בנאשם כמי שרצה בתוצאה הקטלנית ולא רק היה אדיש לאפשרות התקיימותה.

287. כך במקרה שלפנינו, שבו כאמור לעיל, כל נתוני הנאשם ונתוני הדקירה מחייבים כי הנאשם צפה את אפשרות מותה של המנוחה כתוצאה מהדקירה **כאפשרות קרובה**, ולא רק כחשש סביר, ובהתאם מתחזקת גם המסקנה לפיה הנאשם רצה במותה של המנוחה.

288. המסקנה העולה ממכלול הראיות לעיל בצירוף "חזקת הכוונה" היא שהוכח לכאורה יסוד נפשי של "כוונה" וכפי שפירטתי בסעיפים 152-161 לעיל, במצב דברים זה, עובר אל הנאשם הנטל הראייתי להציג הסבר חליפי סביר ליסוד הנפשי שלו, אשר יהיה בו כדי ליצור ספק סביר במסקנה העולה לכאורה מהראיות שהוצגו.

289. אלא שכפי שפירטתי לעיל, הגרסה העובדתית שהציג הנאשם ביחס לאירוע הדקירה, הייתה גרסה מופרכת שעמדה בסתירה לראיות אובייקטיביות ולמרות שראיות אלו הוצגו בפני הנאשם (ראו לדוג' חקירתו בבית המשפט) הנאשם דבק בה.

כפי שצינתי בסעיפים 159-160 לעיל, דבקותו של הנאשם בגרסתו השקרית ביחס לאירוע הדקירה עצמו, מהווה אף היא ראיה עצמאית שיש בה כדי לחזק את טענות המאשימה **ובכל מקרה, בהעדר הסבר חליפי סביר מצד הנאשם הופכת "חזקת הכוונה", הנתמכת בראיות נוספות, לחזקה חלוטה לפיה הנאשם רצה במות המנוחה.**

290. סיכומי של דבר, הלך רוחו של הנאשם במועד הדקירה ונתוני הדקירה עצמה, בשילוב חזקת הכוונה ובתוספת שקרי הנאשם, יוצרים מארג ראייתי כולל שיש בו לעמדתי כדי להוכיח מעבר לכל ספק סביר כי בעת ביצוע הדקירה פעל הנאשם מתוך יסוד נפשי של "כוונה" ולא רק "אדישות" והנאשם באותו רגע מר ונמחר של הדקירה חפץ במותה של המנוחה.

291. כנגד כל האמור, ניתן להצביע על מספר לא מבוטל של פסקי דין (ולחלקם הפנה ב"כ הנאשם) שבהם במקרים של דקירה אחת, נקבעה הרשעה בעבירת הריגה בהתאם לדין שקדם לרפורמה. אלא שכפי שכבר נקבע בע"פ 6812/16 פלוני נ' מדינת ישראל (30.07.2018) "**אכן, דקירה אחת אינה מעידה**

בהכרח על כוונה להמית, אך כל מקרה על פי נסיבותיו, ויפים לענייננו הדברים הבאים: "נוכל למצוא בפסיקתו של בית-משפט זה מקרים שבהם זוכו נאשמים מרצח (ולו מחמת הספק) והורשעו בהריגה במקרים של דקירה בודדת באזור רגיש, שהיא שגרמה למוות [...] ניתן למצוא מקרים שבהם הושארה על כנה הרשעה ברצח [...] נוכל למצוא גם חילוקי דעות בין השופטים לגבי משמעותו של אותו מעשה [...]. אין נוסחאות מתמטיות להכרעה בשאלה אם הייתה או לא הייתה החלטה להמית. הכול תלוי במכלול הנסיבות" (פסקה 19), וכפי שפורט לעיל, מכלול הנסיבות במקרה שלפניו מצביע כאמור על יסוד נפשי של "כוונה" של הנאשם.

293. מסקנתי האמורה מקבלת חיזוק גם בבחינת התנהגותו והתבטאויותיו של הנאשם לאחר אירוע הדקירה, שחלקן המהותי והמכריע תומך דווקא במסקנה לפיה היה לנאשם רצון של בתוצאה הקטלנית.

294. כך יש לתת משקל מהותי לאמירות הנאשם לפיהן המנוחה "בוגדת" וכי "הגיע לה", אמירות לגביהן קבעתי כי אכן נאמרו על ידי הנאשם, והמעידות על רצון של הנאשם במות המנוחה. גם התבטאויות הנאשם בפני ילדיו אף בהן יש כדי להעיד על כך שהנאשם סבר כי קיימת הצדקה למות המנוחה ש"לא הייתה טובה" ולא סייעה לנאשם.

295. כמו כן, אני מייחס משמעות מהותית לכך שהנאשם ראה כאמור שהמנוחה הייתה עדיין בחיים לאחר אירוע הדקירה ולכך שילדיו מנסים לסייע לה ובכל זאת בחר שלא לעשות דבר בכדי לסייע למנוחה ובמקום זאת בחר להתעמת עם שכניו ובני משפחתו.

לעמדת, כאשר הנאשם רואה לנגד עיניו את המנוחה מתמוטטת, דם זורם מגופה וילדיו מנסים בכוחם הדל לסייע לה - הנאשם אינו יכול לטעון כי הוא "אדיש" לתוצאה הקטלנית ההולכת ומתממשת לנגד עיניו, ובחירתו שלא לסייע למנוחה בדרך כלשהי, גם בה יש כדי להעיד על רצון של הנאשם בתוצאה הקטלנית.

296. נכון הוא כי ניתן למצוא בחקירות הנאשם במשטרה, החל ממספר שעות לאחר האירוע, התבטאויות המעידות על אדישות למות המנוחה, ובעיקר אמורים הדברים ביחס לתגובת הנאשם "**אלוהים ירחם עליה**", שנאמרה כאמור בסעיף 189 לעיל, באדישות בעת שהחוקר מספר לנאשם, לכאורה לראשונה, על מותה של המנוחה, אך לעמדתי משקלן של התבטאויות אלו הינו זניח ביחס לאינדיקציות המעידות על רצון הנאשם במות המנוחה, **ובהתאם יש גם בהן כדי לסייע לבסס מעבר לכל ספק סביר יסוד נפשי של "כוונה" אצל הנאשם.**

איומים ותקיפה הגורמת חבלה של ממש

297. כאמור בכתב האישום, לנאשם יוחסו שתי עבירות נוספות שהצדדים לא ייחסו להן מקום נרחב בטיעוניהם נוכח חומרתן הפחותה ביחס לעבירה העיקרית שיוחסה לנאשם.

298. מכל מקום, בכל הנוגע לעבירת האיומים (סעיף 192 לחוק), הוכח בפני כי הנאשם איים בסכין על הוריו ואף נראה היה כאילו הנאשם מבקש לפגוע באביו עם סכין (ראו סעיפים 163-164 לעיל).

הנאשם טען בבית המשפט (ראו סעיף 202 לעיל) כי אינו זוכר כלל שפגש את הוריו, אלא שכפי שכבר ציינתי לעיל, אינני מקבל את זכרונו ה"סלקטיבי" של הנאשם וכשם שזכר כי באותו אירוע היו צעירים שצחקו עליו בעת שביקש שיזמינו אמבולנס, כך אין לקבל את אבדן זכרונו של הנאשם ביחס להנפת הסכין כנגד הוריו.

הנאשם הודה בחקירתו כי השליך סכינים לעבר שכניו כיוון שלא רצה שהם יכנסו לבית (סעיף 192 לעיל), והנאשם אמנם דיבר על שכניו, אך יש בכך לעמדותי כדי לבסס יסוד נפשי של הנאשם, שעשה שימוש בסכין במטרה להפחיד את שכניו שלא יכנסו לבית ומטעם זה הוא גם נופף בסכין אל מול הוריו ואיים בה עליהם ובכך גם התקיים היסוד בעבירה של "בכוונה להפחיד" ולפיכך, אני סבור כי יש להרשיע את הנאשם בעבירת איומים לפי סעיף 192 לחוק.

299. שונים הם פני הדברים ביחס לאישום בתקיפה הגורמת חבלה של ממש שיוחס לנאשם בשל הפגיעה בשכנו מותנא.

300. אכן הוכח כי הנאשם גרם לחבלה בשפתו של מותנא ואף הוצגו תמונות בהן נראית הפציעה (ת/20), אלא שכפי שאישר מותנא בחקירתו, הנאשם פגע בפניו ובשפתו בזמן שמותנא חיבק את הנאשם, ותוך כדי שהנאשם ניסה להשתחרר מאחיזתו של מותנא (סעיף 168 לעיל).

301. בהתאם אני סבור כי יש ספק סביר בשאלת מודעתו של הנאשם לכך שתנועת גופו לצורך השחרור מאחיזתו של השכן, עלולה לגרום לפגיעה בפניו של השכן ולפיכך אני סבור כי יש לזכותו מחמת הספק מעבירה המיוחסת לו ביחס לתקיפת שכנו.

סיכום

302. לאור כל האמור לעיל, אמליץ לחברי להרשיע את הנאשם בעבירת רצח לפי סעיף 300(א) לחוק העונשין התשל"ז-1977 בנוסחו לאחר תיקון 137 לחוק(להלן-"החוק"),כאשר היסוד הנפשי המתקיים בנאשם הוא "כוונה".

כמו כן אמליץ להרשיע את הנאשם בעבירת איומים לפי סעיף 192 לחוק; ולזכותו מחמת הספק מעבירה של תקיפה הגורמת חבלה של ממש לפי סעיף 380 לחוק.

השופט יחיאל ליפשיץ:

1. נדירים ההליכים הפליליים בהם נדרש בית המשפט, ביחס לאותו אירוע, למלא מניפת היסודות הנפשיים. כזה הוא המקרה לפנינו. אין חולק כי הנאשם הביא למות רעייתו (להלן: **המנוחה**), בכך שדקר אותה בליבה. עם זאת, הצדדים חלוקים בנוגע לתיאור המדויק של האירוע; ובעיקר אודות היסוד הנפשי שהתגבש בנאשם בעת שדקר את המנוחה.

2. בנקודת קיצון אחת, ניצב הנאשם הטוען כי מדובר בתאונה מצערת. הנאשם טען, בקצרה, כי בעת שהתאמן בזריקת סכין החל ויכוח עם המנוחה, ויכוח זה גלש לריב פיזי במהלכו ניסה להוציא מידה מכשיר טלפון סלולארי; הנאשם הוסיף ותיאר כי שכח שהסכין עדיין בידו; ואז, לרוע מזלו, היא ננעצה במנוחה תוך כדי המאבק על הטלפון. למעשה, טען הנאשם לרשלנות.

ואולם, טענה זו היא טענת בדים. היא נדחתה על ידי חברי השופט מנדלבום בחוות דעתו היסודית בה ניתח הראיות לעמקן, ואף ננטשה על ידי הנאשם בסיכומיו (פסקה 90) - שם עתר להרשיעו בעבירה של המתה בקלות דעת, לפי ס' 301ג' לחוק העונשין, התשל"ז-1977 (להלן: **החוק**).

כלל הנסיבות עליהן עמד חברי ושיזכרו בקצרה גם להלן, מובילות למסקנה ברורה כי הנאשם היה מודע להימצאות הסכין בידו, וחשוב מכך - היה מודע גם לכך כי הוא דוקר את המנוחה. די אם אפנה לתיאור המאבק שמסר הנאשם, שאינו תואם את האופן בו נדקרה המנוחה - הנאשם מסר כי הוא והמנוחה עמדו האחד מול השניה, ידו הימנית אחזה בסכין ובשמאלית ניסה להוציא את הטלפון מידה הימנית. בשחזורים שערך (ר' לדוגמה חקירתו הראשונה ת/10 מיום 17.8.19; שחזור בביתו מיום 5.9.19 ת/13; וכן עדותו בפנינו ביום 19.10.20) מסר כי הדקירה היתה במותן המנוחה - בחקירתו הראשונה טען כי מדובר במותן ימין ובעדותו בפנינו טען כי פגע במותן שמאל. כך או כך, הדקירה בפועל במנוחה היתה בחלק העליון של החזה באמצע (ר' חוות המרכז הלאומי לרפואה משפטית ת/35 והתמונות שצורפו לחוות הדעת). עוד אפנה להתנהגות הנאשם וכן דבריו מיד לאחר שדקר את המנוחה, שאף הם אינם תואמים לאירוע תאונתי. משכך, אין דבר בין האירוע שבפנינו לבין רשלנות.

3. בקצה השני של הזירה ניצבת המאשימה, הטוענת כי דקירת המנוחה לא רק שהיתה מעשה שכוון לרצוח את המנוחה, אלא שהתבצעה בנסיבות מחמירות לפי ס' 301א(א)(1) לחוק, כאשר הטענה היא לחלופה של **"הליך ממשי של שקילה וגיבוש החלטה להמית"** שבס' 301א(א)(1) (ר' עמודים 19-21 לסיכומי המאשימה ובמיוחד עמ' 21 פסקה 1).

בהקשר זה הסתמכה המאשימה על מריבה שפרצה בין בני הזוג כשבועיים לפני האירוע הקטלני, במהלכה סטר הנאשם למנוחה; וכן על ראיות העולות מהאירוע עצמו - מיקום הדקירה (לב המנוחה), ואמירות הנאשם והתנהגותו סמוך לאחריו.

ואולם, הראיות והטענות שהובאו על ידי המאשימה בהקשר זה לא היו בעל משקל סגולי מספק - כמותית ואיכותית. כפי שפירט חברי השופט מנדלבום, מערכת היחסים בין בני הזוג אף שהיתה רחוקה מלהיות מושלמת, לא לימדה על רצון מוקדם מצד הנאשם לפגוע במנוחה, ודאי לא פגיעה קטלנית. הובאו אף ראיות סותרות בנדון, לדוגמה כי ערב לפני האירוע המשפחה ישבה לארוחת ערב והאווירה היתה טובה. גם נסיבות האירוע עצמו, כולל התנהגות ואמירות הנאשם מיד לאחריו, אינן יכולות לטעמי להביא למסקנה כי מדובר באירוע מתוכנן. משכך, יש לדחות את הטענה כי מדובר ברצח בנסיבות מחמירות.

4. טענה נוספת שיש לדחותה על הסף טרם אצלול ליריעת המחלוקת האמיתית, לשיטתי, היא זו בה אחז הנאשם בסיכומיו (ר' עמ' 23 לסיכומיו), כי יש להרשיעו בהמתה בקלות דעת לפי ס' 305ג' לחוק.

עמדת חברי השופט מנדלבום וקביעותיו מקובלות עלי במלואן בהקשר זה - הנאשם היה מודע להחזקת הסכין בידו וכן היה מודע לכך כי הוא דוקר את המנוחה. במילים אחרות, קביעות חברי אינן יכולות לדור בכפיפה אחת עם קלות דעת ביחס לאפשרות לגרימת מות המנוחה. ובמילים אחרות, אדם אינו יכול לדקור את רעהו בחזה באמצעות סכין באורך של כ-25 ס"מ ולטעון כי קיווה להצליח למנוע את תוצאת האירוע.

בצדק הפנה חברי לע"פ 9232/18 טוטיקוב נ' מדינת ישראל (5.11.20), שם צוין כך:

"האם ניתן להגדיר דקירה עמוקה וארוכה של אדם - בעומק של כעשרה ס"מ ובאורך של כתשעה ס"מ - בפלג הגוף העליון, כ"נטילה של סיכון בלתי סביר"? ספק רב אם לכך כיוון המחוקק במונח "נטילת סיכון".... הדקירה ומאפייניה מעידים על אדישות כלפי חיי אדם, ובנסיבות מסוימות אף יתכן שדקירה דומה תעיד על כוונה לקטול את הנדקר.."

עוד אפנה לע"פ 3328/14 אבו חאמד נ' מדינת ישראל (7.12.2017), שם צוין בפסקה 20 כי -

"קלות דעת משמעה שהאדם אינו רוצה שהתוצאה תתממש, ואף פועל כדי למנוע את התממשותה, מתוך תקווה, שיש לה יסוד אובייקטיבי, למנוע את התוצאה".

בענייננו, וחברי עמד על כך ובצדק, הנאשם לא עשה דבר וחצי דבר להציל את רעייתו שהתבוססה בדמה לאחר הדקירה; משכך, טענת הנאשם לקלות דעת מצדו בעת הדקירה - להידחות.

5. יריעת המחלוקת ביני לבין חברי השופט מנדלבום, נוגעת אם כן לשאלה האם יש להרשיע את הנאשם ברצח בכוונה, או באדישות.

ס' 300(א) לחוק (רצח "בסיסי") קובע כי -

"הגורם בכוונה או באדישות למותו של אדם, דינו - מאסר עולם".

[ולגבי משכו של מאסר עולם שאינו עונש חובה אפנה לס' 311א' לחוק].

6. חברי השופט מנדלבוים סבור כי התגבשה בנאשם כוונה להביא למות המנוחה וקבע כי בחינת היסוד הנפשי צריכה להתמקד במועד הדקירה עצמו. אין חולק כי המועד הרלוונטי בנדון הוא בעת הדקירה (ולתרחבה בנוגע לעקרון המזיגה והגמשתו במקרים המתאימים, ר' ספרם של רבין וואקי, דיני עונשין, מהדורה שלישית, עמ' 527). נקבע על ידי חברי, כי הדקירה היתה ספונטנית (פסקה 278 לחוות דעתו) - האירוע החל בוויכוח על הטלפון הנייד; מצב רוחו של הנאשם עובר לאירוע היה ירוד מטעמים שונים והוא חש כעס ותסכול הן ברמה הכללית (מצב כלכלי ירוד, סברתו כי בני הכפר ומשפחתו מתנכלים לו); והן ביחס לאשתו - על רקע הוויכוח הקונקרטי שהתפתח ביניהם משום סירובה למסור לרשותו את הטלפון אותו אחזה בידה. על רקע זה דקר הנאשם את המנוחה בליבה.

חברי הפנה לחזקת הכוונה לפיה מתקיימת הנחה עובדתית, הניתנת לסתירה, לפיה אדם שדוקר את רעהו במקום רגיש מתכוון להביא למותו; וכן לתיאורו השקרי של הנאשם ביחס לאופן שבו דקר את המנוחה. תיאורו השקרי של הנאשם ביחס לדקירה לא רק שלא הפריך לשיטת חברי את החזקה לעיל, אלא אף ביסס אותה. כל אלה, בצירוף אמירות הנאשם סמוך לאחר האירוע הביאו את חברי למסקנה, כאמור, כי הנאשם התכוון להמית את המנוחה.

7. לטעמי, מתקיים לכל הפחות ספק סביר בנוגע לכוונת הנאשם. אין חולק כי ההבחנה בין שתי החלופות לעיל, רצח באדישות או רצח בכוונה, אינה פשוטה. בספרם של גנאים וקרמניצר הם מציינים כי -

"כאשר בוחנים את האדישות מן הבחינות האלה ומשווים אותה לכוונה מצד אחד ולקלות הדעת מצד אחר, מתבלטת קרבתה המובהקת של האדישות אל הכוונה וריחוקה הניכר מקלות הדעת.." (גנאים וקרמניצר, הרפורמה בעבירות המתה, בעמ' 265, ההדגשה אינה במקור - י.ל.).

8. נשוב לענייננו ואזכיר את הנתונים הנוגעים לאירוע. בקביעות עובדתיות רבות אני רואה עין בעין עם חברי, והמחלוקת ביננו מצומצמת כאמור ונוגעת ליסוד הנפשי שהתקיים בנאשם בעת שדקר את המנוחה. כפי שצוין **"ככלל, קביעה ביחס לקיומו של היסוד הנפשי הינה קביעה עובדתית מטיבה, המבוססת על נסיבות המקרה ועל חזקות ראייתיות.."** (ע"פ 55/20 רושורש נ' מדינת ישראל, פסקה 19 (19.7.20)).

9. **אסקור ואתייחס אם כן לנתונים הרלוונטיים לטעמי לענייננו ואתייחס אליהם.**

10. הנאשם, בן 48 שנים בעת האירוע, לא עבד לפרנסתו אף כי לא סבל מבעיות רפואיות וככל שניתן היה להתרשם היה בריא בגופו וניחן ביכולות פיזיות מעל הממוצע. הנאשם נהג להסתגר בביתו והשקיע את זמנו הפנוי (שכאמור היה בשפע) בתחביביו - הטלת סכינים ואיסוף אבנים שלשיטתו ניחנו בסגולות (ר' בהקשר האחרון עדות אחיו

אחמד).

11. הנאשם נהג לצרוך סמים מסוג חשיש וניס גאי. לכאורה, מדובר בנתון שאינו רלוונטי שכן הובאה בפנינו חוות דעת (ת/45) כי הנאשם אינו חולה נפש ומאליו יוצא שהיה אחראי למעשיו. זאת ועוד, אני מסכים עם ניתוח חברי כי אין תחולה בנדון לסייג השכרות. די אם אפנה לכך כי הנאשם זכר היטב את האירוע, אם כי בחר שלא למסור גרסה נכונה ביחס לאירוע.

עם זאת, נוכח נתוני הנאשם והמוזרות המאפיינת אותו, סבורני שיש לנהוג במקרה דנן בזהירות עם החלת חזקת הכוונה, שכאמור היא חזקה עובדתית הניתנת לסתירה. גם הרקע לאירוע, כפי שובהר בהמשך, מחזק את מסקנתי בדבר הזהירות שיש לנהוג בנוגע לחזקה לעיל.

12. בכתב האישום טענה המאשימה כי הדקירה היתה בהמשך "חילופי דברים בין הנאשם למנוחה" (ס' 4 לחלק העובדות). מכיוון שהעד היחיד לאירוע הוא הנאשם ובהיעדר נתונים סותרים אחרים, שני הצדדים התבססו על תיאורו הבסיסי של הנאשם, כי עובר לדקירת המנוחה הוא עסק בתחביבו המוזר לעיל של נעיצת סכינים בשידה הסמוכה למיטת בני הזוג בחדר השינה בביתם. השעה היתה שעת צהריים, המנוחה קמה לסידוריה שעות קודם ושהתה בבית המשפחה, וילדי בני הזוג עדיין ישנו. מדובר היה בחופשת הקיץ, הילדים לא למדו ומסרו כי נרדמו בשעה מאוחרת. הנאשם עצמו התעורר זמן מה לפני האירוע, צרך סמים (בבדיקה סמוך לאחר האירוע נמצאו רק שרידי קנבינואידים; צריכת הניס גאי לא נבדקה בהיעדר ערכה מתאימה - ר' בנדון עדות ד"ר רוסקוב), ובעודו עירום (כפי שאף היה בעת שנעצר), החל לזרוק את הסכין עמה דקר בהמשך את המנוחה לעבר שידת עץ הסמוכה למיטתו. הנאשם אף תיאר כי הוא עמד על פח אשפה הפוך לצורך אימוניו. נתונים אלה נתמכו בראיות עקיפות כגון עדות הילדים אודות נוהגו של הנאשם להשליך סכינים; שידת העץ שנתפסה ועליה סימני נעיצת סכין (ר' בנדון צילומי שידת העץ שצורפו לדו"ח מז"פ - ת/19 ו ת/20); סכינים נוספות שנתפסו בחדר השינה, ועוד.

במילים אחרות, להבדיל ממקרים אחרים בהם נוטל אדם סכין כדי לעשות בו שימוש למטרת תקיפה, או נושא עמו סכין "למקרה ש"; בענייננו, חרף מוזרות הסיטואציה שכבר הוזכרה לעיל (אך כאמור לא נסתרה ואף בוססה באופן מסוים בראיות), הנאשם עשה שימוש בסכין למטרות שאינן אסורות עוד טרם כניסת המתלוננת לחדר השינה.

13. הנאשם המשיך ותיאר (ושוב, בהיעדר נתונים סותרים אחרים אף המאשימה הסתמכה עליהם בחלקים נרחבים), כי התעורר "על צד שמאל" והחליט להרוס את הטלפון הסלולארי שהיה בחדר אותה שעה ו"הפריע" לו. חוסר ההיגיון בהחלטת הנאשם ברוב, הן בעצם ההחלטה והן משום שמדובר במשפחה דלת אמצעים שנאלצה להסתייע בהורי הנאשם בצרכים בסיסיים כגון חשמל ומזון. חרף זאת, הדבר לא מנע מהנאשם לשבור את הטלפון שהיה בחדר; ואפנה בנדון לתמונת הטלפון השבור בצילומי מז"פ - ת/20.

14. בשלב זה נכנסה המנוחה לחדר השינה. הנאשם טען כי הטלפון הסלולארי שהחזיקה בידה (אחר מזה ששבר ושתואר לעיל) צלצל אותה עת. הנאשם המשיך ותיאר כי דרש מהמנוחה לקבל לידיו את המכשיר כדי לנפצו כפי

שעשה למכשיר האחר; המתלוננת סירבה (אלה חילופי הדברים שצוינו בכתב האישום), ואז החל המאבק בין השניים שבסיומו דקר הנאשם את המנוחה. אעיר בהקשר לצלצול לעיל, כי עיון בפלט הטלפון הרלוונטי (ת/43) אינו מביא לאיתור שיחה כזו. ואולם, המאשימה היא זו שהעידה את חברתה של המנוחה, הגב' איכרם חליל (עדות מיום 8.7.20) שמסרה כי ביום האירוע, השעות 14:16 ו 14:24 ניסתה להתקשר למנוחה אך לא היה מענה. נתונים אלה, כך עלה על פני הדברים, הופקו מפלט תקשורת של העדה ולכן יש בכך חיזוק לטענת הנאשם בנדון. גם מועדי ההתקשרות תואמים לשעת האירוע (המשטרה הוזעקה לזירה בשעה 14:22 כעולה מהדו"ח ת/2).

15. כחברי השופט מנדלבוים, אף אני סבור כי תיאורו המדויק של ה"מאבק" בין המנוחה לנאשם, כפי שמסר האחרון, היה שקרי והתייחסתי למסקנה זו בפסקה 2 לעיל. כאמור, הנאשם תיאר את המאבק במהלך חקירותיו במשטרה, בשחזור שנערך עמו בבית המשפחה ובעדותו בפניו. הנאשם טען כי שכח שהסכין בידו ותיאר כי דקר את המנוחה במותנה. ואולם, בפועל נדקרה המנוחה באזור הלב באמצע החזה. מדובר אם כן בתיאור שקרי - הן בנוגע לטענתו כי לא היה מודע להחזקת הסכין והן בנוגע לדקירה עצמה. עם זאת, משום שיריעת המחלוקת מצומצמת ונוגעת אך לסוגיה באם הנאשם רצח את המנוחה באדישות או בכוונה - איני סבור שיש לשקר משמעות כה גדולה. השקר בא לחזק את טענת הנאשם כי מדובר באירוע "תאונתי"; ברור כי יש לו משקל, אך נוכח המחלוקת איני סבור שיש לו תרומה משמעותית לשאלה באם הנאשם היה אדיש לתוצאות מעשיו, או התכוון אליהם.

16. ניתן בשלב זה לקבוע כי הנאשם כעס על רעייתו שהתנגדה פיזית לרצונו לקחת לידי את הטלפון שהחזיקה; החליט לדקור אותה ואף עשה זאת. המנוחה הכעיסה את הנאשם, היא התנגדה למעשיו ומנקודת מבטו המעוותת, הדבר "הצדיק" את דקירתה. זאת ועוד, הדבר מתקשר לאירוע שהתרחש כשבועיים טרם האירוע מושא עניינו, אז סטר הנאשם למנוחה. גם אותו אירוע התרחש בחדר השינה של בני הזוג. אירוע מקדים זה כאמור צוין בכתב האישום (ס' 3 לחלק העובדות) כרקע שהוביל את הנאשם להחליט להמית את המנוחה. אני, מאידך, סבור כי מסקנת המאשימה אינה מבוססת הגם שבהחלט ניתן להסיק מאירוע הסטירה, כי היו אירועים בהם נקט הנאשם באלימות כלפי המנוחה כאשר התנגדה לדעתו - כך, סטר לה על רקע רצונה לצאת לעבודה; וכך דקר אותה משום התנגדותה לתלול את הטלפון (וכנראה משום עצם התנגדותה לעמדתו).

17. הנאשם דקר את המנוחה בחזה ואף אני כחברי סבור כי מדובר במי שמתורגל בשימוש בסכין ומודע לתוצאות הדבר, אך השאלה בלב העניין היא האם מטרת הדקירה היתה בכוונה לגרם למותה (להבדיל מגרימת חבלה), או שלא; וליתר דיוק, האם המאשימה הוכיחה מעבר לכל ספק סביר את אותה כוונה. לו היתה המנוחה מוצאת את מותה בו במקום ובאופן מיידי, הדבר היה מחזק את הטענה כי הנאשם התכוון להביא למות המנוחה. ואולם, מהראיות עולה כי המנוחה לא התמוטטה ומתה במקום, אלא צרחה, יצאה מהחדר והתמוטטה במסדרון הבית (ר' בנדון התמונות בדיסק ת/20). מצעקות המנוחה התעוררו הילדים וחלקם אף העיד על משפטים קטועים שמסרה טרם נפחה את נשמתה. הסיטואציה מחרידה ואין על כך חולק, אך חרף כך היא לכל הפחות מקימה לטעמי ספק בדבר כוונת הנאשם להביא למותה, שכן לו רצה בכך לא היתה מבחינתו כל מניעה פיזית או אחרת לוודא את מותה בדקירות נוספות. משכך ניתן לקבוע כי - ידיעה וכוונה לדקור - כן; כוונה להמית - בספק.

18. לא נעלם מעיני מיקום הדקירה - בלב המנוחה, אך חרף משקלו הברור של נתון זה אפנה את תשומת הלב כי על

פי תיאור הנאשם, שכאמור לא נסתר בהקשר קונקרטי זה, הדקירה היתה במהלך מאבק בינו לבין המנוחה על השליטה בטלפון ותוך כדי תנועה של שניהם האחד ביחס לשני. אכן, בין השניים היו פערי כוחות ברורים לטובת הנאשם שהיה חזק ממנה באופן ניכר, אך הקביעה כי הנאשם התכוון לדקור אותה דווקא בליבה במהלך מאבק זה, מעלה לטעמי קשיים בהיעדר ממצאים תומכים נוספים. בנוסף, אפנה לכך כי אורך להב הסכין היה כ 25 ס"מ (24.3 ס"מ - ר' עמ' 6 לחוות דעת המרכז הלאומי לרפואה משפטית ת/35), והדקירה (שהיתה אופקית) היתה באורך-עומק של כ 5.2 ס"מ "בלבד" - ר' עמ' 2 למטה לחוות הדעת לעיל (לא נעלם מעיני כי כמחצית מאורך הלהב נמצא מגואל בדם, אך ניתן להעלות הסברים שונים בנדון והצדדים לא טענו בנדון). משמע, חרף חומרתה המובהקת של הדקירה הקטלנית, ניתן לאבחנה ממקרים אחרים בהם הדוקר נעץ את הלהב עד בסיסו, או קרוב לכך, והכל כמובן בהקשר לגיבוש ההחלטה להביא למות המנוחה.

19. כפי שציין חברי, בא כוח הנאשם הפנה לפסיקה מגוונת טרם הרפורמה בעבירות המתה, במסגרתה הורשעו נאשמים בהריגה (אדישות) ולא ברצח (כוונה תחילה), חרף דקירה באזורי גוף כגון חזה או ראש. מאידך, קיימים מקרים רבים בהם הורשעו נאשמים בעבירת הרצח לאחר שדקרו את המנוחים "רק" דקירה אחת. הדבר כמובן תלוי הקשר ונסיבות בנוגע למקרה הקונקרטי. נקבע, בהקשר לפגיעה בודדת (דקירה או ירי), כי היא אינה שוללת את הכוונה להמית, אך הכל תלוי בנסיבות העניין ובכללן בהתרחשויות שקדמו לפגיעה, במיקומה ובאופיו של הנשק שבאמצעותו נעשה המעשה (ע"פ 6812/16 פלוני נ' מדינת ישראל, פסקה 19 (23.7.18)). כך, בעניין אוהיון (ע"פ 2760/14 אוהיון נ' מדינת ישראל (7.10.15) הורשע נאשם ברצח בדקירה אחת (בקשה לדיון נוסף בנדון נדחתה - דנ"פ 7149/15 אוהיון נ' מדינת ישראל (19.11.15)); ומאידך, אפנה לתפ"ח (מחוזי חיפה) 7534-04-15 מדינת ישראל נ' רבאייב (לא פורסם, 6.9.17), שם דקר הנאשם את המנוח בחזה והורשע בהריגה חלף עבירת הרצח שיוחסה לו, מהטעם שלא היה בראיות להצביע על כוונה והחלטה של הנאשם להמית את המנוח, בין היתר משום שהדקירה היתה תוך כדי ריצה ומשום שהנאשם לא המשיך לדקור את המנוח לאחר מכן (ערעור הנאשם על ההרשעה נדחה - ע"פ 10045/17 רבאייב נ' מדינת ישראל (25.12.18)). עוד אפנה למקרה שהוכרע לאחר הרפורמה בדיני המתה - תפ"ח (מחוזי באר שבע) 15059-08-16 מדינת ישראל נ' פרץ (24.2.20) ובו נקבע כי התקיים הליך ממשי של שקילה וגיבוש החלטה להמית, מקום בו הנאשם פעל באופן בריוני ומתריס ולאחר שיצא מרכבו כשסכין שלופה בידו; התקדם לעבר המנוח שהיה חסר הגנה ומופתע ונעץ את הסכין בחזה המנוח (ערעור מטעם הנאשם טרם נדון - ע"פ 5363/20).

20. בשלב זה אשוב לנקודה שהעליתי בפסקה 11 לעיל, בנוגע להחלת חזקת הכוונה בענייננו. אפנה בהקשר זה לע"פ 1632/08 טורק נ' מדינת ישראל (4.6.09). באותו מקרה הורשע המערער בערכאה הדיונית ברצח בכוונה תחילה, לפי ס' 300(א)(2) לחוק העונשין לאחר שירה למוות במנוח באקדח מטווח קצר - תחילה, ירה לעבר המנוח מספר יריות שלא פגעו בו; המנוח החל להימלט ואז ירה לעברו המערער בשנית והרגו. בית המשפט העליון (כב' השופט אדמונד לוי) התייחס לקשיים בהחלת חזקת הכוונה, בהפנותו לדבריו של פרופ' פלר בספרו, שם ציין כי האחרון כי -

"...הגבלת [חזקת הכוונה] לצורה החמורה ביותר של המחשבה הפלילית - לכוונה בלבד - משמיטה כמעט את הקרקע תחת אמינותה. בסופו של דבר, מדובר בחזקה עובדתית בלבד... חזקה המבוססת על השערותיו הטבעיות של האדם. כלום ניתן להשתית תמיד על השערה כזאת את המסקנה כי האדם דווקא שם לעצמו למטרה להשיג את התוצאה, אפילו הטבעית, של התנהגותו? שמא התייחס אליה באדישות בלבד? או שמא אף

פחות מזה - הוא קיווה בכל מאודו כי יצליח למנעה? כלומר, ייתכן ואדם מתכוון להשיג את התוצאה וייתכן ואינו מתכוון לכך כל עיקר" (ש"ז פלר, יסודות בדיני עונשין א 543 (1994))

(ההדגשה לעיל שלי - י.ל.)

ובהמשך לכך ציין השופט לוי כך -

"העולה מכך, שמקום בו נסיבות המקרה מורות שאדם היה מודע לתוצאות הטבעיות של מעשיו, אך לא הוכח כי התגבשה בלבו החלטה לביצוע מעשה ההמתה, יימנע אפוא בית-המשפט מהרשעתו ברצח."

וכן -

"הנה כי כן, משניתן לייחס לאדם, שלא נקט בפעולות למניעת התוצאה הטבעית של מעשיו - והיא הריגתו של אדם, מודעות לתוצאה זו אלא שלא ניתן להוכיח, מעל לספק סביר, כי הוא רצה בתוצאה האמורה, המסקנה המתבקשת הינה כי האדם ביצע עבירת "הריגה", כאשר היה שרוי בהלך רוח של אדישות..."

חזרה לענייננו - נתוני הנאשם; הרקע לאירוע; תיאור האירוע עצמו; התנהלות הנאשם מיד לאחריו וההסברים שמסר; כל אלה מביאים לטעמי למסקנה כי יש לנהוג בזהירות יתרה בחזקה הכוונה.

21. טרם אסכם את עמדתי לא ניתן שלא להתייחס למקבץ נתונים נוסף והוא מעשי, מחדלי ואמירות הנאשם מיד לאחר שדקר את המנוחה. המנוחה, כאמור, לא מצאה את מותה מיידית לאחר הדקירה אלא יצאה את חדר השינה והספיקה לומר מספר דברים בנוכחות ילדיה. הנאשם בשלב זה לא עשה דבר - מחד, לא המשיך ודקר את המנוחה; אך גם לא עשה דבר וחצי דבר להצלתה. לשלמות התמונה יצוין כי הנאשם גם לא מנע מבנו להתקשר לכוחות ההצלה.

הסיטואציה עצמה מחרידה, מספר ילדים - הגדול ביניהם כבן 15 שנים נוכחים בבית המשפחה בעת האירוע; האם נופחת את נשמתה ושותתת דם; הנאשם בשלב זה פאסיבי לחלוטין; ואומר לנוכחים (בשלבים), את הדברים הבאים -

(-) לבנו אמר הנאשם **"די, הרגתי אותה ונגמר"** (ר' דברי הבן עת אישר דברים שמסר במשטרה - עמ' 26 לפרוטוקול);

(-) לבתו ד' אמר ש"**אמא שלכם לא טובה**" (חקירת הילדים ת/46 עמ' 6);

(-) ולשוטרים שהגיעו בהמשך למקום (לאחר שהבן הזעיק את כוחות ההצלה ואת בני המשפחה) אמר כי המנוחה **בגדה בו**, כן אמר ש"**מגיע לה**", וכן מסר כי הרג ורצח אותה.

בנוסף, מסרו העדים (הילדים, בני המשפחה שהגיעו למקום, שכנים וכן השוטרים) כי הנאשם היה נסער, מבולבל, ניסה לתקוף את בני משפחתו ואת השכנים שהגיעו למקום, זרק סכינים לעברם, צעק לעברם, והשוטרים נאלצו להפעיל כנגדו אקדח טייזר.

המאשימה, מחד, ביקשה להסתמך על הנתונים לעיל כמחזקים את טענתה להליך של מחשבה ושקילה שהוביל להמתת המנוחה (עמ' 22 לסיכומי המאשימה); ומאידך, בא כוח הנאשם טען כי ניתן להטיל ספק בדברים המדוברים שאמר המנוח (נוכח הבדלים כאלה ואחרים בעדויות השוטרים) וכן טען כי בכל מקרה אין להם משקל של ממש נוכח סערת הרגשות בה היה נתון הנאשם.

לטעמי, הנתונים שהובאו בקצרה לעיל ועליהם הרחיב חברי השופט מנדלבום בחוות דעתו, אינם מחזקים בהכרח את המסקנה כי הנאשם התכוון - בעת הדקירה - להביא למות המנוחה; ואף חברי סבר כי אלה העידו על אדישות מצדו למות המנוחה (פסקה 222 לחוות דעתו). לא נעלמו מעיני התבטאויות הנאשם כי למנוחה "הגיע למות" ודומות לה, אך את אלה יש לבחון בהקשר ליתר התבטאויותיו ולסיטואציה בכללותה. כך לדוגמה, אמר הנאשם מיד לאחר שדקר את המנוחה כי זו בגדה בו, כאשר אין מחלוקת כי מעולם לא העלה כנגדה טענה אודות בגידה "רגילה" בין בני זוג, וגם לאחר האירוע לא עשה כן. ככל הנראה הדברים משתלבים עם טענות הנאשם כנגד "כל העולם" בדבר מצבו הרע, וכן לכך כי הנאשם היה במצב מעורער אותה עת. ניתן אף להבין את האמירות במשמעות "כך יצא", ולא דווקא במשמעות - "השגתי את מטרתי". במילים אחרות, התנהגות הנאשם מיד לאחר הדקירה עשויה להתאים למסקנה כי הנאשם היה אדיש לתוצאות מעשיו ואינה בהכרח מעידה כל כוונה בעת הדקירה.

22. סוף דבר, לו דעתי תשמע יש להרשיע את הנאשם ברצח, לפי ס' 300(א) לחוק, כאשר היסוד הנפשי הוא אדישות.
באשר ליתר העבירות שיוחסו לנאשם, אני מצטרף למסקנות חברי השופט מנדלבום.

השופט גלית ציגלר:

1. קראתי בעיון רב את חוות דעתו המעמיקה של חברי, כב' השופט מנדלבום, אשר בחן היטב את העדויות שנשמעו ואת הראיות שהוגשו, ואני שותפה לקביעותיו ומסקנותיו העובדתיות בנוגע למערכת היחסים ששררה בין בני הזוג עובר לאירוע הדקירה, בנוגע לנסיבות ולרגע בו נדקרה המנוחה, כמו גם למעשי הנאשם לאחר הדקירה - עד שנעצר והובא לחקירה במשטרה.

עיינתי גם בחוות דעתו של חברי האב"ד, כב' השופט ליפשיץ, שהצטרף אף הוא לקביעות העובדתיות הללו, כאשר שני חברי שללו באופן מפורט ומנומק מדוע לא ניתן לקבל את טענות המאשימה ולהחיל על מקרה זה את סעיף 301א(1) לחוק ומדוע לא מתקיימות הנסיבות המחמירות הקבועות בו, כפי ששללו את טענת הנאשם לתחולתו של סעיף 305ג' לחוק שעניינו המתה בקלות דעת, ואף אני מצטרפת לקביעותיהם ולנימוקיהם בהקשר זה.

2. אציין, כי גם לטעמי לא הוכח ברמה הנדרשת שבין בני הזוג היה סכסוך מתמשך שהלך והסלים והוביל את הנאשם להחלטה לגרום למות המנוחה, כפי שלא הוכח תכנון או הליך ממשי של שקילה וגיבוש ההחלטה להמית, ומקובלת עליי גם מסקנת חבריי שהמתת המנוחה התרחשה באופן ספונטני, תוך כדי מריבה עמה בשעה שהיא נכנסה לחדר השינה שם התאמן הנאשם בזריקת סכין.

אוסף בקצרה, שהמריבה שהתרחשה בין בני הזוג כשבועיים קודם לאירוע כמפורט בכתב האישום, אשר עליה העידו גם אבי הנאשם וגם ילדי בני הזוג - מריבה שלטענת המאשימה מבססת את הנסיבות המחמירות - לא היתה חלק מסכסוך מתמשך או סמן להתדרדרות במצב היחסים בין הנאשם למנוחה, ומהעדויות ניתן היה להבין שהמריבה היתה ממוקדת וספציפית. דווקא העובדה שמריבה זו נשמרה בזיכרונם של כל העדים, מלמדת שלא היה זה אירוע שגרתי או אירוע המאפיין את מערכת היחסים ששררה בין הנאשם למנוחה במהלך חייהם המשותפים. הדבר משתלב גם בעדותה של הבת ג', לפיה בזמנים שאביה היה עצבני הוא נהג לצאת מהבית כדי להירגע ועל מנת שלא להוציא את כעסו על המנוחה.

(חקירת ילדים מיום 21.8.19 - ת/48א', עמודים 16-17).

3. מכאן, וכשאין מחלוקת שהנאשם גרם למות המנוחה באמצעות הסכין שנעץ בחזה עד הלב, הרי שהמסקנה כפי שקבעו חבריי, היא שיש להרשיע את הנאשם בעבירת רצח לפי סעיף 300(א).

עם זאת, נותרה ביניהם מחלוקת באשר ליסוד הנפשי שליווה את מעשה הרצח, האם היה זה מתוך כוונה ורצון לגרום למות המנוחה כדעתו של כב' השופט מנדלבום, או שהיתה זו אדישות לתוצאת מעשה הדקירה כעמדתו של כב' השופט ליפשיץ.

4. אין ספק שיש קושי מובנה בקביעת היסוד הנפשי של נאשם בעת ביצוע עבירה, שהרי איש אינו יכול לשחזר במדויק את מחשבותיו והלך רוחו באותו רגע שבו נעשו הדברים, ובדרך כלל ניתן יהיה ללמוד על כך מהנסיבות הסובבות את האירוע, אלו שקדמו לו ואלה המאוחרות יותר, כשלצידן קיימות החזקות המשפטיות המהוות כלי עזר בהבנת היסוד הנפשי.

במקרה זה הקושי המובנה מתגבר עוד יותר משום שהאבחנה הנדרשת היא דקה מאד, והשאלה עליה יש להשיב היא - האם הוכח שבעת ביצוע הדקירה היתה לנאשם כוונה להמית את המנוחה, או שהוא רק היה אדיש לתוצאות מעשיו ולאפשרות שהם יגרמו למותה.

בחנתי את הפסיקה אליה הפנו חבריי, ואשר התייחסה למצבים דומים בהם מצא אדם את מותו כתוצאה מדקירה אחת בלבד באיבר חיוני, כשבחלק המקרים נקבע כי היה זה רצח בכוונה ובחלק אחר מצאו השופטים להסתפק בעבירת ההריגה, תוך קביעת ממצאים באשר ליסוד הנפשי שנלווה למעשה ההמתה, וכפי שנקבע בע"פ 4932/00 **יעקבלב נגד מדינת ישראל** (פד"י נו(4), 30): **"אין נוסחאות**

מתמטיות להכרעה בשאלה אם הייתה או לא הייתה החלטה להמית. הכול תלוי במכלול הנסיבות...".

(וכן: ע"פ 5964/13 פרץ נ' מדינת ישראל (1.6.15); ע"פ 6812/16 פלוני נ' מדינת ישראל (30.7.18) ועוד).

כאמור, חברי נחלקים בדעותיהם ולגבי אותן נסיבות מוסכמות - המקובלות אף עלי - ניתנה על ידי כל אחד מהם פרשנות שונה על פי דרכו, ונדרשתי אף אני לכל אותן נסיבות ולמסקנות העולות מהן, ולאחר בחינת הנסיבות במטרה לדייק עד כמה שאפשר בקביעת היסוד הנפשי, אני מצטרפת לדעת חברי השופט מנדלבום, וקובעת כי היסוד הנפשי שהתקיים בנאשם בזמן הרצח הוא יסוד הכוונה.

5. חברי השופט ליפשיץ סבור כי קיים ספק באשר לכוונת הנאשם להמית את המנוחה, וזאת לאור אישיותו ומוזרותו של הנאשם המקשות על החלת חזקת הכוונה בעניינו, לצד קיומה של דקירה אחת בלבד, שלאחריה הספיקה המנוחה לצאת מהחדר ללא פעולה נוספת מצדו של הנאשם, וכשמוסיפים לכך את המאבק על הטלפון תוך כדי תנועה הרי שלא ניתן לשלול שהדקירה לא בהכרח היתה מכוונת אל הלב ולא נעשתה כדי לגרום למותה.

מדובר בפרשנות לאותן עובדות ולנסיבות שהוכחו, ולטעמי הצטברות כלל הנתונים מוליכה למסקנה מעבר לכל ספק, שהיה בכוונת הנאשם להשיג את המטרה ולגרום למות המנוחה:

**** הנאשם נהג להתאמן כדרך שגרה בהטלת סכינים על השידה בחדר השינה של בני הזוג;**

**** הנאשם התעורר באותו יום במצב רוח ירוד מאד, הוא היה עצבני ושבר את מכשיר**

הטלפון הנייד שהיה בחדר, ולדבריו אף נטל סם מסוג נייס גאי;

**** הנאשם היה מיומן מאד בשימוש בסכין;**

**** הנאשם אחז בידו סכין גדול שאורך הלהב שלו הוא 25 ס"מ, שאותו כינה גם 'חרב';**

**** הנאשם דאג להשחית את הסכין ולחדדו, והיה מודע היטב לסכנה שטמונה בו, שכן הוא**

לא איפשר למי מבני משפחתו לגעת בו, כפי שמסר בחקירתו במשטרה וכפי שהעידה הבת

ג' (ת/11, ותמליל חקירת הילדים ת/48א' בעמודים 11-12 ו-18).

**** המנוחה נכנסה לחדר עם טלפון נייד נוסף בידה והפריעה לנאשם ב'אימון' השלכת הסכין,**

וכיון שהיה עצבני וכעוס הדבר בוודאי לא תרם לשיפור מצב רוחו, והחלה ביניהם מריבה

על מכשיר הטלפון;

**** המנוחה עמדה מול הנאשם בחדר השינה והוא דקר אותה בחזה בחלק העליון של הגוף.**

לצורך כך היה עליו להרים את ידו בתנועה שהיא מעין הנפה כלפי מעלה ושליחת היד

קדימה ולפנים, כפי שתיאר הנאשם - גם אם באופן חלקי - כבר בחקירתו הראשונה

במשטרה (דיסק חקירה ת/10 א);

**** פצע כניסת הסכין שנמצא בחזה המנוחה היה ברוחב כ- 3.5 ס"מ, ואופן נעיצת הסכין**

הותירה בגוף המנוחה חתך אופקי לרוחב הגוף;

**** הדקירה היתה חזקה ועמוקה והגיעה עד לליבה של המנוחה, כשהסכין חדר דרך שרירי**

בית החזה, שרירי המרווח הבין צלעי הסמוך לעצם החזה, דרך הכפורת לדופן הקדמית

של חדר הלב הימני ועד למחיצה הבין חדרית של הלב, בעומק של כ- 5.5 ס"מ.

(חוות הדעת של המרכז לרפואה משפטית - ת/35, וצילום הסכין עם סימני הדם המגיעים

עד מחצית הלהב - צילומי מז"פ ת/19 צילום מס' 3).

**** הנאשם היה מודע לכך שהשימוש שעשה בסכין היה קטלני וגרם למותה הכמעט מיידי**

של המנוחה, כפי שמסר בחקירת המשטרה: **"מרוב שירד דם ומהסכין הגדולה שהיתה לי ביד....בגלל זה אמרתי שהיא מתה",** וכן: **"אני אמרתי להם (לילדים - ג.צ) שהיא סוג של מתה... אמרתי להם בטעות...".**

גם בעדותו ובמענה לשאלת כב' השופט ליפשיץ: **"...הרגשת שהסכין נכנס לה לגוף?"** הסביר הנאשם שהרגיש שהסכין נכנס לגופה של המנוחה והבין את המשמעות: **"אז למה נפלה? למה יצא לה דם כל כך הרבה?"** (ת/11 עמודים 5 ו-8 ופרוטוקול מיום 19.10.20 עמוד 136 שורות 23-33);

**** הנאשם מסר גרסה שקרית בעליל לגבי ההתרחשות ובעיקר לגבי מיקום הדקירה בגופה**

של המנוחה, וכשעומת במשטרה עם הנתונים המדויקים בקשר לכך - בחר בזכות

השתיקה (ת/14). גם בחקירתו בבית המשפט לא היה לנאשם הסבר למיקום הדקירה

ובמקום מענה הוא החל לבכות והסתפק בכך (פרוטוקול 2.11.20 עמודים 108-107).

6. לדעתי, הצטברותם של נתונים אלו - כעסו של הנאשם על המנוחה, יחד עם מודעותו לסכנה שבסכין, אופן אחיזתו בסכין והדרך בה נעץ אותו עמוק ומדויק בלב המנוחה, לצד הגרסה השקרית והמתפתלת שמסר - מספיקים כדי ללמוד על הלך רוחו של הנאשם ועל כוונתו לגרום למותה של המנוחה, ובוודאי כדי להחיל עליו את "חזקת הכוונה" לפיה מי שפועל כפי שפעל הנאשם חזקה שרצה והתכוון לתוצאות הטבעיות של מעשיו - קרי לגרום למותה של המנוחה.

אינני סבורה כי מאפייני אישיותו של הנאשם, מוזרים ככל שיהיו, מצדיקים שלא להחיל עליו את חזקת הכוונה, מה גם שניתנה לו האפשרות לסתור את החזקה, ולהבדיל מגרסתו הכללית לגבי נסיבות האירוע שבאופן יחסי היתה גרסה אחידה (גם אם לא תמיד הגיונית), הרי שבהקשר הספציפי של אופן הדקירה ומיקומה הוא מסר שלל גרסאות שאף אחת מהן אינה כוללת הסבר לממצאים האובייקטיביים שהוטחו בו ולדקירה ישירה ועמוקה בחזה, כך שחזקת הכוונה לא נסתרה.

בהקשר זה אני מצטרפת לאמירתו של השופט מנדלבוים, לפיה ככל שתוצאת המעשה ברורה ומובהקת יותר כאפשרות קרובה לוודאי, כך יתחזק תוקפה של חזקת הכוונה (ראו סעיפים 286-287 לחוות דעתו).

7. לכל האמור לעיל ולביסוס כוונת הנאשם לגרום למותה של המנוחה, מתווספים מעשיו ואמירותיו לאחר שדקר אותה ולאחר ששלף את הסכין מגופה:

****הנאשם לא ניגש למנוחה ולא ניסה לסייע לה בשום צורה שהיא, ואף לא עזר לילדיו שניסו לעזור לה;**

****לא זו בלבד שהנאשם לא הזעיק עזרה או סייע למנוחה, הוא העדיף להתעמת עם בני משפחתו שהוזעקו למקום ע"י ילדיו ואף איים על אביו בסכין, עד שבני המשפחה יצאו מהבית;**

****הסכין נותר בידי הנאשם מרגע הדקירה ועד שהוצא ממנו בכוח ע"י בנו ובעזרת שכן שהגיע למקום;**

****לאחר שהוציא את בני משפחתו מהבית, הנאשם חזר פנימה ונעל את הדלת כשבנותיו בבית, תוך שמנע את כניסתם של בני משפחתו, שכנים, צוות האמבולנס והשוטרים שהגיעו למקום;**

**** הנאשם התעמת עם שכניו וזרק לעברם סכינים מהמרפסת, ומנע מהם להתקרב או להיכנס לתוך הבית, הגם שבחקירתו הראשונה והשנייה במשטרה טען שהשכנים נכנסו**

פנימה כדי לטפל במנוחה והוא חשב שהם יעשו זאת טוב ממנו (תמליל החקירה ת/10ב')

עמוד 14 ו-ת/11 עמוד 5);

**** הנאשם אמר לילדיו אמירות כגון: "זהו מתה אין סיכוי שתחזור", וגם "אמא שלכם לא**

היתה עוזרת לי בכלום, זהו מתה", ואף שהיא לא הביאה לו כל תועלת בחייה (עדות של ג' - ת/48א).
הנאשם אמר לבנו: **'אני הרגתי אותה'** (כפי עדותו של ס' - פרוטוקול מיום 22.12.19 עמוד 32 ופרוטוקול
מיום 26.12.19 בעמודים 19 ו-27), וכן שהמנוחה **'לא היתה טובה'** (עדות ד' - פרוטוקול מיום 12.7.20
עמוד 99).

**** אמירות דומות אמר הנאשם לשוטרים שנכנסו לתוך הבית אשר כולם שמעו אותו**

מתבטא במספר דרכים על כך שהמנוחה היתה "בוגדת ומה שקרה מגיע לה";

8. צירופן של כל העובדות והנסיבות שהוכחו ופורטו לעיל - לפני הדקירה, במהלכה ולאחריה - מוליך
לדעתי למסקנה חד משמעית, לפיה בעת הדקירה פעל הנאשם מתוך כוונה לגרום למותה של המנוחה,
ומתקיים בו היסוד הנפשי של "כוונה".

9. לגבי יתר העבירות שיוחסו לנאשם בכתב האישום, אני מצטרפת למסקנות חברי בענין הרשעת הנאשם
בעבירת האיומים וזיכוי מחמת הספק מהעבירה של תקיפת שכנו.

סוף דבר

הוחלט פה אחד להרשיע את הנאשם בעבירת רצח, לפי ס' 300(א) לחוק העונשין, התשל"ז-1977 (להלן:
החוק). כמו כן, הוחלט ברוב דעות (השופט שמואל מנדלבוים והשופטת גלית ציגלר), כי היסוד הנפשי שיש
לייחס לנאשם בעבירת הרצח לעיל הוא כוונה; כנגד דעתו החולקת של השופט יחיאל ליפשיץ כי היסוד הנפשי
שיש לייחס לנאשם בעבירה זו הוא אדישות.

בנוסף, הוחלט פה אחד להרשיע את הנאשם בעבירת איומים, לפי סעיף 192 לחוק; ולזכותו מחמת הספק
מעבירת תקיפה הגורמת חבלה של ממש, לפי סעיף 380 לחוק.

ניתנה היום, י"ב ניסן תשפ"א, 25 25 מרץ 2021, במעמד הצדדים.

ש. מנדלבום, שופט

ג. ציגלר, שופטת

י. ליפשיץ, שופט
[אב"ד]